

Chọc Giận Thục Nữ

Contents

Chọc Giận Thục Nữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	38

Chọc Giận Thục Nữ

Giới thiệu

Convert: SS Ngọc QuỳnhEditor: Hạ Tuyết Thiên (Xu)Beta: Hoàng Phủ Thủ NguyệtNhân vật chính: Lãnh Mật Nhi x L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-gian-thuc-nu>

1. Chương 1

Mưa đang rơi, giống như vĩnh viễn không ngừng lại. ban đêm, ngoại ô thành phố Đài Bắc, trong một căn phòng tan hoang được lợp bằng mái tôn, truyền đến tiếng quát tháo thê lương. Từ cái cửa sổ mục nát nhìn vào, có thể nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xanh xao vàng vọt nằm trên giường. Người phụ nữ ấy vốn rất xinh đẹp, nhưng bởi vì quanh năm vất vả, bệnh tật hành hạ, vẻ đẹp của bà trở thành chuyện quá khứ. Hai tay mảnh gầy của bà không ngừng khuấy loạn giữa không trung, giống như là muốn nắm vạt gì đó. Gia cảnh nghèo khó, ở trong đêm mưa không có lấy chiếc đèn tử tế, chứ đừng nói là đi mời bác sĩ đến. Trong góc có hai cô gái ôm nhau thật chặt, cô chị trắng trẻo dễ thương, ôm lấy bé em gần 9 tuổi vào trong ngực. Hai người không dám ngủ, tầm mắt chưa từng rời khỏi người mẹ đang la mắng gào thét trên giường gỗ, hình như cảm giác được, đau khổ của mẹ sau đêm nay sẽ chấm dứt. “Nước, lấy nước cho mẹ!” Người phụ nữ nằm trên giường nói lên, quay đầu nhìn hai đứa con gái trong góc, mắt trợn to không có tiêu điểm, trong đó tràn đầy tia máu. Cô chị vội vàng bưng chén nước cho mẹ, đang đến gần giường thì cổ tay bị túm lấy, cô cố gắng không thét lên kinh hãi, cái ly trong tay rơi xuống, nước tung tóe làm ướt sàn nhà. “Con à, con cũng xinh đẹp giống mẹ năm đó, chắc sau này sẽ lắm gã đàn ông theo đuổi con đấy.” Người phụ nữ nằm trên giường nở nụ cười, giống như đang hồi tưởng lại kỉ ức. Bà hơi gượng thân thể lên, vẫy đứa con gái út, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, toát ra vẻ dịu dàng của một người mẹ. “Các con đều xinh đẹp, nhưng hồng nhan bạc mệnh, mẹ cho các con gương mặt này, không biết là phúc hay là họa nữa?” Cô chị

lắc đầu một cái, hé môi ra nhưng không nói gì. Cô có thể cảm thấy được, bàn tay đang cầm lấy cô lạnh cỡ nào, lạnh như băng. Ngay cả chân bông cũng không chút ấm áp. Thứ đáng giá trong nhà, đều bị người tình cuối cùng của mẹ lấy sạch, thứ đáng tiền duy nhất chỉ còn lại cô và em gái. Chẳng qua là, mặc dù mẹ của cô không làm tròn nghĩa vụ làm mẹ, nhưng cũng có tôn nghiêm cuối cùng, bảo vệ hai chị em cô, không để họ “Bán của cải lấy tiền mặt”. “Mẹ, xinh đẹp không tốt sao?” bé em nhút nhát hỏi, nháy mắt to xinh đẹp. Bà cười khổ. “Mẹ không biết, thật sự là mẹ không biết.” Nhớ tới cuộc đời của bà, bởi vì xinh đẹp mà ở đồng đảo đàn ông vây quanh, bà muốn thoe đuổi tình yêu đích thực, cuối cùng chẳng có được cái gì. Bà cầm lấy tay của hai con, bắt đầu ho khan kịch liệt. Bà vội vàng giao phó, trước mắt đã từ từ tối lại. “Nhớ, không nên tin tưởng vào đàn ông, tuyệt đối không được tin tưởng vào đàn ông! Bọn họ chỉ làm thương tâm của các con mà thôi, khi lấy được thân thể xong, bọn họ sẽ vứt bỏ bọn con đây. Ngàn vạn lần không được yêu bọn họ, nếu không các con cũng sẽ ăn hận cả đời như mẹ” Bà ho khan kịch liệt, giống như muốn ho cả linh hồn ra. Hai đứa con gái cố gắng vượt lưng mẹ, cho đến trận ho khan kia dừng lại. Chẳng qua là, không chỉ người mẹ đã ngừng ho khan, ngay cả hô hấp cũng ngừng. Người mẹ trên giường từ từ lạnh dần, dưới ánh đèn mờ, hai cô gái run rẩy lui ra, chỉ có thể ôm thật chặt lấy nhau. “Mẹ?” Cô em thử dò hỏi, nước mắt đã lăn cuộn cuộn. “Hư, mẹ ngủ, mẹ đã ngủ mãi mãi.” Cô chị cắn môi, nhìn được nước mắt, biết mẹ đã chấm dứt đau khổ kéo dài. “Đừng sợ, còn có chị ở đây.” Ánh mắt của cô lóe ra quyết tâm, vô luận như thế nào cũng phải nuôi nấng em gái lớn lên. Một năm ấy, Lãnh Mật Nhi mười lăm tuổi. ban đêm Đài Bắc vẫn hết sức náo nhiệt, đèn nê ông lóe lên, những vở hài kịch khiến người ta vui vẻ, tiếng quát tháo, cùng với tiếng cười làm người ta say mê. Đây là một khu vực nổi tiếng ở Đài Bắc – Tiêu Kim Quật, chung quanh khách sạn Lâm Lập, gái điểm ăn mặc xinh đẹp, tô son trát phấn ngồi chờ khách làng chơi tự chui đầu vào lưới. “Chỉ túy kim mê” (*) này là một trong những khách sạn nổi danh nhất trong vùng, bởi vì khách đến đều là những nhân vật lợi hại, cho nên tựa như chọn hội viên cho Câu Lạc Bộ VIP vậy, không phải ai cũng có thể bước vào, mà các cô gái trong này tự nhiên phải xinh đẹp hơn người và chuyên nghiệp, có mảnh khoe.

(*) chỉ túy kim mê: có nghĩa là chôn ngập trong vàng son, -> nơi khách đi tìm ‘vui vẻ’ Một chiếc xe xa hoa dừng lại trước cửa “Chỉ túy kim mê”, người đàn ông trung niên hỏi đầu vội vàng xuống xe, sau đó cung kính xoay người, mở cửa xe sau, trên mặt xuất hiện nụ cười lấy lòng. “Các vị, đây chính là nơi mà tôi đã nhắc tới, mời các vị xuống xe.” Gã xoa xoa tay, cười nói. Ba người đàn ông cao lớn với ba khí chất khác nhau bước xuống xe, khuôn mặt điển trai khiến không ít phái nữ hâm mộ. Mấy người này đều xuất sắc cực điểm, có vẻ ngoài anh tuấn, cùng với thân thể khỏe mạnh, cộng với cách ăn mặc đại biểu cho giàu có, cơ hồ có thể khiến tất cả các cô gái mê muội. Mà ánh mắt gái điểm tất nhiên rất chuẩn, liếc mắt đã nhìn ra mấy người này là con mồi thượng đẳng rồi. Người nhảy ra khỏi xe sau họ là một cô gái nhỏ gần bảy tuổi. Khuôn mặt xinh xắn dễ thương rất khác với ba người đàn ông kia, trong đôi mắt có tò mò, cô trừng lớn mắt nhìn chung quanh, xem ra cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi, còn có mấy bướng bỉnh. Sau lưng cô gái có người quần gia tóc đã ngã màu bước xuống, khiến những người phụ nữ trang điểm dày cộm nhìn trân trân. Gã đàn ông hỏi đầu nhìn thấy cô gái nhỏ thì trong mắt xuất hiện chán nản, cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể lấy khăn tay ra để lau mồ hôi. Đỗ Phong Thần lười biếng nói: “Con quỷ nhỏ này, đáng lẽ mày không nên đến đây. Ba mày mà biết mày tới những chỗ thế này, không lột da mày mới là lạ á.” Đường Tâm làm mặt quỷ, không để ý tới người nọ. Từ nhỏ cô đã thông minh, lòng hiếu kỳ cũng mạnh hơn so với người bình thường, đã sớm cực kỳ tò mò từ “Chiêu đãi” trong miệng những người kia nói rốt cuộc là ý gì? “Yên tâm, ba sẽ không biết. Trừ phi có người lắm mồm đi mật báo.” Cô trợn to cặp mắt xinh đẹp nhìn mấy người chú trước mặt, sau đó liếc vị quần gia. Sơ suất lớn nhất của hành động mạo hiểm tối nay chính là vị quần gia có chết cũng đi theo này. Thậm chí cô lừa quần gia rằng cô muốn tìm hiểu thêm kiến thức xã giao, nhưng quần gia vẫn cố theo tới. “Chỉ cần tiêu thụ trả tiền làm thêm giờ, ông sẽ không đi mật báo, chẳng qua ông phải nhắc nhở cháu trước, lương ca đêm của ông không rẻ, cháu biết đấy, ông chủ ngủ rất muộn.” Mặc quần gia nói rất thực tế, bình tĩnh mà không khách khí chút nào. “Xin hỏi, ông là xe taxi sao? Lương ca đêm còn tăng được à?” Đường Tâm châm chọc hỏi. “Ông là quần gia, vị quần gia ưu tú nhất, hôm nay trở thành bà nảo mẫu ban đêm của các cháu đã đủ khiến ông uất ức rồi, ông thu thêm chút tiền là chuyện đương nhiên.” Mặc quần gia mỉm cười như cũ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tâm thở phào. Ba người đàn ông kia cũng nhìn cô, Thương Trát Phong là gương mặt cương chiểu; Lôi Đình lại hừ lạnh mấy tiếng, không so đo với cô; cũng chỉ có lương tâm Đỗ Phong Thần còn chưa bị chó gặm, đứng về phe Đường Tâm. Tất cả bọn họ đều là cán bộ cao cấp của “tập đoàn Thái Vĩ”, được người cao ngai đã lâu, ngày thường rất ít xuất hiện, nếu tổng tài không ra lệnh tới chỗ này xác nhận tin đồn về nhân viên trong công

tự ăn hối lộ, cũng sẽ không tụ họp ở chỗ này. Về phần Đường Tâm, là con gái của tổng tài Đường Bá Tự, gần mười tuổi, lại thông minh hơn người, thông minh đến nỗi khiến người ta đau đầu. Đường Tâm khế căn rằng. Từ nhỏ bị huấn luyện, cộng thêm bản thân cơ trí, dĩ nhiên cô không bị quản gia dễ dàng đánh gục, tiền là chuyện nhỏ, mạo hiểm tiến vào khách sạn mới là chuyện lớn. Mất thấy đã có thể tiến vào khách sạn, cơ hội ngàn năm có một, làm sao cô lại bỏ qua? “Chẳng qua là cháu nghĩ, nếu ba cháu biết cháu tới chỗ này, người bị lột da không chỉ mình cháu mà. Các người chú và ông cũng biết đấy, ba thích nhất là trừng trị người khác, nếu như bị ông ấy phát hiện, da mọi người phải căng lên đôi chút.” Cô đối giận thành cười, không để ý tới quản gia nữa, cúi đầu nghịch đầu ngón tay của mình, liếc trộm mọi người trước mắt, phát hiện sắc mặt của tên quản lý Trần dần biến họ tới đây đã tái nhợt, xem ra sắp ngất ra rồi. “Nếu như bị cảnh sát phát hiện cháu đến đây, bọn chú cũng phải đi ăn cơm tù mà.” Đỗ Phong Thần nói thầm, rõ ràng trong lòng đã không cách nào từ chối cô được. “Yên tâm, nếu gặp phải cảnh sát, cháu sẽ chạy thật nhanh, tuyệt đối sẽ không bị ‘bò câu’ tóm được.” Cô thoải mái mà nói, sau đó dẫn đầu bước lên thảm đỏ hào hoa, trước mặt bao người tiến vào khách sạn xanh vàng rực rỡ. Mặc quản gia chấp nhận theo sát ở phía sau, trong miệng vẫn còn nói thầm. “Đúng vậy, mỗi lần gặp phải chuyện gì cháu cũng chạy nhanh rồi, chỉ có lão già như ông đây phải chịu trận. Trời ạ, số tôi sao khổ quá vậy! Chỉ vì một chút tiền lương mà bị một cô bé chà đạp.” Ông thở dài một cái. “Cha nói là ‘chút tiền lương’ ư?” Đỗ Phong Thần nhếch mày, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn cha vợ mình. “Số tiền kia cũng không ít, đủ để cha đến biển Ca-ri-bê mua một hòn đảo nhỏ rồi, sau đó cùng một đồng người đẹp mặc bikini sống hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày.” Mặc quản gia nhìn Đỗ Phong Thần một cái, lần nữa hoài nghi tại sao con gái bảo bối của mình lại gả cho người đàn ông này? “Con đang trách cha tham lam sao?” Đỗ Phong Thần cười khan “Ha ha” mấy tiếng, vẻ mặt vô tội giải thích: “Dĩ nhiên không phải, tại sao cha vợ của con lại tham lam được chứ?” Anh rất thông minh, lời nói thật nhất định phải giữ trong lòng. Không để lãng phí thời gian nữa, mọi người nối đuôi nhau đi vào khách sạn. *** Quản lý Trần là khách quen nơi này, nói nay hôm nghe dẫn theo không ít khách tới cửa, khách sạn tự nhiên nào dám chậm trễ, chẳng những đem tất cả các cô gái nơi này gọi đến phòng dành riêng cho khách sộp, ngay cả chủ nhân khách sạn – bà Thẩm Hồng cũng tự mình vào trong phòng mời rượu. Thật ra chỉ với khuôn mặt đẹp trai của mấy người đàn ông này đủ khiến các cô gái chạy theo như vịt rồi. Khách vô đây phần lớn đã có tuổi, đầu tròn bụng phệ (chỉ người đàn ông mập xấu), ít khi thấy những người độc thân mà lại giàu có, cho nên các cô gái đều cố gắng mời rượu lấy lòng, trên mặt chất đầy nụ cười. “Mấy vị đều là cán bộ cao cấp của ‘tập đoàn Thiếu Vi’ sao? Hôm nay có thể chiêu đãi các vị thật đúng là vinh hạnh.” Bà chủ Thẩm Hồng cười nói, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, không hổ là bông hoa có tiếng một thời trong nghề, uống rượu hết sức hào phóng. “Không dám, cô Thẩm quá lời rồi.” Thương Trát Phong nhàn nhạt cười, bộ dáng hết sức lễ phép. Một cô gái xinh đẹp vòng tay qua vai anh, mặt mê muội tựa vào bên lỗ tai mà mời rượu, anh lại giống như quen loại trường hợp này, chỉ mỉm cười, không nói gì thêm. “Đã sớm nghe nói về người phụ trách gian phòng kinh doanh này của khách sạn là một người sáng khoái, hôm nay vừa thấy quả nhiên tài giỏi.” Đỗ Phong Thần nâng chén, trong mắt lại có mấy phần châm chọc, mắt lạnh không ngừng liếc xéo vào ả đàn bà luôn dựa vào người mình kia. Mặc dù trước kia anh rất dễ dãi, nhưng sau khi kết hôn đã bớt đi rất nhiều. Dù bà xã đang ở Nhật Bản, nhưng anh cũng không dám làm liều, huống chi cha vợ con đang trợn to hai mắt nhìn chằm chằm, sao anh có thể vọng động được? Về phần Mặc quản gia ngồi ở góc khuất phía xa, nhếch nhếch lông mày nhìn “Hình ảnh xã giao của người trưởng thành” mà Đường Tâm nói. “Cái gì mà sáng khoái chứ, còn không phải là dựa vào Đường tổng tài giúp chúng tôi một tay sao?” Thẩm Hồng bày ra nụ cười nghề nghiệp, biết những người đàn ông trước mắt này không thể đắc tội. Từ đầu tới cuối Lôi Đình vẫn ngồi ở góc không nói một câu, khuôn mặt nghiêm nghị không có bất kỳ thay đổi, có mấy cô gái thử tiến lên mời rượu, lại không chiếm được bất kỳ phản ứng nào, dứt khoát buông tha cho anh. Chẳng qua là thân thể anh cao lớn khôi ngô, cùng với khí chất lạnh nhạt, hấp dẫn đông đảo ánh mắt, các cô gái chỉ dám bàn luận xôn xao. Nếu không vì điều tra, Lôi Đình rất ít khi bước khi bước chân vào nơi gió trăng này, nụ cười giả dối khiến anh cảm thấy không kiên nhẫn. Anh trầm tĩnh mà lạnh lùng, không thích hợp với nơi náo nhiệt, lúc tụ tập thì cũng chỉ ngồi uống rượu ở một bên. Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, quanh năm phụ trách vấn đề an toàn cho “tập đoàn Thái Vi”, khiến anh luôn ở trong tình trạng báo động. Đường Tâm ngồi trên ghế sa lon hào hoa mà lắc chân, vẻ mặt rất tự đắc. “Thì ra khách sạn này dựa vào đàn ông các người để kiếm chác.” Cô bình tĩnh hiểu ra, uống nước trái cây trong ly. Mặc dù thành công tiến vào trong quán rượu, nhưng mấy người chú rất nghiêm khắc, không cho cô uống rượu. “A, cô bé đáng yêu này là?” Thẩm Hồng hỏi, muốn vuốt ve đầu của Đường Tâm, nhưng bị Đường Tâm trừng một cái, lúng túng để tay dừng ở giữa không trung. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng Đường Tâm đã có khí chất của Đường gia, cao quý mà ngạo nghễ. “Nó là con gái của ác ma, là một con ác ma chưa trưởng thành.” Lôi

Đình chậm chạp nói, giọng nói trầm thấp vang vọng cả căn phòng.“Ấy Ấy! Đừng nói lung tung.” Đường Tâm thở phào nói, nhìn chằm chằm Lôi Đình mà phản bác.“cháu không phải cái ác ma!”“Vâng, cháu là con ác ma nhỏ. Đọc sách xong thì không để về đúng chỗ, sau khi về nhà quần áo dơ cũng ném loạn lên, gây họa xong thì chạy mất tích, vĩnh viễn muốn kẻ khác chịu trận thay. Trước mặt người khác thì giả làm bộ đáng thực nữ, sau khi quay đầu lại bắt nạt kẻ già như ông.” Mặc quần gia oán trách, kể lại sự tích mà ông đã trải qua trong thời gian dài bị lấn áp đến đáng thương, giơ tay lên lau chùi khóe mắt, trong hốc mắt còn hàm chứa lượng lớn nước mắt.“Nói thêm một câu nữa, đừng nói đến tiền làm thêm giờ tối nay, cháu bảo đảm đến tiền nghỉ hưu ông cũng không lấy được.” Đường Tâm cắn răng nghiêng lợi nói, chỉ kém không đem ly nước trái cây cắn nát.“Im lặng, ngoan ngoãn uống nước trái cây của mày đi.” mắt thấy cha vợ bị bắt nạt, mặc dù trong lòng Đỗ Phong Thần âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhưng trước mặt cha vợ phải biểu hiện tốt, nên trợn mắt nhìn Đường Tâm một cái, ý tứ muốn ngăn lại cô gái nhỏ làm càn.“Thật vất vả mới có thể vào đây, chỉ uống nước trái cây thôi sao? Thật nhàm chán, cháu tới đây đâu phải để các chú thanh thủ làm từ thiện đâu chứ.” Cô quay đầu nhìn Thẩm Hồng cùng quản lý Trần, trong thần thái có bộ dáng đặc biệt của người nhà họ Đường gia, tựa như đã có thói quen chỉ huy người khác.”Không phải nói muốn ‘chiều đãi’ chúng tôi thật tốt sao? Những chị gái này xinh đẹp thật, nhưng về quyền rũ quá xoàng xĩnh, bà nghĩ chúng tôi có thể hài lòng sao? Chẳng lẽ không còn ai xinh đẹp hơn? Gian phòng này của khách sạn chỉ có như vậy à?” Đường Tâm nói thẳng ra, khiến mặt quản lý Trần cùng Thẩm Hồng lúc trắng lúc xanh.Thẩm Hồng khế cắn răng, là người đàn bà lẩn lộn mấy chục năm trong giới làng chơi, dĩ nhiên không thể để con nhóc Đường Tâm này coi thường. Bà phát tay một cái, nói phục vụ: “Đi gọi Mật Nhi tới gian phòng này.”“Nhưng ông chủ Mao đã đợi Mật Nhi lâu rồi.” Phục vụ có chút khiếp sợ nói, tầm mắt nhìn về phía một căn phòng khác.“Mặc kệ ông ta đi, gã chỉ được cái phô trương thanh thế, không cần gấp gáp. Lập tức đi gọi Mật Nhi tới đây.” Thẩm Hồng không thể nhịn được nữa, nụ cười chuyên nghiệp giả dối đã thu lại rất nhiều.Phục vụ gật đầu một cái, xoay người ra khỏi phòng, sau một hồi lâu mang theo một cô gái tuổi còn trẻ.cô gái gọi là Mật Nhi mới đi vào phòng, anh mắt của những người phái nữ ở đây bỗng ảm đạm, ngay cả Đường Tâm cũng trợn to hai mắt, nói không ra nửa câu nào.“Oa, đây mới xứng gọi là người đẹp chứ!” Đường Tâm nhỏ giọng khen, chưa từng nghĩ đến trên đời này lại có người nào đẹp như vậy.Mật Nhi mặc bộ váy trắng ngà, vàng bó sát vào người khiến cô càng yếu điệu hơn, gò ngực nở nang, eo nhỏ, cùng với đôi chân thon dài, bởi vì bộ váy dài này xẻ dài đến tận bắp đùi, hai chân thon dài thấp thoáng đật là chộc người mơ tưởng. Vẻ đẹp của cô không phải là vẻ đẹp nhân tạo giả dối, lông mày cong cong cùng với đôi mắt sấp, có trầm tĩnh mà khắc sâu, khiến người ta không dời mắt được.“Ma ma.” Mật Nhi nhẹ giọng chào hỏi, trên mặt trầm tĩnh.“Mật Nhi, con đã tới rồi thì bồi những thứ vị khách này uống một chén đi!” Thẩm Hồng kiêu ngạo liếc mắt nhìn mọi người trong phòng.Lãnh Mật Nhi đã làm việc với bà nhiều năm rồi, xinh đẹp mà không kiêu ngạo, cho tới bây giờ đều là ‘thể đỏ’ trong quán, mỗi đêm có rất nhiều nhà giàu xếp hàng chờ thấy mặt Mật Nhi một lần. Quanh năm thì cô tiếp không ít đàn ông, nhưng chỉ uống chút rượu với bọn họ, tuyệt đối không làm gì thêm, thân phận cực kì bí ẩn, ngoài thời gian làm việc ra, không ai biết cuộc sống hàng ngày của cô.Giới ăn chơi không ai không biết đến tên tuổi Mật Nhi, mấy năm qua cô là bông hoa nổi nhất.“Chị xinh đẹp ơi, ngồi bên cạnh em nè.” Đường Tâm vội vàng chào hỏi, vỗ vỗ chỗ trống giữa mình và Lôi Đình, nhiệt tình mời Mật Nhi.Mật Nhi nhìn xung quanh trong phòng có không ít khuôn mặt xa lạ, có chút kinh ngạc khi thấy có cô bé nhỏ tuổi mà đến đây được. Cô cất bước tiến lên, thần thái trầm tĩnh mà xinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Cô ngồi bên người Lôi Đình, mặc dù hai người không nói gì, nhưng anh cao lớn, cùng với sự dịu dàng của cô, cực kì đẹp đôi.Mật Nhi giơ chén lên mời rượu mọi người, trong lòng suy đoán những người này có thân phận. Là hạng người gì mà có thể khiến mama phá vỡ quy định, muốn cô tới gian phòng này chiều đãi những người xa lạ?Ngồi bên người cô, là một người đàn ông cao to mà trầm mặc. Gã lẳng lẳng uống rượu, nhưng cặp mắt kia lại sắc bén vô cùng, giống như có thể nhìn thấu tất cả, gã yên lặng nhìn cô, khiến động tác của cô có chút run rẩy. Mật Nhi cúi thấp đầu, tầm mắt không dám tiếp xúc với gã, thói quen rót rượu cho gã, lập động tác vốn rất quen thuộc, ánh mắt lợi hại của gã ngược lại có chút cứng ngắc.“Tôi là Mật Nhi, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, kính các vị một chén.” Cô giơ ly rượu lên, giọng nói ngọt ngào, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, đem ly rượu lên môi, chẳng qua là hơi hớp một ngụm nhỏ.thật ra thì cô không uống rượu, lúc mời rượu cũng chỉ ứng phó mà thôi, bởi vì có khuôn mặt mỹ lệ như thế, khách uống rượu sẽ không làm khó cô, chỉ cần cô cùng uống một chén rượu, họ đã hài lòng hết sức rồi. Thanh danh của cô ở làng ăn chơi truyền đi vô cùng xa, không ít thương nhân hay quan to chức lớn muốn mời làm bạn rượu, xếp hàng chờ gần một tháng, chính là vì gặp được cô một lần.Cô chẳng những xinh đẹp, hơn nữa rất ít khi xuất hiện, không giống những thứ gái điểm khác, dùng tiền là có thể mua được. Từ tiền khi vào quán rượu, cô đã giữ vững nguyên

tắc không cùng khách dây dưa, nhiều tiền bạc bao nhiêu cũng không thể bao cô. Thật là nhiều năm qua, cô chỉ cùng họ uống rượu, nhưng không ai có thể chạm vào cô. Thẩm hồng vì bảo vệ cây tiền này, dĩ nhiên bảo vệ cô rất tốt. Không phải vì bà tốt bụng, mà Thẩm Hồng rất thông minh, sẽ không ngu dốt bắt gà để trứng, bà lẳng lặng đợi, đợi đến khi có người ra giá cao nhất, mới bán Mật Nhi đi. mắt Lôi Đình lạnh lùng nhìn Mật Nhi, cho dù ánh mắt nghiêm khắc quan sát cô, anh cũng tìm không ra cô có bất kỳ khuyết điểm nào. Gái quán rượu thấy nhiều rồi, nhưng anh chưa từng thấy ai như cô cả; khí chất của cô dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, ngay cả những cô gái bình thường cũng không bằng ngón chân của cô, bên môi cô có nụ cười thản nhiên nhưng không đạt tới trong mắt, hình như không thích hoàn cảnh trước mắt. Dĩ nhiên, những người làm nghề này thường dùng nước mắt lừa gạt những gã đàn ông thích đẹp. Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, không tự chủ được bị cô hấp dẫn, trong lòng không ngừng suy đoán: cô thật sự không kiên nhẫn tiếp rượu, hay đang giải vờ để lừa gạt mọi người? ‘Khó trách gian phòng này của khách sạn lại có nhiều người chạy đến, thì ra là bà chủ còn cất giấu một mỹ nhân như vậy.’ Đỗ Phong Thần cười nói, xa xa nhìn Mật Nhi. Kể từ sau khi kết hôn, anh đã thu liễm lại rất nhiều, bằng không nhìn thấy loại mỹ nữ khó được thế này, đã sớm tiến đến gần rồi. “Mật Nhi không thể tùy tiện mời khách lạ, hôm nay các vị lì có lai lịch không nhỏ, tôi mới có thể khiến Mật Nhi uống một chén với các vị. Quản lý Trần cũng là khách quen của chúng tôi nơi này, nhưng ông ta cũng mới gặp qua Mật Nhi hai lần.” Thẩm Hồng nói. “Thì ra, quản lý Trần thường tới nơi này chơi.” Thương Trát Phong nhìn ngón tay, nói, tầm mắt nhìn chằm chằm gã quản lý Trần đang lau mồ hôi. “Không có, không có, chỉ khi chiều đãi khách hàng thì tôi mới đến đây.” trong lòng Quản lý Trần âm thầm kêu khổ, mồ hôi lạnh đã thấm ướt khăn tay. Bởi vì trong công ty có người tố cáo gã, nói gã dẫn khách hàng đến khách sạn làm bậy, vì vậy, cán bộ cao cấp cũng tự mình tới cửa “Quan tâm”, gã từ chối sao được? Mà lần này gã dẫn theo mấy cán bộ cao cấp, một là vì để bọn họ tới “tìm hiểu”, hai là tìm đường sống cho mình, có thể hối lộ những cán bộ cao cấp này hay không. Gã đã khiến các cô gái trong khách sạn lợi dụng sắc đẹp, thay gã giữ lại khách hàng, thậm chí còn mang theo bản hợp đồng đến trong khách sạn, muốn kí kết ở đây. Người đàn ông nào chẳng thích người đẹp, gã tin rằng mấy cán bộ cao cấp này cũng không ngoại lệ, nhìn đi, Mật Nhi mới vừa vào phòng, tất cả những cán bộ cao cấp này đều choáng váng. Đột nhiên, ngoài cửa một hồi ồn ào, tiếng nữ thét chói tai, tiếng rống giận dữ của đàn ông, kèm theo tiếng ly thủy tinh bể tan tành, vang dội cả khách sạn. “Chuyện gì xảy ra?” Thẩm Hồng hỏi, vội vàng đứng dậy. Một người phục vụ bị đánh đến sưng mặt sưng mũi đi vào, bộ mặt dính đầy máu tươi, chật vật. “Bà chủ, là ông Mao, ông ta đợi Mật Nhi không được, đang nổi giận, đã đập hai căn phòng rồi.” Bên trong phòng, các cô gái nghe tình huống như vậy, lập tức thét lên, tông cửa xông ra. Họ thấy loại này trường hợp, cũng đều rõ biết nhất định phải “Bo bo giữ mình”, nếu không lỡ xui xẻo ở nơi hỗn loạn này ‘ăn’ phải một li thủy tinh, về sau kiếm cơm ăn bằng cách gì? Cộng thêm chuyện Mật Nhi xinh đẹp, các phụ nữ ở đây sớm không vừa mắt rồi, thấy cô có chuyện, xem kịch vui cũng không kịp nữa là, làm sao có thể ra tay giúp đỡ? Rất nhanh, tiếng hét ngoài cửa càng lúc càng to. Chỉ chớp lát sau, một gã đàn ông cao lớn, trong miệng còn ngậm miếng thuốc, xuất hiện ở cửa phòng. Gã giận đến nổi cả khuôn mặt đỏ gay, vung quyền đánh bay anh phục vụ tới khuyên can. “Con bà nó, còn muốn để bọn tao đợi bao lâu? Rõ ràng đã nói muốn qua chỗ tao tiếp rượu, lại chạy tới nơi này. Bởi vì tao ngồi mấy năm tù, lời nói của tao không có trọng lượng nên các người không để tao vào mắt đúng không?” Lão Mao hét lớn. “Ông chủ Mao, ngài đừng nóng giận, chẳng qua là Mật Nhi tới đây nói một tiếng, lập tức liền đến chỗ ngài.” Thẩm hồng vội vàng nói, bây giờ biết mới gã này mới ra tù, mặc dù ở đây giao thiệp rất rộng rãi, nhưng vẫn không chọc nổi người trên giang hồ. “Nói một tiếng? Tối nay Mật Nhi phải theo tao, đến lượt người khác sao?” Lão Mao tức giận hét to, đưa tay túm lấy Mật Nhi, lôi cô đến trước mắt thì vẻ mặt vốn tức giận chợt biến, trong mắt tràn đầy dâm dục. “Quả nhiên xinh đẹp, ông đây đợi cũng không uống công. Người đẹp, tối nay em ngoan ngoan theo anh. Hôm nay dẫn em đi thuê phòng, anh sẽ thương em.” Gã liếm môi, cơ hồ không thể chờ đợi. “Tôi không đi” Mật Nhi mắt lạnh nhìn lão Mao, không sợ nói. Nhưng cô mới vừa nói xong, thành linh bị một cái tát. Lão Mao là người trong giang hồ, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc, một bàn tay vung xuống đã khiến mặt Mật Nhi sưng đỏ một mảng. Mật Nhi thở gấp một tiếng, nhưng không khóc thút thít, trầm tĩnh như cũ, nhìn lão Mao. Làm việc ở trong khách sạn mấy năm, tình huống như thế cô gặp nhiều rồi. Tối nay cũng không ngoại lệ, nếu không người nào vì cô ra mặt, nhất định bà chủ sẽ ra mặt chịu tội thay, mà cô cũng nhất định phải mời rượu bồi tội, mặc cho người này dùng câu chữ khóc nghe làm nhục. “Con bà nó, cho mày mặt mũi, mày còn không biết xấu hổ! Ông ngủ với mày là để mày vào mắt, đã đến khách sạn, còn bày đặt làm vẻ như gái còn trinh? Nhất định mày phải đi với tao, tao chọn đại một phòng để hưởng thụ.” Lão Mao cười lạnh, kéo Mật Nhi đến bên ngoài. Đột nhiên, một viên đá (đá ở đây là đá làm từ nước đông lạnh ý nha) đánh bốp vào mặt gã. Lão Mao không nghĩ sẽ gặp công kích,

gã nổi giận nhìn chằm chằm mọi người bên trong phòng. Bên trong phòng, không ai có động tĩnh gì, tất cả mọi người đều đứng yên. Đường Tâm trợn to hai mắt, vẩy vẩy bàn tay vì mới vớt viên đá nên có chút ướt, tiếp tục uống nước trái cây, thậm chí đến mắt không nhìn về phía lão Mao. "Nơi này là khách sạn hay là vườn thú?" Cô đột nhiên hỏi. "Đương nhiên là khách sạn." Đỗ Phong Thần dù bận vẫn ung dung nói, bưng ly rượu lên miệng. "Thế tên kia là người à?" gương mặt ra vẻ khó hiểu, thật ra thì trong mắt có ý châm chọc: "Tên kia vừa rỗng vừa dậm chân, giống con khỉ đực động đực vậy!" "Con mẹ nó!" lão Mao không thể nhìn được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay muốn đánh về phía Đường Tâm. Chưa bao giờ gặp qua đứa bé nào không biết sống chết như vậy, gã giận đến nỗi muốn cắt đứt cổ Đường Tâm. Đường Tâm cười nhạt vài tiếng, cầm trong tay ly nước trái cây đập lên đầu lão Mao, sau đó nhảy ra thật nhanh. "Trời trời, bắt nạt thiếu nhi à? Ông muốn về tù bóc cuốn lịch cũ? Không biết tội ngược đãi trẻ em rất nặng sao?" Mặt lão Mao đỏ rực, vung quyền muốn đánh Đường Tâm, nhưng quả đấm của gã bị chặn giữa không trung, gã kinh ngạc ngẩng đầu lên, cũng kinh ngạc về cú đấm sắt không người cản nổi của mình lại bị người ta dễ dàng ngăn lại! đến tột cùng những người này có lai lịch gì? Lôi Đình mắt lạnh nhìn đám đàn em của gã đàn ông kia, khóe miệng chậm chạp nâng lên, khiến người ta sợ hãi. Bình thường anh rất im lặng, giống như núi cao đứng im, khi gặp tình thế nguy cấp thì lại thay đổi thành cực kỳ nguy hiểm. Là người giữ an toàn cho "tập đoàn Thái Vĩ", đương nhiên anh không phải đèn đã cạn dầu, quanh năm anh rất ít xuất hiện, tên còn đồ cấp thấp giống như là lão Mao này, dĩ nhiên chưa từng nghe qua danh tiếng của anh. "Ông không được đánh cô ấy." Anh lạnh nhạt nói, tầm mắt rơi vào khuôn mặt Mật Nhi bị đánh đỏ, trên tay chậm rãi dùng sức. "Á chỉ là một gái quán rượu mà thôi!" lão Mao bị đau, không hiểu tại sao có người muốn vì một gái quán rượu mà ra mặt. "Cô ấy so với ông thì cao thượng hơn nhiều, ít nhất là tự mình kiếm ăn, không ép buộc người khác. Chỉ một điểm này, ông không có tư cách vũ nhục cô ấy, càng không có tư cách đánh cô ấy." Lôi Đình chậm chạp nói, đột nhiên chuyển tay một cái. Một tiếng giống như xương gà bị bẻ vang dội khắp phòng, lão Mao phát ra tiếng gào thét như giết heo, cầm cổ tay tại nguyên chỗ kêu thảm thiết, nhảy cẫng tung. Mật Nhi khiếp sợ nhìn Lôi Đình, không biết nên phản ứng như thế nào. Bị người làm nhục hoặc là đánh, đối với cô mà nói đã là việc như cơm bữa, mà trước mắt, anh chẳng những không chạy trốn, thậm chí ra mặt giúp cô, ngăn cản lão Mao làm tới. Quan trọng hơn là, anh tôn trọng cô, không coi cô như gái điếm không có tôn nghiêm bình thường. Không biết đã bao năm qua, không có ai tôn trọng cô, càng không có người bởi vì cô bị thương hại mà tức giận. Tay Mật Nhi ôm lấy gò má bị đánh, tầm mắt không cách nào rời khỏi thân hình cao lớn của Lôi Đình. Ngoài cửa, đàn em lão Mao nghe tiếng kêu thảm thiết, vội vàng chen chúc vào, trợn mắt há mồm nhìn anh cả Mao đau đến nỗi khóc thút thít trên mặt đất. "Đáng chết, người nào đụng đến anh cả của chúng tao?" Một người trong số đó lấy dũng khí hô lên. "Đương nhiên là chúng tôi." Đường Tâm giơ cao chai rượu, kêu la. "Đánh cho cháu, đánh bết những thứ chó này, đánh tới khi cha mẹ bọn nó không nhận ra bọn nó!" Cô khoái trá kêu. Đầu tiên là Đỗ Phong Thần làm khó dễ, mấy tên bị đá bay, đụng lên vách tường, sau đó xụi lơ nằm trong góc, bị đánh đến nỗi văng đầu hoa mắt. Thương Trát Phong nhìn lịch sự, nhưng công phu quyền cước cũng không phải loại xoàng gì, không ai có thể tiến tới gần anh, đông đảo lũ lâu la bị đánh đến nỗi hô cha gọi mẹ. Mật Nhi có chút kinh hoảng, khuôn mặt xinh đẹp lộ chút hốt hoảng, khi một thằng nào đó cầm chai rượu bẻ tan tành chuẩn bị đập tới trên mặt cô thì cô khê hô một tiếng, chỉ có thể nhắm mắt lại. Sau một hồi lâu, đau đớn không phủ xuống trên người như cô dự tính, cô mở mắt, nhìn thấy Lôi Đình đứng trước người của cô, lấy thân hình cao lớn chặn lại chai thủy tinh. Một giây kế tiếp, cô bị kéo vào trong ngực của anh, trong khoảnh khắc đó, tầm mắt hai người tiếp xúc, thân thể cũng dán chặt nhau. Nhiệt độ ở khách sạn thấp, nhưng nhiệt độ của người anh có vẻ nóng bỏng như thế, bởi vì nguyên nhân đó mà mặt của cô hơi đỏ lên. "Cô không sao chứ?" Lôi Đình hỏi thăm, giọng nói hết sức trầm thấp. Mật Nhi không cách nào nói chuyện, chỉ có thể lắc đầu một cái, đôi tay theo bản năng bám vào người anh, vào lúc nguy cấp nhất chỉ có thể lệ thuộc mà thôi. Qua nhiều năm như vậy, cô chưa từng lệ thuộc vào qua bất cứ người nào, Lôi Đình vì cô chặn lại cú công kích trí mạng kia, tâm nguội lạnh nhiều năm đột nhiên trở nên mềm mại. Trong đó một mảnh hỗn loạn, chỉ thấy Đường Tâm đứng trên bàn, vừa uống rượu, vừa quơ múa chai rượu, gương mặt đỏ ửng. "Đánh đi! Đây! dùng sức đánh cho tôi!" Cô xộc xệch nói, vẻ mặt hưng phấn. "Ai để cho mày uống rượu hả?" Đỗ Phong Thần mắt thấy tình huống không đúng, cau mày hỏi, thuận tay đánh bất tỉnh một tên. "Là cháu cho uống, chỉ còn lại nửa bình thôi." Đường Tâm say đến nỗi không ngừng bật cười. Có một gã lâu la bỏ nhào lên phía trước, vọng tưởng muốn bắt được cô, cô hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ chai rượu đập vô đầu gã, thành công dẹp đi mối đối thủ. "Bây giờ, ngay cả nửa bình cũng hết rồi." Cô cười khanh khách, gật gù đắc ý ngồi trên bàn, sau đó bắt đầu nghiêm túc nói câu ấy. Trong nháy mắt, phòng nằm đầy người, đàn em của lão Mao không có người nào may mắn thoát nạn, đều bị quật ngã trên mặt đất, hoặc khóc, hoặc rên

ri. Thẩm Hồng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt xanh như tàu lá chuối. Đỗ Phong Thần xóc Đường Tâm say khướt lên, mày rậm nhú chặt. “Muốn chết! Nếu như bị cha mày biết, chúng ta có chín cái mạng cũng không đủ để chết.” Mạc quản gia nhận lấy Đường Tâm trong ngực Đỗ Phong Thần. “Để chú mang nó trở về, nấu chút canh giải rượu cho nó uống..., tránh cho sự việc bại lộ. Các cháu cũng mau về nhà đi, tối nay coi như chưa ai tới nơi này, ngàn vạn lần đừng để lộ ra điều gì.” Bằng tốc độ nhanh nhất, chân ông khởi động chạy khỏi. Lôi Đình cúi đầu nhìn Mật Nhi trong ngực, cho tới giờ khắc này mới phát hiện cô nhỏ bé đến cỡ nào, bộ xương mảnh gầy giống như bị gập lại nhiều đoạn. Khi tầm mắt anh rơi vào trên gò má sưng đỏ của cô thì anh không nhận được xung động mà vươn tay, khẽ vuốt ve nơi sưng đỏ, nhìn thấy cô sợ đau hơi lùi về sau, một cổ cảm xúc kỳ dị tràn ngập trong lòng anh. Có lẽ là bởi vì cô mỹ lệ, lòng Lôi Đình luôn luôn lạnh lùng giờ phút này mới có dịu dàng thương tiếc. “Còn đau không?” Anh hỏi thăm, không biết tại sao mình lại phải quan tâm cô như vậy. “Có một chút.” Cô hồi đáp, bỗng dưng cảm thấy e lệ. “Nhớ phải bôi thuốc, sưng đỏ mấy ngày nữa sẽ hết.” Anh giao phó, bỗng thu tay lại. Đây chỉ là một cô gái vốn không quen biết, mặc dù đáng đẹp xinh đẹp, nhưng cũng không biến anh thành cái gì được! Đối với tâm tình cùng hành động của mình cảm thấy không hiểu lắm, anh vội vàng quay người, đi ra khỏi nơi hỗn loạn này. Sau lưng Lôi Đình, có một cặp mắt trong suốt, giống như là thủy tinh thượng hạng, luôn dõi theo bóng lưng cao lớn của anh, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy. Tay Mật Nhi, nhẹ vuốt lên vết sưng đỏ, nhớ lại cái vuốt ve dịu dàng, cùng với ánh mắt khi anh hỏi thăm. Ánh mắt kia, giống như trầm tĩnh, rồi lại bao chứa ngọn lửa nhiệt liệt nhất. Người đàn ông kia, là lửa, bề ngoài lạnh lùng, mà nội tâm lại ấm áp.

2. Chương 2

Trên mặt sưng đỏ, chưa đến mấy ngày đã hết, mặt của Mật Nhi khôi phục lại vẻ mỹ lệ vốn có. Cô ngồi ở trong phòng mà Thẩm Hồng đặc biệt phân phối cho cô, trang điểm, đầu ngón tay dùng khăn giấy lau đi phần màu phía trên, khuôn mặt thanh lệ xuất hiện trong gương, hai mắt thật to nhìn lại cô, nhưng có chút làm như không thấy. Thật ra thì cô không thích hóa trang, nhưng từ khi bước vào nơi này, cô đã thành thói quen cùng những thứ mỹ phẩm làm bạn. Ngày qua ngày, cô quanh quẩn trong đám đàn ông, trên mặt thoa đầy mỹ phẩm, lấy khuôn mặt giả dối mặt để kiếm tiền, đem tâm tình chân thật nuốt vào trong bụng. Khách rượu thêm thưởng vẻ đẹp của cô, mama còn tham lam chờ đợi, hi vọng cô sẽ kiếm được một khách sộp nhiều tiền hơn. Không ai coi cô như người chân chính, đàn ông nhìn cô như đồ chơi, mà mama nhìn cô như cây hái tiền. Có một đoạn thời gian, cô quên mình vốn là một con người, người có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo. Ban đêm cô đến nơi này, mặc dù là thể đồ cao ngạo, được các gã đàn ông thương yêu cưng chiều, nâng trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng chỉ là gái quán rượu. Không bán thể xác, là kiên trì cuối cùng của cô. Những khách rượu kia chẳng qua coi cô như một món đồ chơi tinh xảo, cẩn thận từng li từng tí hầu hạ, sợ cô vỡ sớm, muốn đùa giỡn, chơi cô lâu hơn một chút. Cho đến đêm ấy, người đàn ông kia giúp cô đánh lùi khách rượu vô lễ, lạnh giọng nói cho những tên kia là cô cũng phải được tôn trọng. Lòng của cô xúc động, cũng chỉ vì một câu nói, tâm tư của cô vì anh mà đảo loạn. Mấy ngày qua, lòng của cô không yên, tất cả đều do anh. Mật Nhi nhẹ tay vuốt khuôn mặt, mặc dù đã không còn sưng đỏ, nhớ khi anh chạm tới, nhớ khi anh dùng giọng nói âm trầm thấp hỏi thăm cô. Chuyện như vậy chưa từng xảy ra, suy nghĩ của cô thủy chung ở trên người anh. Trong khách sạn, các cô gái cũng trò chuyện ầm ĩ, bởi vì khó được nhìn thấy người đàn ông nào xuất sắc như thế. Mà Mật Nhi cũng từ khi biết được anh là một trong số cán bộ cao cấp “tập đoàn Thái Vĩ”, một đêm ấ, mấy gã đàn ông xuất sắc khác đều là đồng nghiệp của anh. Anh tên là Lôi Đình, toàn quyền phụ trách vấn đề an toàn của “Thái Vĩ”. Lôi Đình — Một cái tên làm người ta rung động, cô lặng lẽ hi vọng, mong đợi có thể gặp lại anh. Chẳng qua là, gặp lại được anh, có thể nói những gì? Anh là người đàn ông thành công trong sự nghiệp, mà cô lại là gái bán hoa, cho dù anh cho cô một chút tôn trọng mà người khác chưa từng cho, khoảng cách giữa bọn họ vẫn cực lớn. Lạnh Mật Nhi thở dài, lặng lẽ lau đi phần son trên mặt. Lăn lộn nhiều năm quanh thân đàn ông như vậy, cô sớm thấy rõ bản chất cuộc sống, mà mình lại vẫn giống như đứa bé thơ dại ôm lấy một ước mơ không thực tế sao? “A, sao chị lại thở dài?” Lãnh Ngọc Nhi tùy tiện đẩy cửa ra, khuôn mặt xinh đẹp so với chị gái chỉ có hơn chớ không kém. Cô mặc bộ đồ đồng phục sạch sẽ mà mộc mạc, xem ra so với Mật Nhi càng trưởng thành sớm hơn. “Em tan học?” Mật Nhi phục hồi tinh thần lại, vội vàng che dấu thần thái yếu ớt. “Khóa học hôm nay rất nhàm

chán.” Ngạc Nhi làm mặt quỷ, tránh nặng tìm nhẹ nói, đưa tay bưng rượu trên bàn định uống. “Em còn chưa trưởng thành, không được uống rượu.” Mật Nhi cau mày, lên tiếng ngăn em gái lại. Kể từ khi mẹ qua đời, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, họ không có phúc phận để có thể sống một cuộc sống bình thường. Vì sống, Mật Nhi tìm một quán rượu, bắt đầu đi làm, với khuôn mặt xinh đẹp khiến cô nhanh chóng trở thành “thê đỏ”. “Không phải chị cũng vô khách sạn khi vị thành niên à?” Ngạc Nhi phản lại. So với Mật Nhi trầm tĩnh, Ngạc Nhi có vẻ rất tùy hứng, có lẽ là bởi vì sớm đã thấy tình cảm lạnh ấm. “Tiểu Ngạc, chị đến khách sạn cũng chỉ muốn em yên tâm học tập.” Mật Nhi thở dài nói, không thể làm gì khác hơn nhìn em. Cô cho Ngạc Nhi về nhu cầu vật chất, nhưng lại không cách nào giáo dục nó cho tốt. Chị em hai người từ nhỏ đã được giáo dục: không nên tin đàn ông, cũng bởi vì vậy, trong tiềm thức hoặc nhiều hoặc ít đối với đàn ông có mấy phần đề phòng. Mà bởi vì tuổi thơ có vô số gã đàn ông không ngừng lừa gạt tiền bạc của mẹ, Ngạc Nhi còn có địch ý, một năm nay, trên tay Ngạc Nhi có số tiền khá lớn không rõ ở đâu, nhìn bộ dáng đắc ý, đại khái là dùng phương pháp nào đó, từ trên thân đàn ông lừa gạt được. Mật Nhi không biết nên mở miệng hỏi thăm thế nào, nhưng trong lòng cô biết, em gái luôn bốc đồng này, căn bản sẽ không nghe lời của cô. Còn nữa, thân là gái quán rượu, cô có tư cách gì để khiển trách em mình? “Chị à, em có nghe nói một chút về chuyện của chị.” Ngạc Nhi cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, từ trong túi xách lấy ra cơm hộp, bắt đầu ăn. Chuẩn tắc lớn nhất của họ là Tiết kiệm, hai chị em đều sợ nghèo mà. “Nghe nói, cách đây không lâu có một gã đại ca mới ra tù, quấy rối ở chỗ chị, kết quả bị người ta đánh cho sưng mặt sưng mũi. Em nghe mấy người nói, người nọ vì chị mà ra mặt!” “Anh ấy chỉ nhìn không vừa mắt, nên mới cứu chị.” Mật Nhi hơi hốt nói, nhưng khuôn mặt đã tẩy trang có chút không được tự nhiên. “Vậy sao? Em chỉ muốn hỏi một chút, gã đàn ông kia có khuôn mặt gì, sẽ vì gái quán rượu mà ra mặt, gã là anh hùng hay kẻ ngốc thôi? Nếu là một gã đầu dê bụng sói, thì để em! Em bảo đảm có thể ép khô đến một xu cuối cùng trong ví gã.” Ngạc Nhi cắn đùi gà, đem chuyện lừa gạt tiền bạc nói như là chuyện bình thường nhất. “Không.” Mật Nhi vội vàng quay đầu lại, khẩn trương nhìn em. Không biết tại sao, khi em vừa nhắc đến chuyện xuống tay với Lôi Đình thì cô sẽ không tự chủ được mà khẩn trương. Không phải gã đàn ông nào cũng giống nhau sao? Cô không nên tin tưởng đàn ông, nhưng vì sao cố tình lo lắng cho anh? “Không?” Ngạc Nhi nheo mắt lại, cầm chiếc đĩa dao động trước mặt chị. “Chị vì người đàn ông kia mà khẩn trương thành ra như vậy, sẽ không phải thật tâm với gã chứ? Tốt nhất là chị nên cầu nguyện, đừng gặp lại gã nữa, nếu không, chị khó thoát một kiếp rồi.” Cô giải quyết xong cơm, vỗ vỗ chiếc váy dài, lững thững đi ra ngoài. “Được rồi! Tối nay em sẽ không về, khi chị về nhà có thể khóa cửa lại.” Cô thuận miệng nói xong, bước ra khỏi quán rượu. Đây là thói quen của hai chị em, lớp học học chính của Ngạc Nhi là ban đêm, sau khi tan học thì đúng lúc Mật Nhi tan việc. Chị em luôn thế, một người tẩy trang, một người ăn đồ ăn nhanh, trò chuyện đủ loại, sau đó cùng về nhà. Chỉ là gần đây, Ngạc Nhi có hơi nhiều chuyện, bình thường sau khi ăn xong sẽ không thấy bóng người. Mật Nhi sửa sang lại quần áo, không có mỹ phẩm, cô lại càng xinh đẹp thêm, có vẻ trắng trong thuần khiết. “Mật Nhi?” Trên cửa truyền đến lễ phép gõ nhẹ, Thẩm Hồng đi vào. Trong tay ả bưng một chén giải rượu, thân mật đi đến bên cạnh Mật Nhi, vỗ vỗ bả vai Mật Nhi, thương tiếc nhìn mặt của Mật Nhi. “Mama, có chuyện gì sao?” Mật Nhi hỏi thăm, mơ hồ cảm giác được ánh mắt của đối phương có chút không đúng, nhưng bất động chỗ nào, thì cô không nói ra được. “Không có gì, không có gì, chẳng qua là tới thăm em một chút.” Thẩm Hồng cẩn thận nhìn mặt của Mật Nhi, sau đó hài lòng gật đầu một cái. “Vết thương trên mặt em đỡ lên chút nào chưa? Chị rất quan tâm, nhưng phần son che lại, không biết em đã khỏi hẳn chưa để hỏi thăm.” “Dùng nước đá chườm mấy ngày, đã không sao.” Mật Nhi đơn giản nói, dọn dẹp quần áo, đem cảm giác kỳ dị trong lòng đẩy ra. Cô làm việc ở chỗ này mấy năm, Thẩm Hồng chưa từng hại cô, thậm chí còn khắp nơi bảo vệ cô, cô không nên hoài nghi Thẩm Hồng mới đúng. Thẩm Hồng nâng mặt của Mật Nhi lên, giống như là xem hàng hóa, cẩn thận chu đáo: “Nhìn gương mặt em kìa, càng lúc càng xinh đẹp. Ban đầu gặp em, tuy vừa gây lại vừa tiêu tụy, nhưng mà chị lại liếc mắt đã nhìn ra, em là người đẹp rồi. Không nghĩ tới, nháy mắt vài cái, đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi.” ả cảm thán nói, thoáng qua trong mắt một chút thương hại, nhưng nhanh chóng bị vẻ che giấu tham lam. “Đúng vậy, đã nhiều năm.” Mật Nhi nhỏ nhẹ đáp, nhớ tới những năm qua. Bị bao gã đàn ông xem như đồ chơi, tới khi nào mới có thể kết thúc? “Này, đừng nghĩ nhiều như vậy. Chén canh này là chị bảo phòng bếp nấu, biết em không uống được rượu, mà đêm nay lại uống rượu quá nhiều, sợ em đi trên đường nguy hiểm, uống trước chút canh để tỉnh rượu.” Thẩm Hồng đem canh nóng đưa cho Mật Nhi. Mật Nhi không nghĩ ngợi gì, bưng canh nóng liền miệng, nuốt xuống vài hớp canh, sau mới từ từ cảm thấy có cái gì đó không đúng. Cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, lại cảm thấy tứ chi như nhũn ra, cả giọng nói cũng không phát ra được. Canh nóng trượt vào trong cổ của cô, khiến thân thể cô trở nên mềm yếu. Cô thở hổn hển, hơi sức trong chớp mắt biến mất, cũng không nâng nổi chén canh, chén canh rơi trên mặt đất, vỡ nát. Trong súp kia có những

thứ khác, khiến người mềm yếu vô lực. Cô mới uống vài hớp, trước mắt đã đen kịt, toàn thân suy yếu. Tại sao có thể như vậy? Cô đã tin tưởng Thẩm Hồng thế mà. . . . “Em gái, em đừng trách chi!” Thẩm Hồng thương hại nói, đưa tay vuốt mặt của Mật Nhi, thái độ giống như là một người mẹ hiền lành, lại làm ra chuyện đáng sợ nhất. Thẩm Hồng sớm biết sẽ có một ngày này, sẽ có người hô giá cao làm bà thêm thường, đem Mật Nhi bán đi; đã sớm biết sẽ có một ngày này, đem Mật Nhi đẩy vào trong ngực đàn ông. Chẳng qua là vào thời khắc này, khi thấy Mật Nhi không nói gì, ánh mắt thống khổ nhìn, bà có chút thương cảm. Lúc này, ngoài cửa có gã đàn ông hói đầu xông vào, khăn trương ghé đầu nhìn. “Như thế nào? Cô ta đã uống thuốc rồi sao?” Quản lý Trần hỏi, nhìn thấy Mật Nhi ngã xuống trên đất, thì lộ ra vẻ mặt hài lòng. “Thuốc này sẽ không làm cô ấy bị thương chứ?” Thẩm Hồng hỏi, còn có một chút lương tâm. dù sao Mật Nhi cũng trưởng thành dưới mắt bà, những năm gần đây cũng giúp bà kiếm không ít tiền. “Dĩ nhiên sẽ không làm tổn thương cô ta, tôi còn chờ đưa nó đi mà, sao lại ngốc đến mức thương tổn nó bằng thuốc được? Những thứ thuốc này chỉ làm tứ chi vô lực, hỗn loạn mà thôi.” Quản lý Trần không nhin được nói. Lại lấy ra một gói thuốc bột từ trong túi, rót vào cốc nước, đưa tay bưng cho Thẩm Hồng. “Đút cho nó một ly này nữa.” “Đây là cái gì?” Thẩm Hồng nhận lấy chén nước, thấp thỏm hỏi. “Khiến nó dễ dàng sống qua tối nay.” Quản lý Trần đơn giản giải thích xong, vừa khăn trương nhìn về phía cửa. “Nhanh lên, chúng ta nhất định phải lập tức đem nó ra ngoài.” “Mama, đừng.” Mật Nhi giùng giàng, nhưng bóng tối lại vẫn vô tình từ từ bao phủ cô, cô mềm yếu mà không chút sức lực nào, chỉ có thể thở hổn hển, dùng hơi sức còn lại cầu khẩn. “Mật Nhi, ngoan, uống vào, thuốc này sẽ giúp em.” Thẩm Hồng hung ác nâng lòng dạ nói, đem chén nước để bên môi Mật Nhi, buộc cô uống vào. Mật Nhi vô lực giãy giụa, cô mềm yếu huy động tay chân, trước khi lâm vào tình trạng mê man, mơ hồ biết được nghênh đón mình, là số mạng đáng sợ. Làm viên trong khách sạn nhiều năm, cô cũng từng nghe qua lời đồn đãi về chuyện này, nghe nói khách rượu thông đồng, bỏ thuốc mê vào những cô gái không hợp tác. Nhưng đã nhiều năm như vậy, cô thủy chung vẫn tin tưởng Thẩm Hồng, cho rằng sẽ không xảy ra loại chuyện như vậy. Chẳng qua là, Mật Nhi quá mức đơn thuần, tín nhiệm của cô khiến cô khinh địch, không có phát hiện người này tính quá tham lam, mới có thể ngây ngốc uống chén canh kia. Thẩm Hồng than thở, sờ sờ đã Mật Nhi ngủ mê man, trong lòng rốt cuộc có chút không đành lòng. “Bà than thở cái gì? Trước không nhìn đến, về mặt Mật Nhi cùng người nọ nhìn nhau, chứng minh bọn họ đã lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương rồi. Người kia ưu tú như vậy, nói không chừng sẽ chúng ta, vừa giúp Mật Nhi.” Quản lý Trần lừa mình dối người nói, liền ôm lấy Mật Nhi đã được quấn lại bằng cái chăn, đi ra ngoài. Cửa sau của khách sạn, đã có xe đang đợi, quản lý Trần rất nhanh lên xe, mang theo Mật Nhi hôn mê bất tỉnh đi mất. Thẩm Hồng đứng ở cửa sau khách sạn, trong lòng không đành, nhìn một hồi lâu, bà mới nhanh chóng xoay người trở về bên trong khách sạn. Hiện tại lương tâm của bà đang trách móc nặng nề, hoặc giả là đi đếm số tiền lớn mà quản lý Trần cho bà, đau lòng trong lòng có thể tốt hơn chút ít. * * * Tổng công ty “Tập đoàn Thái Vĩ”, đêm khuya rất yên tĩnh. Tiếng bước chân trầm ổn chậm chạp từ tầng một, đi đến tầng cao nhất, sau đó đi vào phòng làm việc dành riêng cho cán bộ cao cấp. Ánh đèn sáng lên, phòng lớn như thế lại có đủ tiện nghi, Lôi Đình tùy ý cởi áo, đem súng đặt trên mặt bàn, xoay người, bắt đầu tập bài võ từ quân đội. Sau một hồi lâu, thân thể trắng kiện đã dính đầy mồ hôi, anh ngừng luyện tập, bấp thịch ngấm đen tích chứa lực lượng làm người ta chắc lưỡi hít hà. Đột nhiên, thân thể của anh căng thẳng, tầm mắt sắc bén dời về phía cánh cửa dây cộm nặng nề được đặc chế từ thủy tinh. “Là ai?” Anh cúi kính hỏi. Vào lúc tan việc, bên trong đại lâu không nên có bất kỳ người nào mới đúng. Trong nháy mắt, thân ảnh của anh chợt lóe, đã nắm lấy súng trên bàn, thận trọng nhắm ngay ngoài cửa, thân hình cao lớn căng thẳng, biểu hiện của anh tùy thời có thể nổ súng, tư thế kia giống như đang săn dã thú. Cánh cửa mở ra, quản lý Trần sắc mặt tái nhợt ôm một cái chăn bông đứng ở nơi đó. “Lôi... Lôi Đình tiên sinh!” Quản lý Trần ấp a ấp úng nói, lấy dũng khí chậm chạp tiến lên mấy bước, đem chăn bông đặt trên ghế sofa. Lôi Đình nhếch mày rậm, xem một chút chăn bông trên ghế sa lon. “Ông sợ tôi cảm lạnh, đặc biệt giúp tôi lấy thêm một cái chăn bông tới sao?” Anh nhạo báng hỏi, thả súng trong tay. Ở khách sạn đám đá một hồi, anh cũng chưa từng nhìn quản lý Trần. Cán bộ cao cấp đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ, chứng minh quản lý Trần lợi dụng chức vụ, đòi tiền hoa hồng của nhà máy hiệu buôn bên trong khách sạn. Tổng tài của “Tập đoàn Thái Vĩ” - Đường Bá Vũ không chịu được loại ăn chặn người ta, đã hạ lệnh cho một trong số cán bộ cao cấp bắt đầu điều tra. Cho tới bây giờ, chuyện đã không liên quan tới Lôi Đình. “Đúng vậy, là sợ Lôi Đình tiên sinh cảm lạnh, mới đem chăn bông giúp ngài giữ ấm.” Quản lý Trần nói, đuôi lông mày đầy mắt đều là thần sắc mập mờ. Gã tự biết mình khó thoát điều tra, chỉ có thể xuất tuyệt chiêu cuối cùng, tốn một món tiền lớn mua chuộc Thẩm Hồng, đem Lãnh Mật Nhi làm quà tặng đưa cho Lôi Đình. Quản lý Trần biết mấy cán bộ cao cấp đối với tổng tài Đường Bá Vũ cực kì trung thành, nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi lúc trước Lôi Đình cùng Lãnh Mật Nhi gặp mặt,

tựa hồ có mấy phần ý tứ đối với đối phương. Vì vậy, gã tự cho là thông minh, đem Lãnh Mật Nhi đưa tới chỗ ở của Lôi Đình, hi vọng Lôi Đình có thể để ý tới gã, thay gã che dấu những chứng cứ phạm tội kia. Mặc dù mua Lãnh Mật Nhi tốn một số tiền lớn, nhưng nếu có thể tránh thoát đại họa lần này, tiếp tục làm ở trong "tập đoàn Thái Vĩ", tốn nhiều hơn nữa đều đáng giá. "Tập đoàn Thái Vĩ" không ngừng phát triển kinh doanh, ông chỉ muốn bảo vệ chỗ ngồi này. "Vậy thì mời Lôi Đình tiên sinh ' hưởng dụng ', tôi đi trước một bước." Quản lý Trần nói xong, liền lau mồ hôi lạnh, chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc dành riêng cho cán bộ cao cấp. Hưởng dụng? Lôi Đình bởi vì quản lý Trần dùng từ mà cau mày. Anh đi đến bên sofa, vén lên chiếc chăn bông dày cộm, nhìn thấy Lãnh Mật Nhi trong chăn bông. Mồ hôi thấm ướt tóc và quần áo của cô, khiến cô giống như chìm trong nước; bởi vì thiếu không khí, hô hấp của cô có chút gấp gáp, khuôn mặt trắng trong thuần khiết đỏ ửng. "Đáng chết!" Lôi Đình thấp giọng mắng, cuối cùng hiểu quản lý Trần đang giở trò quỷ gì. Anh tự tay vỗ nhẹ mặt của Mật Nhi, cẩn thận phát hiện sưng đỏ trên mặt cô đã giảm bớt. Không có phấn son che khuất, mặt trắng trong thuần khiết xinh đẹp động lòng, cơ hồ làm anh nhìn đến nổi mắt choáng váng. Cô nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài giống như hai chiếc quạt. Mồ hôi thấm ướt y phục, khiến tư thái càng thêm bất mắt. Áo sơ mi mỏng mạc bằng tơ mỏng trở nên mờ nhạt, dán chặt lấy da thịt của cô, có thể nhìn thấy được đầy đủ bị áo ngực che khuất. Mà vậy, được vén đến trên đùi của cô, một đôi chân thon dài đủ khiến người ta mất đi lý trí, không hề phòng bị mà bại lộ dưới ánh mắt anh. Anh hít sâu mấy cái, nhiều năm qua, cẩn thận khiến anh miễn cưỡng duy trì lý trí, nhìn kỹ cô một hồi lâu, anh thử gọi cô. Tay của anh rơi vào trên mặt cô, dùng lực nhẹ nhàng, làm cô từ từ tỉnh lại, lông mi nhẹ nhàng quất. Mật Nhi chậm rãi mở mắt, một đôi mắt xinh đẹp mông lung mà khôn hoặc. Cô không biết gì đến chuyện bị chăn bông gói lại, càng không biết tại sao lại nhìn thấy anh? Chẳng qua là, khi nhìn thấy anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết nở nụ cười, đó là nụ cười chân thành từ sâu trong nội tâm phát ra. Mật Nhi cười đến mềm mại, đáng yêu, đa tình, cô lười biếng vươn tay, vòng quanh cổ anh, nụ cười càng sâu hơn. "Um!" Cô nhỏ giọng nói, đôi tay lướt qua cổ Lôi Đình. Cảm giác chạm vào anh rất tốt, da thịt trơn nhẵn mà ấm áp, khiến tay cô không nhịn được mà lưu luyến trên người anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn chạm đàn ông, trong khách sạn mấy năm, những gã đàn ông kia làm cho cô cảm thấy nôn mửa, ngay khi gặp anh, cô chỉ cảm thấy mình trở nên thật kỳ quái. Anh cùng với những gã đàn ông kia bất đồng, ít nhất anh còn coi cô như là một con người, mà không phải là một món đồ chơi xinh đẹp. "Lôi Đình, em rất nhớ anh." Cô gọi tên của anh, trung thực thừa nhận, không chút nào biết thẹn thùng nói. Lãnh Mật Nhi cho rằng mình đang nằm mộng, mơ một cơn mơ đẹp. Thân thể của cô cùng thần trí đều lơ lửng, bởi vì nhìn thấy anh mà vui sướng. Trong máu cô chảy qua khát vọng nóng rực, cô chưa từng cảm nhận được loại nhu cầu này, chỉ cảm thấy nóng, cảm thấy trống không, đôi tay không thể rời bỏ thân thể của anh, giống như là chỉ cần chạm tới anh, sẽ cảm giác khá hơn một chút. Được hiệu trong cơ thể cô phát tác, khiến thần trí cô mơ hồ, cho đây là một giấc mộng, vốn là căng thẳng cùng kháng cự của phái nữ đều biến mất, cô chỉ biết mình không muốn rời xa anh. Thuận theo bản năng, Mật Nhi ôm lấy cổ Lôi Đình, trực giác mà nghĩ gần gũi anh. Thân thể của cô nóng quá, mà da thịt của anh có thể mang cho cô chút mát mẻ, cô càng không ngừng lấy gương mặt ma sát vào lồng ngực của anh, giống như mèo nhỏ đang chờ đợi được người chủ thương yêu. Mái tóc dài của cô lướt qua da thịt anh, nhìn như vô tình nhưng lại hấp dẫn vạn phần. "Cô uống say à?" thân thể Lôi Đình cứng ngắc, cố gắng kìm nén. Cẩn thận nghe, không có ngửi thấy bất kỳ mùi rượu nào trên người cô, trên thân thể cô mềm mại, chỉ có nhàn nhạt mùi thơm đặc biệt. Anh mặc cho cô dùng cử chỉ thân mật mạo phạm mình, thân hình cao lớn cứng ngắc bất động. Khi cô đến gần, một đôi bàn tay nóng bỏng chạy trên người anh, thì bản năng, anh cũng cảm nhận được máu dối khát. Cô là cô gái xinh đẹp, mà anh chỉ là một gã đàn ông bình thường; khi cô cam tâm tình nguyện ôm ấp yêu thương và chạm vào anh thì anh nhất định cần rằng, mới có thể khắc chế xúc động muốn đè cô dưới thân thể. Cho tới giờ khắc này, anh mới biết từ khi gặp cô tại khách sạn, hình ảnh của cô liên lạc in lại trong lòng anh; anh mới biết anh cũng muốn cô, nghĩ đến thân thể lại đau đớn! Từ khi có trí nhớ tới nay, anh chưa từng khát vọng qua một người con gái nào như vậy, mà giờ khắc này, cô đang trong ngực của anh, mềm mại đáng yêu mà cam tâm tình nguyện, người đàn ông nào có thể chống cự loại hấp dẫn này được? "Em không uống rượu." Mật Nhi mỉm cười, tựa vào lồng ngực anh mà nói ra hơi thở thơm như lan, nếm thử da thịt của anh, bị da thịt anh làm mê hoặc. Đôi tay ôm lấy cổ của anh, thân hình nhỏ bé chui ra khỏi chăn bông, nhào vào trong lòng anh. Nóng quá, sao lại nóng như vậy? Lấy thân thể dán chặt trên người của anh, nghĩ tìm kiếm một chút mát lạnh cảm giác, hai tay của cô ma sát lấy da thịt anh, tham luyến thân thể cao lớn, cơ hồ nghĩ muốn dán anh vào xương mình. Cô không biết mình bị sao nữa, ngay cả trí óc cũng trở nên mơ hồ, trong thân thể giống như có lửa, khiến cô bị một cổ đau đớn xa lạ. Cái loại đau đớn này, tương tự như đói bụng, Nhưng mà so với đói bụng lại làm người ta khó có thể chịu được hơn. Mật Nhi bản năng biết, những cảm

giác đối kia, chỉ anh có thể lấp đầy. Cô hôn da thịt của anh, động tác có chút vụng về, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là muốn thân mật nhiều một chút, nhưng cử chỉ không lưu loát ngược lại mang đến kích thích lớn hơn. Khi cô lưỡi khẽ liếm qua vành tai Lôi Đình thì thân thể của anh đột nhiên kịch liệt run rẩy, hai tay Lôi Đình bỗng chốc nắm lấy eo thon của cô, ngăn cản cô tiến thêm một bước. “Lôi Đình? Anh không thích em sao?” Cô khốn hoặc mà không hiểu, mở cặp mắt mông lung mà xinh đẹp nhìn anh, không hiểu tại sao anh muốn ngăn cản cô. “Anh thích em.” Anh cứng đờ nói, còn đang đề nén. Mặc dù cô là quà tặng mà quản lý Trần đưa tới cửa, nhiệt tình ôn thuận đến khiến người vui mừng, nhưng Lôi Đình mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng. Quanh năm lý trí không ngừng nhắc anh, phản ứng của cô thật sự chênh lệch quá nhiều, khó có thể tưởng tượng được đêm đó cô trầm tĩnh, nhưng lại trở nên nhiệt tình mà vội vàng như tối nay? Nhìn kỹ, bộ dáng kia lại không giống uống rượu say. Hay. . . . bộ mặt trầm tĩnh lúc anh mới thấy chẳng qua là diễn trò, thật ra thì cô giỏi lường gạt đàn ông. “Như vậy, hôn em.” khuôn mặt xinh đẹp của cô khẽ mỉm cười rực rỡ, chủ động hôn lên môi của anh, mềm mại mát mẻ, cái lưỡi thơm thừ quét tới quét lui trên môi anh. Làm trong khách sạn nhiều năm, mặc dù chưa từng đụng chạm vào thân thể đàn ông nào, mặc dù biết giữa nam nữ thì sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà động tác của cô vẫn có vẻ ngây thơ. Mềm mại đáng yêu hấp dẫn, cùng với cử chỉ ngây thơ, lại tạo thành mị lực trí mạng nhất. Lôi Đình nắm lấy eo thon của cô, nâng cô đến độ cao thích hợp, khiến hai chân thon dài của cô gạt sang hai bên. Cô trêu đùa đã quá phận, không có người đàn ông nào có thể nhịn được hành hạ, anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó đối động thành chủ động, đối khát bắt đầu “Hưởng dụng”. Lưỡi của anh khẽ liếm lấy cánh môi mềm mại đỏ tươi, thừa dịp cô thở dốc thì thắm dò vào trong miệng ấm áp ngọt ngào. Tay của anh chạy khắp thân thể mềm mại run run, cảm thụ dưới lớp quần áo là chiếc eo thon, cùng với bộ ngực nở nang. Mật Nhi có chút kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, đảo mắt đã bị anh kiểm chế trong ngực, hai tay vòng quanh ở trên eo cô giống như kim sắt, khiến cô căn bản không cách nào tránh thoát. Người kia cường tráng, mà cô lại nhu nhược, nhưng hai người phối hợp lại không chê vào đâu được, thân thể cao lớn thể cùng nhỏ bé không có bất kỳ khe hở. Nụ hôn của anh kéo dài xâm nhập, làm cô chỉ có thể phát ra tiếng rên mơ hồ, hai tay của cô miễn cưỡng bầu vịu lấy bờ vai anh, cảm nhận được bàn tay chậm chạp chen vào trong quần áo ướt mồ hôi, dễ dàng đẩy chiếc áo ngực lên, cầm lấy dây dầm trước ngực cô, ngón tay cái thô tháo vuốt về Bội Lôi trước ngực. Đột nhiên lóe lên kịch liệt khoái cảm, do anh ngón tay chui vào cơ thể cô, làm cô phát ra tiếng rên yêu kiều. Bởi vì anh chạm vào mà trợn to hai mắt, bởi vì thở gấp mà môi son khẽ mở, mà lưỡi của anh xông lên, quấy lên vị ngọt trong miệng cô, ám chỉ ý đồ của anh. Mật Nhi có thể cảm giác được, cách áo, dục vọng cứng rắn của anh chống đỡ giữa hai chân, chẳng những ma sát nhẹ nhàng, thậm chí lặp lại đụng chạm vào nơi mềm mại nhất của cô, tầm mắt sắc bén nhìn chăm chăm phản ứng của cô, mà cô chỉ có thể mềm mại thở hổn hển. Anh rất ít khi vọng động mà thiếu hụt lý trí như vậy, một loại xung động tương tự như hủy diệt, đem lý trí ném đến chín tầng mây, anh căn bản không cách nào suy nghĩ, chẳng qua là điên cuồng nghĩ muốn đoạt lấy cô gái xinh đẹp này, cùng cô trắng đêm triền miên. Lôi Đình không phải là loại quân tử gì, anh là đàn ông chính hiệu, sao có thể từ chối người đẹp trong ngực? Cô là “Quà tặng” mà quản lý Trần đưa lên, đại khái trước đó cũng nhận không ít tiền bạc, mới có thể “Biểu diễn” như thế, cô đã tình nguyện xin nguyện, như vậy anh cũng không cần khách khí nữa. Khóe miệng nở nụ cười thuộc về phái mạnh, Lôi Đình một tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của Mật Nhi, đi đến phòng làm việc riêng của mình. Thân ảnh cao lớn ôm lấy Mật Nhi, dưới ánh đèn âm u, thân ảnh của hai người kết làm một thể, ám chỉ tương lai đây đây đưa.

3. Chương 3

Tầng cao nhất của “Tập đoàn Thái Vĩ” thuộc phòng làm việc riêng cho cán bộ cao cấp, những người không có nhiệm vụ gì thì cấm tiến vào. Mặc dù ngoài mặt gọi là phòng làm việc, nhưng thật ra, trong phòng làm việc dành riêng này còn có thêm phòng ngủ, phòng tắm, tương tự như nhà ở cấp cao. Chẳng qua là phần lớn mấy cán bộ cao cấp có sở trường riêng, thời gian ở căn phòng này cũng khá ít. Bởi vì phụ trách an toàn cho “Tập đoàn Thái Vĩ”, Lôi Đình là cán bộ cao cấp duy nhất ở bên trong tòa nhà, anh vào đây ở, khiến bọn gián điệp buôn bán cảm như hèn, hoàn toàn không dám qua mặt Lôi Trì một bước. Ở nơi này, đại danh của anh không ai không biết, tất cả mọi người hiểu, chọc vào anh chính là tìm đường chết. Đây là phòng ngủ thuộc về Lôi Đình, có đặc hữu phong cách của anh, đồ dùng đơn giản mà thực dụng, không

chút xa hoa bài biện, phong cách ngụy lạnh trang hoàng, ám chỉ tính trầm ổn, cũng ám hiệu anh không dễ thỏa hiệp. Nằm trên giường, Mật Nhi vẫn chìm sâu trong thuốc kích dục, chậm rãi đem tầm mắt đặt lên trên mặt người đàn ông, hai tay của cô vẫn vịn thật chặt vai anh, thậm chí đầu ngón tay cào vào trong da thịt anh. Cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng buông tay ra, nhìn thấy trên da thịt ngăm đen có dấu tay màu đỏ sẫm, cùng với dấu vết móng tay lưu lại. “Thật xin lỗi.” Cô hốt hoảng xin lỗi, khi cô nhìn thấy lúc anh duỗi tay ra, trực giác nhắm chặt con ngươi lại. Phản ứng của cô khiến Lôi Đình nhíu mày, bộ dáng sợ hãi kia giống như sợ anh sẽ ra tay đánh cô, đó cũng không phải là giả, mà là e ngại. Xem ra trong khoảng thời gian này, cô cũng sống không tốt lắm, mặc dù có vẻ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng cuối cùng chỉ là gái điếm, đàn ông say rượu làm sao biết thương hương tiếc ngọc? Tay Lôi Đình rơi vào trên mặt cô, sờ da thịt mịn như tơ lụa. “Đừng nói xin lỗi, đây chỉ là chứng cứ cho sự nhiệt tình của cô, đại biểu cho việc tôi có thể đủ làm cô vui vẻ.” Khó được nụ cười đầy nam phái, anh nhìn trên cao xuống mắt, nhìn Mật Nhi nằm ngửa trên chăn mềm, vì vẻ đẹp của cô mà sợ hãi than thở. Ánh mắt Lôi Đình nóng rực giống như ngọn lửa, đói khát nhìn thân thể của cô, không buông tha bất kỳ chỗ nào, ánh mắt nóng bỏng lướt qua thân thể mềm mại ấy. “Đừng. đừng nhìn.” Cô thấy ánh mắt anh tựa dã thú mà hốt hoảng, trong nháy mắt, sự e dè của phái nữ chiến thắng xuân được kia, cô thử che mình lại, nhưng bị anh ngăn cản. “Bây giờ xấu hổ không phải đã quá muộn sao?” Môi của anh theo cổ, hôn trả lại đến bên tai cô, hơi thở nóng rực thổi lất phất trong tai cô. Mật Nhi cắn chặt môi, cảm giác đau đớn khiến thần trí cô hỗn loạn hơi thanh tỉnh một chút, cảm giác có cái gì không đúng, Nhưng mà lại không biết không đúng chỗ nào? Cùng người yêu triền miên, là chuyện cực kì bình thường. Huống chi, cho dù hôm nay cô muốn phản kháng, Lôi Đình cũng sẽ không để cô rời đi, anh đã bị cô vội vàng cùng nhiệt tình trêu đùa đến không cách nào tự tiết chế được. Cho dù trời trời sắp xuống, cũng không thể ngăn cản anh đoạt lấy cô gái quán rượu xinh đẹp này. “Không, không phải vậy, có cái gì không đúng, anh để cho em suy nghĩ một chút.” Mật Nhi dùng sức cắn môi, thân thể vì được hiệu mà khát vọng đến run rẩy, cô không cách nào suy nghĩ quá lâu, thứ thuốc kia xói tái năng lực tự hồi, mà môi của anh, tay của anh đang chạy khắp cơ thể. “Tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng là, đại khái đã chuyển khi trời sáng.” Anh nhanh chóng cự tuyệt, trong mắt có chút lãnh khốc. Lôi Đình cực độ không nhịn được, lắm tưởng cô bây giờ chần chờ khổn hoặc, cũng chỉ là xài mưu mô quỷ quái mà thôi. Anh cũng sớm đã bị trêu ghẹo đến vô pháp khắc chế, mà cô lại vẫn còn cố làm ra vẻ. “Đêm này mới bắt đầu, mà cô đã nhận tiền thì cố phục vụ tôi.” Anh vô tình nói, kéo thân thể của cô, thân thể cao lớn áp chế phản kháng. Mật Nhi phát ra tiếng thét nhỏ nhỏ, đôi tay không tự chủ được ôm lấy thân thể của anh. Cô bản năng mà muốn anh, đàn ông ưu tú như vậy, cô gái nào có thể không hâm mộ? Mị thuốc khiến đạo đức cô nơi lỏng, khiến cô trở nên thiết tha mà không biết xấu hổ, nhưng trong góc khuất nội tâm, hoặc giả cô cũng khát vọng anh. “Đừng giả bộ thanh thuần, càng giả bộ tôi càng kính phục cô, đây là việc nhà cơm thường đối với cô mà nhĩ.” Lôi Đình tàn nhẫn nói. Không biết tại sao, chỉ cần nhớ tới cô nguyện ý vì tiền bạc, bán thân thể mình cho đàn ông, trong lòng anh liền cực kì tức giận. “Chuyện này càng nhanh kết thúc càng tốt.” Anh vội vã nói. ả đàn bà này quá mức đáng sợ, anh không cách nào cho phép cô đến cạnh anh lần nữa. Mật Nhi không biết anh đang nói những gì, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh, bộ dáng kia giống như là thần phục. Cô dùng sự tín nhiệm nhìn anh, dù sao anh từng cứu cô trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất, cô toàn tâm tín nhiệm anh —— “A ——” bị loại đau đớn xé nứt khiến Mật Nhi liên tiếp hít sâu, đôi mắt xinh đẹp bởi vì đau đớn mà tràn đầy nước mắt, cô khổn hoặc lại không hiểu, thở dốc nhìn anh. Không phải anh vẫn đối với cô rất tốt sao? Tại sao bây giờ lại làm cô đau đớn như vậy? Anh thấy cô hết sức dịu dàng mà không suy nghĩ tiếp, dục vọng nhần nhện quá lâu, vào thời khắc này gào thét phải lấy được thỏa mãn. đầu tiên là Mật Nhi giùng giảng, nhưng nhỏ bé yếu ớt như cô làm sao có thể tránh thoát sự kiềm chế của anh? Ban đầu đau đớn xé rách biến mất rất nhanh, mà mị thuốc trong cơ thể cô khiến cô phản ứng theo bản năng. Mật Nhi thử di động thân thể, nhưng bị anh đè nên không cách nào dịch chuyển. Cô thất bại khê rên, ánh mắt sương mù, môi đỏ mọng hé mở, cô khẩn cầu nhìn anh, không hiểu tại sao anh muốn lựa chọn dừng lại vào thời khắc này? “Xin anh.” giọng nói mềm mại cầu khẩn. “Xin tôi cái gì?” “Không!” Mật Nhi phát ra tiếng rên nhỏ như mèo, nước mắt đã trượt xuống. Cô khó chịu giùng giảng, thân thể kịch liệt run rẩy, giống như kẻ nghiện đang thiếu thuốc. “Em không biết. Xin anh. xin anh. em không biết.” Cô lắc đầu, bắt đầu khóc thút thút, tóc đen xòa giữa hai thân thể trần truồng. Lôi Đình cắn răng, nhìn thấy nước mắt của cô thì đột nhiên muốn hung hăng đá mình một cái. Chẳng qua là hành động của nam nữ, mà cô khóc thút thút, khiến anh cảm giác mình là một tên khổn kiếp. Anh bị cô thật sâu mê hoặc, cho dù có bị ảnh hưởng hoặc không chế cũng được, giờ khắc này, anh không thể suy nghĩ gì thêm. “Nhìn tôi, cô chỉ có thể nhìn tôi, không được nhắm mắt lại.” Lôi Đình chuyên chế nói.

4. Chương 4

Ánh mặt trời xuyên qua tấm thủy tinh đặc chế, giảm thấp nhiệt độ nóng bỏng, lại vẫn chiếu một tia ánh sáng vào phòng. Trong phòng ngủ, nhiệt độ vừa phải mà thoải mái, chẳng qua là đắp một chăn mỏng liền đủ sưởi ấm. Tòa nhà “Tập đoàn Thái Vi” bắt đầu công việc bận rộn ngày qua ngày, đông đảo nhân viên tiến vào trong đại sảnh, vì đây là nơi các tin tức tài chính quốc gia trao đổi lẫn nhau. phòng ngủ có thiết bị cách âm thật tốt, ngăn cản tất cả tiếng ồn ào nhịp sống của ngày mới, chỉ có tiếng hít thở vững vàng. Một hơi thở xa lạ khiến Mật Nhi chậm rãi tỉnh lại, mùi hương kia hết sức xa lạ, cô chưa bao giờ ngửi qua, giống như là cô đang tựa vào trên người kia mà ngủ say, cả đêm nghe tiếng tim đập của anh. Ánh mắt của cô vẫn đóng chặt như cũ, còn không mở hai mắt ra, nhưng trực giác cho cô biết. Cô chỉ cảm thấy mệt quá, toàn thân bủn rủn vô lực, tất cả hơi sức cũng bị nghiền ép sạch, cô thậm chí không có hơi sức mở mắt. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đầu óc của cô rối loạn tới cực điểm, rất nhiều đoạn kí ức ngắn thoáng qua, mà thân thể mệt mỏi cùng với cảm giác kỳ quái, lại khiến cô không cách nào tập trung tinh thần. Cô nhẹ nhàng di động ngón tay, lại phát hiện dưới bàn tay mình đụng chạm phải da thịt ấm áp trơn nhẵn. Chẳng qua, đó không phải là da của cô. Có người khác đang ở trên giường của cô, hơn nữa dùng mùi hương để phán đoán, đó là một —— gã đàn ông! Sao cô lại ngủ chung giường với một người đàn ông? Sự thật này khiến cô sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, trí nhớ trước khi hôn mê vào thời khắc này toàn bộ trở lại trong đầu. Mật Nhi chấn kinh nhảy lên, cũng không quản toàn thân đau nhức, luống cuống tay chân té xuống giường. Khi té xuống giường, cô lạnh tay lẹ mắt kéo chăn mỏng xuống, che giấu thân thể mềm mại trần truồng của mình. Hầu như là cô vừa có động tác, Lôi Đình cũng đã tỉnh. Sắc bén trông mắt mở ra, nhìn cô tái mặt té xuống giường, đôi tay còn nắm thật chặt chăn mỏng, đem thân thể hoàn mỹ che giấu. Chăn mỏng bao phủ toàn bộ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chưa tỉnh lại hết. “Bây giờ mới che lại không quá chậm chứ?” Anh chậm rãi hỏi, chống thân thể to lớn cao ngạo trên giường. Bởi vì chăn mỏng bị cô lấy đi, bây giờ là thân thể anh trần truồng nằm trên giường rộng lớn, thân hình ngăm đen cao lớn trắng kiện, trên người tràn đầy vết thương, nhìn có chút dọa người. Ra giường, còn sót lại vết máu khô khốc, cực kỳ bắt mắt. Tối hôm qua, khi phát hiện cô là xử nữ, anh cũng có khiếp sợ, nhưng phản ứng của cô nhiệt tình, cũng không giống phản ứng của xử nữ. Huống chi qua lại giữa chốn phồn hoa nhiều năm, thân là danh hoa gái rượu, sao có thể trong trắng được? Anh suy nghĩ một chút, Một loại khả năng là cô ta “vả màng trinh” dùng để lừa gạt khách mà thôi. Mà đổi thành, khả năng khác, cô xác thực chưa từng có người đàn ông khác, quản lý Trần phải dùng kế sách gì mới có biện pháp mua cô làm “Quà tặng”. Anh lơ đãng với thân thể trần truồng của mình, ngược lại thật tò mò cô tại sao sau khi tỉnh lại, lại có phản ứng kỳ quái này? Khuôn mặt tái nhợt, cùng với hai tròng mắt thật to khiếp sợ, giống như là không cách nào tiếp nhận sự thật hai người triền miên cả đêm. Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi, tối hôm qua cô là nhiệt tình ôn thuận như vậy, đáng yêu không chịu được. “Chúng ta. . . .” Mật Nhi nói không ra lời, nắm chặt chăn mỏng, đứng tại chỗ run rẩy. Tối hôm qua cô bị Thẩm hồng hạ thuốc, những thứ thuốc kia khiến cô mơ mơ màng màng, căn bản không giữ được lí trí. Hôm nay tỉnh lại, cô lại trần truồng ôm nhau cùng Lôi Đình, đem qua mấy cái mộng cảnh kia làm cô đỏ bừng mặt, chẳng lẽ chuyện thực sự đã xảy ra? Sắc mặt cô tái nhợt, lui về phía sau thì nơi tư mật giữa hai chân nhất còn có chút đau đớn chua xót, nhắc nhở hai người từng thân mật tiếp xúc. bóng đen khổng lồ bao phủ cô, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh giống như Chiến thần thời xưa đứng trước mặt, cô kinh hoảng liền tiếp lui về phía sau, lại trốn không thoát lòng bàn tay của anh, đảo mắt liền bị anh kéo vào trong ngực. “Thế nào?” Anh nhíu mày hỏi, nhắc cầm cô lên, nhìn vào trong mắt cô hoang mang sợ hãi. Anh ôm lấy thân thể của cô, trở lại trên giường. Mật Nhi giùng giàng, hốt hoảng nghĩ muốn tránh thoát ngực anh. Tối hôm qua là một sai lầm, bởi vì những thứ thuốc không biết tên kia, cô mới có thể làm ra những chuyện đáng sợ! Cô rất muốn giết chết mình, không thể tin được mình lại làm chuyện như vậy! Anh sẽ nghĩ gì về cô? Có cảm thấy cô giống một ả đàn bà vô sỉ hay không? “Tối hôm qua là sai lầm, không đúng, buông tôi ra.” Cô mềm yếu nói, cầm thật chặt, thân thể đụng chạm phía sau anh không tự chủ được mà nóng lên. “Sai lầm? Cô nói hôm qua ư? Là tôi thỏa mãn cô một lần, hay là phá thân cô lần đầu? Hoặc là lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư? Cần tiếp tục mấy lần nữa không?” Lôi Đình nhếch miệng cười lạnh, đưa cột tiến tới gần khuôn mặt cô, suy đoán cô đại khái đang chơi kiểu lật mềm buộc chặt. Cái loại gái quán rượu này rất là thông minh, thủ đoạn tuyệt đối sẽ khiến đàn ông cảm thấy mê đắm. Anh quyết định chơi tiếp cùng cô; nếu như cô muốn giả trang thành người vô tội đáng thương cũng được, chẳng qua là anh

không có ý định thả cô, cho dù trời đã sáng cũng được, cô vẫn bị anh độc chiếm trong ngực. “Không, xin anh đừng nói nữa.” trải qua rung động, Mật Nhi không cách nào nghe tiếp được, mặc dù tối hôm qua cô thần trí mơ hồ, nhưng đối với chuyện đã phát sinh vẫn nhớ rất rõ. Mật Nhi giùng giàng, lại tránh không thoát ngực của anh, cho dù được hiệu sau khi trời sáng thối lui, cô vẫn bị anh độc chiếm trong ngực, vẫn không tự chủ được nghênh hợp với anh. Đêm qua cô có thể quy tội cho Thẩm hồng vì hạ thuốc, nhưng khi trời sáng, cô vẫn không cách nào phản kháng anh được sao? “Lời tiên sinh, tôi có thể giải thích.”

Á—” Mật Nhi cuống quýt nói. tối hôm qua cô là cô gái mới biết mùi đời, thế nên không thể chống lại động tác phong lưu của anh. “Mật Nhi, bây giờ nói cái gì cũng đều quá muộn, đừng đùa giỡn nữa, những trò chơi kia sẽ làm tôi chán ghét.” Anh không kiên nhẫn nói, đồng thời ra tay kéo chăn mỏng trên người cô. “Cô phải biết rằng thứ tôi muốn vô cùng đơn giản, những trò chơi kia không có tác dụng với tôi.” “Không.”

Mật Nhi gấp đến độ sắp khóc lên, đầu của cô hỗn loạn, mặc dù được hiệu thối lui, nhưng anh “Công kích” khiến cô cơ hồ lại lâm vào trong tình dục, không thể tự kiềm chế. Cô vô lực tranh đoạt chăn mỏng cùng anh, cuối cùng vẫn là mất đi thứ che đậy cuối cùng, thân thể không tỳ vết xuất hiện trong tầm mắt anh, da thịt trắng như tuyết trải rộng dấu vết đêm qua. “Xin anh, tôi.” Cô nức nở, muốn khóc lên, trong đầu nhớ lại đêm qua cô vẫn một mực khẩn cầu anh, chẳng qua là khẩn cầu hôm nay cùng tối hôm qua khác nhau một trời một vực. “Đừng như vậy, tôi không có kinh nghiệm, tôi là xử nữ.” Cô cầu khẩn, mong anh sẽ dừng tay. Mà Lôi Đình chẳng qua là nhếch mày, mắt nhìn trên cao nhìn xuống ” Mật Nhi xinh đẹp, tôi biết rõ cô là xử nữ, là tôi phá thân cô, khiến cô trở thành phụ nữ.” Anh cúi đầu hôn cổ cô, cảm giác được cô run rẩy kịch liệt, trong ánh mắt hết sức hốt hoảng, giống như là sắp bị làm nhục vậy. “Lời tiên sinh.”

“” Cô cắn môi, trong lòng sợ hãi. “Lôi Đình.” Anh nói lại. “Tôi nghĩ chúng ta đã đủ quen thuộc lẫn nhau, không cần phải dùng cái loại xưng hô lạnh nhạt như thế.” Cô nhắm thật chặt hai mắt, không dám nhìn vẻ mặt anh. Cô nhất thời không cách nào tiếp nhận mình đã mất đi tám trinh tiết đã giữ gìn bao năm. Ngay cả người đoạt đi trinh tiết của cô, là Lôi Đình mà cô hâm mộ, nhưng trong một đêm xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn cô có thể tiếp nhận hết sao? Mặc dù làm việc nhiều năm trong chốn rượu hoa, cô vẫn giữ mình trong sạch, bản tính dịu dàng xấu hổ, khiến cô trực giác cách xa đủ loại tình yêu nam nữ, mà bây giờ tất cả đột nhiên thay đổi, cô bị anh phá thân; không thể nghi ngờ anh là người thầy ưu tú nhất, dạy cô tất cả những gì cô chưa trải qua. Anh hôn cổ của cô, một tay nắm lấy dây dầm trước ngực, xoa lấy, khẽ vuốt ve, dưới ánh mặt trời, da thịt cô càng thêm trắng muốt xinh đẹp. “Lời tiên sinh, anh nhất định phải nghe tôi giải thích.” Mật Nhi thử dùng hi vọng cuối cùng, mơ hồ biết nếu không giải thích, thì không có cơ hội nào nữa. Cô biết trinh tiết đã mất thì không thể nào khôi phục lại, nhưng cô nhất định giải thích cho anh, nói cho anh biết mình bị người hạ thuốc; cô không cách nào nhận được khi để anh nghĩ mình là hàng hóa, triền miên với anh chỉ vì tiền bạc. không sai, cô cần tiền, nhưng không nguyên ý vì tiền mà bán thân thể. Mật Nhi thất kinh, không biết lực lượng từ đâu tới, đột nhiên đẩy anh ra, lật người bầu vú lấy mép giường, dùng sức ôm chặt gối, đơn giản chỉ cần không chịu lật người. Cô khờ dại cho rằng như vậy có thể ngăn cản anh xâm phạm. đầu tiên là trong mắt Lôi Đình trầm xuống, tức giận không chút nào giấu giếm đồ xuống, chẳng qua là nhìn thấy đường cong phần lưng trơn bóng mà ưu nhã thì nụ cười tà mị khiến khuôn mặt vốn nghiêm khắc của anh trở nên nguy hiểm. Anh cúi người, lồng ngực to lớn ngăn chặn phần lưng của cô, đưa tay vén tóc cô lên, tựa vào bên tai cô nói nhỏ. “Cô muốn như vậy? có nhớ không? Tối hôm qua tôi đã dạy cô rồi.” Mật Nhi trợn to hai mắt, một hồi lâu không thể hiểu anh đang nói những gì. Tối hôm qua anh dạy cô quá nhiều, mỗi một lần hỏi tưởng lại, đều đủ để cho mặt cô hồng xấu hổ. Cô đóng chặt mắt, cắn chặt lấy gối mềm mại, càng cố gắng bách mình đừng nghĩ, thì những hồi ức kia càng rõ ràng. Tay của anh, môi của anh, dục vọng của anh đều xuôi ngược trên người cô, cả đêm chưa từng dừng lại. * * * Hoan ái đi qua, trong không khí lưu lại hơi thở của bọn họ. Mật Nhi run rẩy, thật lâu không cách nào trở bình thường lại, cô thậm chí không có hơi sức di động thân thể, chỉ có thể mặc cho Lôi Đình ôm lấy mình, không hề phản kháng mà nằm trên ngực của anh. Khi nước mắt trượt xuống thì cô cũng không còn sức giơ tay lên lau. Tay của anh đi tới bên cạnh gương mặt cô, lau những giọt nước mắt kia, nhú mày nhìn nước mắt dính trên tay. “Tôi đã nói rất rõ ràng, đừng nghĩ chơi trò gì nữa, những thủ đoạn giả dối đối với người khác thì có hiệu quả, nhưng lạ vô dụng với tôi. Đừng giả bộ đáng thương, tôi bỏ ra số tiền tuyệt đối sẽ làm cô hài lòng.” Anh trầm giọng nói, cường bách mình đem chuyện tối qua thành một cuộc giao dịch. Lôi Đình có thói quen dùng lạnh lùng để phong bế nội tâm, không cho phép mình tiếp tục quan tâm cô. Anh luôn luôn nguội lạnh, hơn nữa đi đâu cũng một mình, cho dù có quan hệ với người phụ nữ nào cũng chỉ do ham muốn trong chốc lát mà thôi, cho dù người đó có đẹp cũng không thể khiến anh mất đi lý trí. Duy chỉ có Lãnh Mật Nhi, chẳng những đoạt đi tất cả lực chú ý của anh, còn khiến anh giống như một thằng nhóc mới lớn không biết thoả mãn là gì, cả đêm không ngừng muốn cô. Cô rất xinh đẹp, nhưng xinh đẹp cũng không phải nguyên

nhân khiến anh mê đắm, trên người cô có một sự đặc biệt, khiến anh trầm mê thật sâu, cho dù trong lòng không ngừng cảnh cáo mình: cô chỉ là một gái quán rượu giả bộ; tất cả sự kinh hoàng cùng nước mắt của cô đều là đang diễn trò. Nhưng mà, sâu trong nội tâm của anh, vẫn thương tiếc cô rất nhiều. Lôi Đình bản năng cảm thấy bất an, đối với người quanh năm lệ thuộc vào tình tảo, trong lúc nguy hiểm vào sinh ra tử mà nói, bị một người khác làm tâm tình lay động, quả thật là một chuyện kinh khủng nhất. “Bao nhiêu tiền?” thân thể Mật Nhi cứng ngắc, cô chậm chạp lật người, thân thể không tự chủ được run rẩy, bởi vì lời nói của anh mà trái tim băng giá tới cực điểm. “Tối hôm qua cô ‘phục vụ’ rất nhiệt tình. Tôi không biết quản lý Trần cho cô bao nhiêu, nhưng tối hôm qua cô nhiệt tình mà đáng yêu, khiến tôi hết sức hài lòng. Tôi là người thực tế, cho nên cô cứ ra giá đi.” Anh lạnh lùng nói xong, sau đó chậm chạp đứng dậy, thân hình cao lớn đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng làm việc lấy tờ chi phiếu. Mật Nhi trợn to hai mắt, cắn môi thật chặt, cho đến khi cánh anh đào tử mĩ bị hàm răng làm chảy máu. Thì ra anh lại nghĩ cô như vậy. Cô giãy giụa cùng giải thích, trong mắt anh chẳng qua là thủ đoạn để lấy được nhiều tiền hơn. Hai tay của cô ôm thật chặt lấy mình. Đêm qua đã thành thói quen ôm ngực anh, hôm nay mất đi nhiệt độ trên người anh, sự rét lạnh do nội tâm thoát ra làm cô lạnh buốt. Sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, chẳng qua là trầm tĩnh nhìn anh, trong suốt trong tròng mắt không có bất kỳ oán hận, chỉ có thống khổ thật sâu, những thống khổ kia vây quanh sâu trong linh hồn cô. Kể từ sau khi mẹ chết, cô tuổi còn trẻ liền xông vào chốn phồn hoa ong bướm, đã sớm luyện thành phương pháp bảo vệ mình, trừ em gái Lãnh Ngạc Nhi, chưa từng có người đủ sức đến gần lòng của cô, vậy mà, lần đầu cẩn thận mà thẹn thùng đưa anh vào trong lòng, không nghĩ tới, anh lại hung hăng làm thương tổn cô. Cô vẫn chờ mong cái gì? Cô không phải đã sớm luân lạc rồi sao? Cho dù có trình tiết thì thế nào? Người đàn ông đã đoạt lấy thân thể và trái tim cô hoàn toàn hủy bỏ tôn nghiêm của cô, chỉ đem cô làm thành kỹ nữ có thể giao dịch buôn bán. “Nói cho tôi biết, cô muốn bao nhiêu?” Lôi Đình nâng cằm cô lên, nhìn thấy trong mắt cô bị thương tổn thống khổ thì lòng thoáng qua một hồi đau nhói. Anh không phải quá mức quan tâm cô, bị cái loại gái quán rượu này xinh đẹp hấp dẫn? tại sao anh muốn quan tâm nỗi thống khổ của cô? Ngay cả những thứ đau thương kia, thâm trầm giống như vĩnh viễn không thể xóa mờ, nhưng dù vậy cũng không liên quan đến anh! Nếu như trong mắt cô có hận ý, anh hoặc giả còn có thể cảm thấy tốt hơn chút, nhưng cô lại thủy chung duy trì vẻ mặt đau thương, môi thậm chí khẽ nhàn nhạt cười. Đó là nụ cười đau thương, không có nửa điểm oán hận, chẳng qua là có đau thương thật sâu. Mật Nhi đau lòng không có cách nào hô hấp, ngay cả nước mắt cũng chảy không ra được, ngay cả mình đều không rõ ràng, tại sao mình vẫn có thể mỉm cười? Cô không hận sự tàn nhẫn của anh, đây là vận mệnh của cô, ngay từ lúc mẹ chết đi, cô bị buộc bước vào con đường phong trần thì nên nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này! Cô chậm chạp đẩy thân thể anh ra, cứng đờ xuống giường, tìm kiếm quần áo đêm qua bị bỏ xuống, đi vào phòng tắm. Quần áo đã nhăn nhúm thành đoàn, cô chậm chạp vuốt thẳng, sau đó mặc từng chiếc một vào, mỗi một động tác đều thận trọng. Trong lòng có vết thương quá nghiêm trọng, nếu động tác quá mạnh, sẽ làm cô cảm thấy càng đau. Mật Nhi mặc quần áo tử tế, nhìn sắc mặt tái nhợt trong gương. Cô chậm chạp ra khỏi phòng tắm, đối mặt với anh lần nữa. Lôi Đình nhếch miệng, không nói nửa câu. Trong lòng anh còn chút lý trí sót lại, không để cho Mật Nhi tiếp tục đến gần tim anh, giờ phút này nói ra miệng, tuyệt đối đều là câu chữ tàn nhẫn. Cũng không biết tại sao, nhìn thấy đôi mắt cô thì những lời nói kia đều ngừng lại. “Lôi tiên sinh, bất luận anh tin hay không, tôi nhất định sẽ giải thích, hoặc giả anh sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng xin nghe tôi nói xong.” Mật Nhi lễ phép mà xa lánh nói, khuôn mặt tái nhợt không có bất kỳ vẻ mặt nào, cô đứng tại chỗ, không dám đến gần anh, tâm mắt thậm chí không thêm nhìn tờ chi phiếu trên tay anh. Cho dù giờ phút này anh có cầm dao kiếm trên tay, chỉ sợ cũng không đủ thương người ta bằng tấm chi phiếu này được. Lôi Đình chau mày, nghiêng đầu nhìn cô, cường bách mình vô tình. “Cô phải nói cho tôi là trong nhà cô cần tiền, cho nên cần nhiều tiền hơn nữa?” Anh vô lễ hỏi. Giống như đột nhiên bị người đâm phải, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt, thân thể nhỏ bé lung lay, cơ hồ sắp ngã xuống. “Không!” Mật Nhi suy yếu mà nói, không hề nhìn anh nữa. Trong lòng đau đớn càng lúc càng đáng sợ, tay cô che ngực, muốn mình dừng khí lên, mau sớm nói rõ chân tướng, sau đó rời đi; từ nay về sau cũng không gặp anh nữa, chỉ cần không thấy anh, lòng của cô có thể khỏi hẳn, hoặc giả cũng sẽ không thương đau như vậy nữa. Mật Nhi hít sâu một hơi, đi tới cửa phòng ngủ, chưa có quay người lại, cô làm như không thấy nhìn cảnh cổng trước mắt, thúc giục mình mau chút nói rõ tất cả. “Lôi tiên sinh, xin tin tôi, tối hôm qua là do thuốc nên tôi mới có thể làm ra loại chuyện đường đột như vậy. Về phần tiền, đó không phải là mong muốn của tôi.” sau khi cô nói xong, mở cửa phòng, xuyên qua phòng làm việc, bước chân cẩn thận mà đi ra khỏi căn phòng làm việc dành riêng cho anh. “Đáng chết!” Lôi Đình mắng, vội vàng bỏ lại tờ chi phiếu, đuổi theo. Khi nghe thấy cô nói ra cái lời kia, trong nháy mắt, anh hoàn toàn tin tưởng. Đêm qua, tất cả rốt cuộc có giải thích hợp lý, quản lý Trần

vì sợ Mật Nhi phản kháng khai ra nên cho cô uống mị thuốc. bởi vì mị thuốc, cho nên cô luôn trầm tĩnh mới có thể trở nên vội vàng nhiệt tình như vậy, mặc dù thanh thuần xử nữ, cũng không ngừng khẩn cầu anh cho, trắng đêm triền miên cùng anh. . . . Ông trời, rốt cuộc anh đã làm gì cái gì? Nếu như cô thật sự bị người hạ thuốc, như vậy trong chuyện này cô mới là người bị hại, mà anh lại vẫn đoạt lấy cô từ phía sau, liên tục dùng lời nói làm nhục cô, thậm chí hỏi cô muốn bao nhiêu tiền. . . . Lôi Đình nắm chặt nắm đấm đuổi theo, lại nhìn thấy Mật Nhi đi vào thang máy, khi cửa thang đóng lại, mắt cô trầm tĩnh mà đau thương, lẳng lặng nhìn anh. “Mật Nhi!” Anh vội vàng hô, trơ mắt nhìn cửa thang máy ngay trước mắt đóng. “Đáng chết!” Anh mắng, mắt đi ở trước tiên bù đắp cơ hội. “Mật Nhi? Chị xinh đẹp ấy tới nơi này sao? Hay là chú Lôi đang mộng du?” giọng nói thanh thúy vang lên, mang theo nụ cười, còn có mấy phần khốn hoặc. Lôi Đình quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tâm cùng với Mạc quản gia trốn to hai mắt đứng ở nơi đó. Đường Tâm mặc quần áo đơn giản, thoát nhìn như tiểu công chúa, chẳng qua là cặp mắt linh hoạt kia tiết lộ cô là một kẻ tinh quái. Cô nghe nói sáng sớm hôm nay ba liền rời Đường gia, tới trong thành phố Đài Bắc xử lý công chuyện, nói là có chuyện quan trọng cần làm. Cô làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tham gia náo nhiệt? Đã sớm quần ba theo tới đây. Về phần lão quản gia, còn đang oán trách trong nhà không còn nửa bóng người, một mình ông tịch mịch, không có gì nghe lén càng không có gì để nhìn lén, vì thương cảm ông ta già cả, Đường Tâm mới mở lòng từ bi mà dẫn dắt quản gia ra cửa. “Lôi tiên sinh khỏe.” Mạc quản gia cung kính nói, trung thực tường thuật lại mệnh lệnh của chủ nhân Đường Bá Vũ. “Chủ nhân có chuyện muốn thương lượng cùng các vị cán bộ cao cấp, bây giờ người đã ở bên trong phòng tổng tài, xin Lôi tiên sinh tới đó dùng cơm cùng đi họp.” “Trời ạ, đừng nói tới chuyện đi họp nữa.” Đường Tâm phất tay một cái, đầu nhỏ chuyển động chung quanh, mong đợi nhìn phía trước. “Vừa rồi không phải chú đang gọi Mật Nhi sao? Chị Mật Nhi có đến không?” “Cô ấy về rồi.” Lôi Đình cứng đờ nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tâm sụp xuống. “Thật đáng tiếc, cháu còn muốn nhìn chị ấy, chị ấy thật xinh đẹp! Sao chú không giữ chị ấy lại?” “Ông nghĩ, Lôi tiên sinh nhất định đã giữ lại Mật Nhi tiểu thư lại suốt đêm rồi.” Mạc quản gia âm điệu cung kính lễ độ như cũ, nhưng lời nói lại rất kinh người. Miệng Đường Tâm kinh ngạc khê nhếch, chớp mắt vài cái, cẩn thận từng li từng tí nuốt một bãi nước miếng. “Mạc quản gia, lời của ông có phải giống như suy nghĩ của cháu hay không?” Từ nhỏ nhìn phái nữ luôn tấn công các, cộng thêm thiên tư thông minh, cô đối với chuyện nam nữ cũng không xa lạ, sớm đã thành thói quen nhìn các chú đối người đẹp như thay áo, chẳng qua là không ngờ tới, mấy ngày trước mới thấy người đẹp như vậy, nhanh chóng liền bị Lôi Đình tóm được! Ngày thường nhìn Lôi Đình luôn trầm mặc không nói, lạnh lùng mà khó lấy thân cận, không nghĩ tới ở phương diện phái nữ có nhiều kẻ sách, nhanh chóng đưa chị Mật Nhi bắt vào tay. Đường Tâm nhún vai, chẳng biết tại sao, cô chính là có cảm giác đặc biệt tốt đối với Mật Nhi. Có thể là bởi vì Mật Nhi xinh đẹp, cũng có thể bởi vì trên người Mật Nhi tựa hồ khác những ả đàn bà khác, nếu không, tại sao Lôi Đình luôn luôn có khuôn mặt không thay đổi với phái nữ, sáng sớm lại liền điên cuồng hét lên trước cửa thang máy kêu tên Mật Nhi? “Bất luận các người có ý gì, xin lập tức rời đi.” Lôi Đình tức giận nói. Anh biết cho dù bây giờ đuổi theo cũng không kịp, hoặc giả anh có thể đợi đến đêm, truy tìm Mật Nhi ở quán rượu. “A, hạ lệnh đuổi khách? Đừng quên đây là địa bàn của cha cháu đó!” khé miệng Đường Tâm tươi cười nói. “Nhìn dáng vẻ của chú rất nóng lòng, muốn đuổi theo Mật Nhi chứ gì? Nhưng mà hội nghị kia lại rất khẩn cấp, không đi không được. Như vậy đi, đợi lát nữa các chú họp xong, chúng ta cùng chuẩn em đi tìm Mật Nhi.” Đường Tâm đương nhiên nói. “Tiểu thư, cháu không được đến quán rượu hay khách sạn, chuyện lần trước thật vất vả mới dịu xuống. Nếu chủ nhân biết cháu lại mạo hiểm, tiền về hưu của lão đây rất có thể bị hớ mất.” Mạc quản gia lễ phép nói xong, kéo cổ áo Đường Tâm đi ra ngoài. “A, buông tay! Đừng kéo cháu, cháu muốn đi tìm chị Mật Nhi. . . .” Đường Tâm hét to, thân thể nhỏ nhỏ đã bị quản gia xách lên giữa không trung. Mạc quản gia giống như gior thịt heo lên, cẩn thận đuổi thẳng tay đi vào thang máy. Đang lúc lựa chọn tầng để đi, ông đột nhiên nhớ tới cái gì, lại thò đầu ra từ trong thang máy, hết sức lễ phép nói với Lôi Đình. “Đúng rồi, Lôi tiên sinh, quên nói cho ngài một chuyện.” Ông khẽ mỉm cười, biểu tình kia giống như là đang bàn luận về thời tiết hôm nay. “Ngài quên mặc quần áo rồi, như vậy rất dễ dàng cảm lạnh.”

5. Chương 5

bên trong phòng làm việc của tổng tài rất lớn, có thiết bị hoàn mỹ nhất, cùng với vật dụng xa hoa nhất, nơi này vốn chỉ có hơi thở ngượng lạnh, ám hiệu tính khí chủ nhân không thể thân cận, cách đây không lâu, sự dịu dàng của phái nữ từ từ tan ra, tiến vào trong gian phòng làm việc này. Bàn gỗ xuất hiện đóa hoa tươi, tuy nhiên, tay nghề cắm hoa có chút vụng về, nhưng vẫn tăng thêm một tia dịu dàng. Mà sau ghế da bàn làm việc, bởi vì trên ghế da có một đôi tình nhân ôm hôn nhau mà đứng đưa. Thật vất vả, Đường Bá Vũ ngẩng đầu lên, yêu thương nhìn kiều thể trong ngực thở hổn hển. “Thật đáng tiếc, anh nhất định phải đi họp.” Anh thở dài, trong giọng nói rất bất đắc dĩ. Sắc mặt Phương Tình đỏ tươi, vui mặt vào trước ngực anh, cười trộm. “Đừng hao tổn nữa, cà phê sắp lạnh.” Cô nhỏ giọng nói, mặt hạnh phúc dựa vào anh. Đường Bá Vũ khẽ mỉm cười. “Anh thả tiếp tục hôn em.” Anh nói, trốn tránh không uống ly cà phê kia. Nói thật, Tình Nhi nấu cà phê thật sự không phải khó uống bình thường, vì không muốn tổn thương kiều thể tự ái, dưới tình huống này, anh lựa chọn biện pháp tốt nhất, để cho cô “Vội” đến quên chuyện cà phê này. Tình Nhi cười duyên, ngồi trên đùi anh lắc chân, đắm chìm trong tình yêu của cô, càng trở nên xinh đẹp. “Đừng như vậy, bọn họ sắp vào.” “Đẹp bọn họ sang một bên đi!” Đường bá Vũ không kiên nhẫn nói. Anh gầm nhẹ một tiếng, không chịu nổi hấp dẫn, lần nữa hôn lên môi của cô. Giống như là nhìn thấy thời gian tốt, mặc quần gia lễ phép gõ cửa, sau đó đẩy cà phê hương nồng, cùng với chút điểm tâm đơn giản tiến vào phòng làm việc tổng tài. “Chủ nhân, phu nhân. Xin sớm kết thúc vận động buổi sáng đi, cán bộ cao cấp sắp lại đây rồi.” Ông nhân nhả nói, đối với cảnh tượng trước mắt đã sớm thấy nhưng không thể trách nổi. Đường bá Vũ ngậm một tiếng, trán chống lên tóc dài của vợ mình. “Lão Mạc, tôi thề, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ xào ông với cá.” “Không, lão gia không làm được, bởi vì phu nhân nhân từ sẽ ngăn cản người làm chuyện này.” Mạc quản gia không có sợ hãi nói, vừa thu xếp sớm một chút, vừa đem chén cà phê Tình Nhi làm lặng lẽ đổ vào bình hoa. Nơi xa truyền đến âm thanh cửa thang máy mở ra, giọng nói của Đường Tâm thanh thúy, từ xa đã có thể nghe được rất rõ ràng. Phương Tình cuối cùng lại hôn chồng một cái, cười, nhảy ra xuống bấp đùi của anh. “Anh nên đi họp, em về nhà trước, không ở nơi này chọc anh phân tâm nữa.” Cô vòng qua bàn làm việc, khốn hoặc nhìn bình hoa. “Quản gia, làm phiền ông thay tôi đổi một cái bình hoa tươi. Không biết vì sao, hoa trong bình hoa này lại héo tàn đặc biệt nhanh” Cô giao phó xong, đi ra khỏi phòng làm việc. Mạc quản gia gật đầu cung kính, xác định Tình Nhi đã đi ra khỏi phạm vi nghe được xong, ông mới quay đầu lại nhìn đường bá Vũ. Đường bá Vũ đang nghiêng đầu, nhìn chăm chăm bình hoa kia. “Chủ nhân, những thứ hoa kia là thay người chịu tội, tôi nghĩ muốn ngài uống xong cà phê phu nhân nấu, ngài cũng sẽ khô héo giống thứ hoa tươi kia.” Mạc quản gia cố ý nói vang. “Lão Mạc, tôi còn chưa muốn già như lão đầu, ở ‘phương diện kia’ thì làm sao tôi có thể héo tàn được.” Đường bá Vũ cười lạnh, đã thành thói quen cùng quản gia miệng lưỡi sắc bén. Mạc quản gia mỉm cười, dễ dàng trở về. “Đúng vậy, chỉ cần nhìn phu nhân sau đêm tân hôn không lâu liền lập tức mang thai, là có thể chứng minh chủ nhân ngài còn dùng được.” “Dùng được cái gì?” Đường Tâm khoát trá vào trong phòng làm việc, tò mò nhìn cha cùng quản gia. “Con ở ngoài cửa chỉ nghe thấy quản gia đang nói cái gì mà khô héo vợ không khô héo, thế nào? Hoa tươi khô héo sao? Đây cùng tuổi tác có quan hệ gì nhỉ?” Thương Trát Phong từ bên ngoài đi vào, phía sau anh là Đỗ Phong Thần đang dồn sức đánh ngáp. Trên mặt anh là nụ cười ôn hòa, hết sức bao dung cô gái nhỏ rất hiếu kỳ kia, nên giải thích: “Tiểu ác ma, bọn họ nói chữ ‘ héo ’ kia, đó là chỉ ‘sức lực’ của người đàn ông, nói cách khác ——” “Thương Trát Phong, đừng dạy hư con bé!” Đường Bá Vũ cau mày. Anh thật nên nhanh chóng đem Đường Tâm đưa đến nước ngoài đi du sách, nếu không sẽ bị mưa dầm thấm dất, thật không biết những cán bộ cao cấp này sẽ dạy dỗ Đường Tâm thành cái dạng gì nữa? Chẳng qua là anh lại quá thương đứa bé này, mà tình cảm của Tình Nhi cùng Đường Tâm cũng hết sức thân mật, nếu anh đề nghị đem Đường Tâm đến nước ngoài đọc sách, đại khái sẽ dẫn tới cô gái nhỏ kịch liệt phản kháng, càng khiến vợ mình lấy nước mắt để khống chế anh. Thương Trát Phong nhún nhún vai, ngồi vào ghế sa lon, mặt áy náy nhìn Đường Tâm. “Tiểu ác ma, xin lỗi, chú chỉ có thể dạy tới đây.” Đường Tâm rất chấp nhận nhìn cha một chút, biết lại mất đi cơ hội học tập. Cô có chút tức ba ba rồi đấy, mỗi lần sắp học được chuyện thú vị, ba sẽ nhảy ra ngăn cản. “Không sao, cháu có thể tìm người khác nghiên cứu những thứ ‘sức lực’ kia.” Đường Bá Vũ đang định mở miệng, đã nhìn thấy Lôi Đình từ ngoài cửa đi vào, trang phục một thân áo đen càng khiến chung quanh âm u. Đường bá Vũ hơi cau mày, nhìn thấy Lôi Đình có cái gì đó không đúng. “Thế nào? Sắc mặt khó coi như vậy, tối qua ngủ không ngon sao?” Đỗ Phong Thần ngáp, nhìn sắc mặt bạn tốt âm trầm. “Chú Lôi không thoải mái sao? Mới vừa đuổi theo người đẹp đến trước cửa thang đã bị cảm lạnh à?” Đường Tâm chớp chớp mắt hỏi. Bộ dáng ngây thơ vô tội tới cực điểm, hoàn toàn không nhìn ra cô là có ý xấu với Lôi Đình. Ánh mắt Lôi Đình sắc bén đảo qua, Đường Tâm le lưỡi, bưng cà

phê nóng hổi.”Đừng vậy nữa, tôi uống chút cà phê đi!”Lôi Đình nhận lấy ly cà phê, chậm chạp khẽ nhấp một hớp, sau đó chuyển sang đường bá Vũ, hỏi: “Có chuyện gì, nhất định khiến anh tập hợp chúng tôi vào buổi sáng thế này?”Đỗ Phong Thần tiếp tục đánh ngáp, đưa tay cầm một trứng luộc.”Đúng vậy, bây giờ em sớm hao hết sức lực mới bò dậy khỏi giường. Đáng thương những người như chúng ta, một buổi sáng tỉnh mơ lại bị điểm danh, bỏ lại vợ trẻ đáng yêu ở nhà vườn không nhà trống.” Vợ của anh – Mạc An Nhân lâu lắm mới từ Nhật Bản trở lại một chuyến, lại không thể để cho anh cùng cô vợ ở sáng sớm xinh đẹp thế này ôn lại tình cũ lâu một chút. Đỗ Phong Thần có chút buồn bã, bóc vỏ trứng luộc.Đường bá Vũ không để ý tới anh, đi đến trên bàn cầm một xấp tài liệu.”Lúc trước các cậu đã điều tra, chuyện trong công ty có người hợp tác với nhà máy buôn bán để kiếm tiền hoa hồng, hôm qua lại có phát hiện mới. Tôi đã xem xong báo cáo tới qua của Đỗ Phong Thần, phát hiện trong chuyện này có người của phía chính phủ tham gia, lúc chúng ta cùng phía chính phủ đàm phán, quản lý Trần thừa cơ cùng người của chính phủ đẩy lên quan hệ. Hôm nay, nếu chỉ khai trừ quản lý Trần, cũng không thể giải quyết tất cả sự việc.” Ánh mắt của anh trở nên lãnh khốc, nhìn về phía mấy vị bạn tốt.Đường Tâm âm thầm huýt sáo.”Lại có vở kịch hay để xem rồi.” Cô cầm trứng luộc, ngoan ngoãn nuốt xuống.”Ý của anh là, muốn từ quản lý Trần bắt được số người trong chính phủ?” Lôi Đình trầm giọng hỏi. Cũng khó trách quản lý Trần lại khẩn cấp dùng món tiền khổng lồ bỏ thuốc với Mật Nhi, muốn lấy thân thể Mật Nhi hối lộ mình. Quản lý Trần đại khái là bởi vì biết chuyện đã vô cùng cấp bách, nếu như không mau chuẩn bị hối lộ, chuyện sẽ bày ra ánh sáng. Chẳng qua là quản lý Trần không ngờ rằng, mặc dù “Quà tặng” của gã hết sức trân quý, nhưng không cách nào cải biến số mạng sắp bỏ tù của gã.Nhất là, khi Lôi Đình nghĩ đến quản lý Trần hạ mị thuốc đối với Mật Nhi, khiến cô bởi được lực mà không cách nào tự giữ thì lửa giận trong ngực anh cơ hồ muốn phá đê mà trào ra. Nếu đối tượng mà quản lý Trần quyết định hối lộ không phải anh, mà là những cán bộ cao cấp khác thì sao? Mật Nhi bị mị thuốc khổng chế, rất có thể thất thân trong tay người khác!Đường bá Vũ gật đầu một cái.”Người kia hết sức giảo hoạt, tiêu diệt tất cả chứng cứ phạm tội, khi gã phát hiện các cậu đang điều tra thì gã cũng đã bắt tay vào tiêu hủy tài liệu liên quan.”“Như vậy, một chút chứng cứ phạm tội đều ở trong tay người chính phủ?” Thương Trát Phong chậm rãi nói ra, tư thái ưu nhã uống cà phê.”Tôi đây có câu: bắt gian cần phải bắt tận giường. Phương pháp tốt nhất là tìm cơ hội đến gần quản lý Trần, chắc chắn sẽ có biện pháp phát hiện kẻ đứng sau lưng của gã đến tột cùng là người nào.” Đỗ Phong Thần tiếp tục cố gắng lột vỏ trứng, anh như có điều suy nghĩ nghiêng đầu nghĩ tới.”À, tôi nhớ, quản lý Trần hay qua lại trong một quán rượu, thường xuyên đến đây, nếu cài tai mắt vào đó, chúng ta có thể có được nhiều sự trợ giúp hơn.”Đường Tâm ngẩng đầu lên, nuốt vào một hớp trứng.”A! con biết, chị Mật Nhi làm việc trong khách sạn ấy, chị ấy với chú Lôi có quen biết, bảo chú Lôi đi mời cô giúp một tay là được rồi.”Đường bá Vũ bỗng nheo mắt lại, ánh mắt khó dò nhìn con gái.”Làm sao con biết những chuyện này?”“Biết chú Lôi biết Mật Nhi? Lúc sáng con thấy chú ấy trần truồng đứng trước thang máy gọi tên chị Mật Nhi, nhìn dáng vẻ thì chắc chị Mật Nhi mới vừa đi không lâu, cho nên, giao tình giữa bọn họ hẳn là không sai mới đúng. . . .” Đường Tâm nói.”Ba không phải hỏi cái này.” Đường bá Vũ cắt đứt lời con, giọng nói rống giận.”Sao mà lại biết khách sạn kia? Sao biết trong khách sạn đó có người nào đó? Hả?” Tầm mắt của anh quét một vòng trong phòng, nguy hiểm nói nhỏ: “Tôi nói rồi, không cho phép mang con bé đi khách sạn!”Mạc quản gia ở một bên thất bại vỗ tay.”Không tốt! Lộ rồi.”Đường Tâm vẫn lui về phía sau, trên mặt lúng túng cười.”Ba, không phải vậy, con có thể giải thích. . . .” cô thông minh hơn người, đối mặt với nguy cơ trước mắt cũng không có nửa điểm chủ ý.Lôi Đình luôn cau mày, anh uống một hơi cạn sạch cà phê trong tay, sau đó cầm tư liệu trên bàn, xoay người hướng ngoài cửa đi tới.”Chuyện này giao cho tôi.” Anh vội vã nói, trên thực tế cũng rất nhớ hình bóng xinh đẹp kia.về mặt Lôi Đình âm trầm, cùng với thần thái khác thường, khiến trong phòng đột nhiên bao phủ một mảnh trầm mặc. Đường bá Vũ cau mày, giơ con gái trong tay lên, vẫn còn đang suy nghĩ muốn xử lý con bé thế nào.”Xem ra, Lôi tiên sinh tựa hồ hết sức phiền não.” Mạc quản gia chậm chạp nói, vừa đem chén cà phê còn để trên bàn bỏ vào trong khay.”Sao? Sao?” Đỗ Phong Thần tỏ mò .Mạc quản gia bưng lên cà phê không còn nửa giọt dư thừa, nhếch miệng mỉm cười.”Bởi vì cậu ta vừa uống xong cà phê mà phu nhân nấu, còn không sót một giọt nữa chứ.”tất cả mọi người bên trong phòng đều không tự chủ được rung mình một cái. Bởi vì Tình Nhi nấu cà phê, quả thật khó uống, có thể gây tê liệt lưỡi người, mà Lôi Đình lại không cảm giác chút nào, uống tất cả vào bụng được. Rốt cuộc, trong lòng anh đến tột cùng đang phiền não những thứ gì?***bóng đêm bao phủ cả thành thị, đèn nê ông bắt đầu lóe lên, ở chốn rượu son trần ngập mùi hương dịu dàng, các cô gái đang vẫy khách dưới đèn.Lãnh Mật Nhi nhốt mình ở trong phòng phía sau hành lang, từ buổi sáng đến giờ đều không uống một giọt nước, chẳng qua là lẳng lặng nhìn mình trong gương. Cô không biết sao mình lại quay lại chỗ này, cô đã từng về đến nhà, lại tìm không được Ngạc Nhi, gian phòng trống rỗng khiến cô

cảm thấy sợ hãi, cho nên cô vẫn tới nơi này. khuôn mặt Thẩm Hồng có chút áy náy, mơ hồ vẫn có thể nghe được tiếng Thẩm hồng không ngừng giải thích ở ngoài cửa. Cô nghe không lọt những thứ kia, chuyện đã xảy ra, nói gì nữa cũng vậy. Lòng của cô đã đặt trên người Lôi Đình, mà quỷ thần khiến xui, anh đoạt lấy cô, nhưng cũng bừa bãi làm thương tổn lòng cô. “Mật Nhi đừng như vậy nữa, em ra ngoài đi! Cho dù em giận chị cũng được, nhưng ít nhất em nên ăn một chút gì đó.” Có lẽ cảm giác được tội ác của mình, Thẩm hồng vẫn khuyên lớn ngoài cửa, vội vã muốn khuyên nhủ Mật Nhi ra ngoài cửa. Một vài âm thanh từ chỗ rất xa truyền đến, rồi cuộc từ từ thắm vào vào đầu Mật Nhi. Cô không biết mình ngồi bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân rất đau, mà cẩn thận cảm nhận, nỗi đau đớn này rỉ ra từ nơi sâu thẳm của nội tâm! Hai tay của cô ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy cực kỳ đau thương. Giống như là ở nơi nào đó, có một vết thương thật sâu, đang chảy máu tươi ồ ạt, làm thế nào cũng không cầm máu được. Mật Nhi chậm chạp đi đến trước cửa, mở cửa phòng ra, vẻ mặt Thẩm hồng lo lắng ngã vào. “Mật Nhi, Mật Nhi, em không sao chứ? Em nói vài lời đi, ông trời ơi, đến tột cùng gã đàn ông kia làm gì với em?” Thẩm hồng vội vàng quan sát Mật Nhi, đôi tay lau mặt Mật Nhi. Càng nhìn, Thẩm cơ càng cảm thấy tội ác càng nặng. Không phải chỉ nói là đem Mật Nhi đưa cho người đàn ông kia cả đêm thôi sao? Tại sao Mật Nhi tiêu tụy mất hồn, giống như bị đông đảo đàn ông lãng nhục vậy. Cô không giống như bị thương, nhưng trong đôi mắt là một mảnh tỉnh mịch, giống như đã đau thương đến tột cùng, ngay cả tiếng khóc cũng mất đi. Chỉ là một đêm hoan ái, làm sao lại khiến Mật Nhi tiêu tụy đến mức này? Chẳng lẽ tên Lôi Đình mặc dù bề ngoài thể diện, trên thực tế là tên biến thái? Là gã cả đêm hành hạ, khiến Mật Nhi mới có thể giống như xác mấy hồn, đau đớn thật sâu? Mật Nhi miễn cưỡng kéo môi cười một tiếng, nụ cười kia không đạt tới đáy mắt. “Mama, em không sao.” Cô nói, bộ dáng kia khiến người ta đau lòng cực kỳ. “Còn nói không sao, sắc mặt của em tái nhợt giống như giấy trắng rồi.” Thẩm hồng vội vàng bảo người chuẩn bị một chút đồ ăn, nhìn loại bộ dáng Mật Nhi thế này, bà thật sự khó chịu. Bà nắm tay Mật Nhi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì; bà cho rằng Mật Nhi sẽ hận bà, nhưng khi Mật Nhi xuất hiện, trong mắt chỉ có đau thương, hoàn toàn không nhìn thấy oán hận. “Mật Nhi, em có hận chị không?” Thẩm hồng đột nhiên hỏi. toàn thân Mật Nhi chấn động, thật lâu không nói gì. Cô hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu. “Ban đầu em tiến vào đây, cũng nên ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Cô nhàn nhạt mỉm cười, đồng thời nghĩ về chuyện tờ chi phiếu kia, anh ta đùa cợt hỏi cô muốn bao nhiêu, thì trong lòng thoáng qua đau đớn kịch liệt. Lúc này, một phục vụ đột nhiên cuống quýt đi vào gian phòng, lo lắng tìm kiếm Thẩm hồng. “Mama, đã xảy ra chuyện.” Anh khẩn trương nhìn Thẩm hồng, sau đó tầm mắt rơi vào trên người Mật Nhi, thần sắc hết sức bất an. Thẩm hồng nhíu mày. “Nói rõ ràng đi, xảy ra chuyện gì?” “Là em gái của Mật Nhi, tối hôm qua cô ấy ở chỗ này câu một vị khách là người phụ trách ngân hàng tư nhân ngầm, người nợ cho là có duyên gặp mặt, cao hứng dẫn Ngạc Nhi đến khách sạn. Nhưng mà Ngạc Nhi bỏ thuốc người nợ, sau đó đem tài vật của đối phương cướp sạch không còn một mảnh. Người kia sau khi tỉnh lại thì nổi giận, tra ra chỗ Ngạc Nhi ở, đem Ngạc Nhi bắt đi, nói là nếu muốn người sống trở lại, nhất định phải cầm một trăm ngàn đi đổi lấy người.” “Ông trời ơi, đây quả thực là bất cớ cớ mà!” Thẩm hồng kêu lên, nhìn thấy thân thể Mật Nhi mềm yếu ngã xuống thì vội vàng đỡ cô dậy. toàn thân Mật Nhi đột nhiên run rẩy, nhất thời trước mắt đen kịt, cơ hồ muốn bất tỉnh đi. Tay cô che lấy ngực, cảm nhận được tim mình đập mạnh. Một ngày con người có thể tiếp nhận bao nhiêu kích thích? Cô chỉ cảm thấy tất cả đều đã quá, khiến cô cơ hồ muốn hỏng mất. Đầu tiên là cô bị người yêu làm nhục, tiếp theo là em gái sống nương tựa lẫn nhau lại bị bắt cóc. Một trăm ngàn? Số tiền cô kiếm được trong những năm gần đây đã trả bớt món nợ của mẹ, miễn cưỡng có thể duy trì cuộc sống của hai chị em mà thôi, làm sao có thể có một số tiền lớn như vậy? “Mật Nhi, em bình tĩnh một chút.” Thẩm hồng trấn an cô, cũng cần môi giống như là đang suy nghĩ sẽ làm ra quyết định trọng đại. “Không, em muốn đi tìm Ngạc Nhi, để em nói chuyện với người kia, em muốn xin lỗi gã, muốn gã thả Ngạc Nhi.” Mật Nhi kích động nói, liều chết muốn tránh thoát hai tay của Thẩm hồng. Cô không thể mất đi Ngạc Nhi, đó là em gái duy nhất của cô, trong một khoảnh khắc yếu ớt, nếu ngay cả thân nhân duy nhất cũng mất đi, cô không biết sống còn ý nghĩa gì. “Em không thể đi, em đi chẳng khác gì dẽ vào miệng cọp. Em nghĩ đi, chuyện Ngạc Nhi đùa giỡn khách quen ở nơi này ai không biết chứ? Sao lại có thể ngu đến nỗi dẫn Ngạc Nhi đi thuê phòng, mắc bẫy của con bé? Đây rõ ràng là một cái bẫy, gã cố ý giở trò, biết em không có số tiền kia, nên ép em nhất định phải đi theo gã.” Thẩm hồng phân tích. “Nhưng mà, Ngạc Nhi đang gặp nguy hiểm. Nếu gã nhắm vào em, vậy hãy để cho gã tới tìm ta, đừng thương tổn Ngạc Nhi!” Mật Nhi thống khổ lắc đầu, không hiểu tại sao tất cả mọi chuyện lại đều xảy ra trong vòng một ngày? Thẩm hồng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nói: “Trong két sắt có chừng sáu trăm vạn tiền mặt, tạm thời lấy ra, về phần tiền còn dư, chị sẽ cất lại. Yên tâm, chị kinh doanh khách sạn mấy năm qua, cũng quan hệ không ít người trong xã hội ngầm, người nợ cũng chỉ dám hống gió một chút, nếu chúng ta đưa tiền, gã không dám không thả người.” Nói xong, Thẩm

hồng liền đi ra ngoài, mấy phút sau phục vụ lại ôm một vali nặng nề đi vào phòng. “Mama, số tiền này. . . .” Mật Nhi không cách nào nói thành lời. thật ra trong lòng cô hết sức phức tạp, Thẩm hồng bán đứng sự tín nhiệm của cô, tặng cô cho Lôi Đình, cô nên hận Thẩm hồng, nhưng trong tình huống nguy cấp nhất, Thẩm hồng lại nguyện ý chia tay giúp đỡ, cừu hận cùng ân tình khiến trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nói gì. “Đừng nói gì nữa, số tiền này dùng để cứu mạng Ngạc Nhi.” Thẩm hồng cầm tay Mật Nhi, vỗ vỗ khuôn mặt cô. Hai người đang nói chuyện, không phát hiện ra một thân ảnh cao lớn đang lặng lẽ đi tới ngoài cửa. “Lại nói, số tiền này cũng là của em, đây là quản lý Trần cho, là thù lao đêm qua. Đúng rồi, em có thể đi tìm gã, gã sẽ nguyện ý cho em tiền.” “Mama. . . .” Mật Nhi thống khổ lắc đầu, không cách nào nói thành lời. thân thể cao lớn ngoài cửa, bởi vì nghe thấy lời của Thẩm hồng mà từ từ cứng ngắc. Trong mắt anh ban đầu nóng nảy thối lui, thay vào đó, là lạnh như băng làm người ta không rét mà run, một nụ cười châm chọc lạnh khốc, khiến anh giống ác ma địa ngục. Anh đứng ở ngoài cửa, nghe Thẩm hồng nói, cười lạnh đùa cợt mình lúc trước nghĩ ngợi quá nhiều. Anh cất bước đi vào trong phòng, mắt nhìn Mật Nhi. Mật Nhi nhìn thấy anh cũng hơi ngạc nhiên. Cô thật sự không ngờ sẽ gặp lại Lôi Đình, hơn nữa, sau chuyện đó, anh tựa hồ có chút thay đổi, càng trở nên bén nhọn, càng thêm nguy hiểm, cặp mắt sắc bén giống như muốn bắn thủng cô. “Lôi tiên sinh?” Thẩm hồng hô nhỏ một tiếng, hiển nhiên bị Lôi Đình hù sợ. Nhìn thấy khuôn mặt Mật Nhi tái nhợt thì trong tình cảm người mẹ trong cơ thể làm bà dừng cảm ngăn trước mặt Mật Nhi. “Lôi tiên sinh, xin lỗi, Mật Nhi mệt mỏi, với lại đây là phòng riêng của Mật Nhi, khách không thể bước vào.” “Đi ra ngoài.” Anh nhàn nhạt nói, trong giọng nói lại uy nghiêm vô hạn. “Không, Lôi tiên sinh, ngài không thể như vậy ——” “Tôi không nói lần thứ hai.” âm lượng không hề cao, nhưng ánh mắt khiến người ta sợ hãi. Không người nào dám tiếp xúc tầm mắt của anh, giống như cặp mắt tử thần, chỉ cần nhìn lên một cái, sẽ nhìn thấy tư thế chết đáng sợ nhất. Thẩm hồng cắn răng, vẫn còn cật lực. Mật Nhi đẩy Thẩm hồng ra, mỉm cười trấn an bà. “Mama, đừng gấp gáp, chị ra ngoài đi, em không sao.” Mặc dù trong miệng Mật Nhi nói như vậy, nhưng thật ra thì cô cũng không có nắm chặt nửa phần. Trước mắt là Lôi Đình, đó là một loại lạnh khốc vô tình, làm bản năng cô cảm thấy sợ hãi. Thẩm hồng gật đầu đi ra ngoài, trước khi đi vẫn chưa yên tâm liên tiếp quay đầu lại. Chẳng qua là khi bà bước ra cửa phòng thì cửa bỗng dưng bị Lôi Đình đá một cái, nhanh chóng khóa trái. “Bây giờ, chỉ còn lại chúng ta.” Anh mỉm cười, nụ cười kia mang theo nguy hiểm, trừng mắt nhìn hai mắt của cô, trong đó khát máu mong đợi. Tầm mắt của anh rơi vào vali trên bàn, nhẹ mở ra, nhìn thấy xấp tiền thì ánh mắt kia sắc bén cơ hồ có thể giết người. “Tôi còn nhớ, cô nói cho tôi biết, cô bị người hạ được, cô vô tội, tiền bạc cũng không phải là thứ cô muốn.” Anh lấy số tiền kia, dùng đầu ngón tay khuấy, rất nhanh, trong phòng bay đầy tiền mặt. Mật Nhi trầm mặc, không nói lời nào nhìn anh, biết trong động tác của anh có vũ nhục thâm sâu nhất. “Tôi thật sự là ngu, vẫn tin cô! Thật sự cô diễn rất cao minh, trong phòng ngủ, cô nói mình bắt đắc dĩ thì tôi hoàn toàn tin, trong nháy mắt đó tôi đã nghĩ mình thật đáng chết. Vậy mà, không ngờ được, thì ra là đây là một vở kịch, cô cũng không vô tội, số tiền này còn rơi vào trong tay của cô. Cô rất thông minh, hiểu được thế nào là thả dây dài câu cá lớn, nếu tôi không tới đây, nói không chừng sẽ thật sự tin cô vô tội, sau đó chấp nhận cô chèn ép.” Lôi Đình nâng lên khóe miệng, lạnh lùng nói. “Không, chuyện không phải như anh nghĩ, thật sự tôi không biết. Nhưng mà, tôi cần tiền, em gái tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải kiếm đủ tiền ——” Mật Nhi gơ tay, tuyệt vọng nhìn anh. Cô chỉ có thể giải thích, nhưng ánh mắt anh lạnh như băng như vậy, làm sao tin cô? Lòng của cô từ từ chết đi, đồng thời, cô cũng biết cho dù bây giờ cô không muốn gặp lại anh, anh cũng không bỏ qua cho cô. “Câm mồm!” Lôi Đình phẫn nộ quát, đột nhiên đưa tay chế trụ cằm cô, dùng sức bóp lấy, khiến cho cô đau muốn rơi lệ. “Đừng diễn vở kịch nhằm chán nữa, mẹ bệnh nặng, em gái gặp chuyện, những thứ này đều là lí do để ả đàn bà chốn trang hoa dùng để lừa gạt đàn ông. Giống như tối hôm qua, tôi đã nói cho cô nghe rồi, đừng diễn trò với tôi, tôi sẽ cảm thấy chán ghét.” “Lôi Đình, làm thế nào anh mới chịu tin tôi?” Cô nắm bắt tên anh, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng. Người đàn ông này là người cô hâm mộ, anh đạt được thân thể cô, mà cô lại hoàn toàn không biết gì về anh. “Tin cô? Mật Nhi xinh đẹp à, cô không đáng giá để tin tưởng.” Anh tàn nhẫn nói, trơ mắt nhìn ngọn lửa cuối cùng trong mắt cô bị dập tắt. Thân thể của cô không tự chủ được phát run, cảm nhận được sự tức giận trên người anh đáng sợ cỡ nào. “Lôi Đình, tôi chưa từng gạt anh.” Cô từ từ nói, mặc dù biết mình nói cái gì nữa đều vô dụng, bởi vì anh đã định tội cô rồi. trong mắt Lôi Đình tức giận càng sâu. Nếu như cô thần nhiên nhận tội, hoặc giả anh sẽ không tức giận như vậy, nhưng cô lại lần nữa bày ra vẻ mặt vô tội, ánh mắt kia dịu dàng luôn có thể khiến đau nhói tim anh. Anh thống hận cô diễn thật tinh xảo, cũng thống hận mình; biết rất rõ ả đàn bà trước mắt đang giả dối, thế nhưng anh lại không cách nào quên được! Vì không muốn tìm mình bị người ta cướp mất, Lôi Đình theo bản năng tổn thương cô, muốn đẩy cô ra xa. “Tôi không muốn thảo luận với cô, cô đã muốn chơi, như vậy chúng ta liền chơi tiếp.” Anh kéo thân thể mềm mại không xương

mà nhu nhược của cô, mắt nhìn khuôn mặt cô tái nhợt.” Cô cần tiền, không phải sao? Trong vở kịch của cô, cô nhất định vì em gái đáng thương mà kiếm tiền, đúng không?” Mật Nhi tuyệt vọng nhắm mắt, biết một khi thừa nhận, giữa bọn họ sẽ không còn quan hệ gì. Nếu như thừa nhận, vậy thì đại biểu cô thật sự là loại người như anh nghĩ... loại đàn bà bán thân để đổi lấy tiền. Chẳng qua là, mạng của Ngạc Nhi phụ thuộc vào cô, cô không có lựa chọn nào khác. “Đúng vậy, tôi cần tiền.” Cô chậm rãi gật đầu, sau mở mắt nhìn anh. Trong nháy mắt, cô cảm thấy đáy mắt anh thoáng qua kịch liệt thống khổ. tại sao anh thống khổ? Chẳng lẽ... Anh cũng có chút quan tâm cô? “Rất tốt.” Anh cắn răng nghiền lợi nói, nâng cô cao đến trước mặt, vẻ mặt dữ tợn giống như con sói sắp đánh gục kẻ thù. “Như vậy, tôi sẽ bao cô. Tôi muốn cô đến gần quản lý Trần, chỉ cần gã đến khách sạn, cô liền phụ trách giám thị gã. Gã gặp mặt ai, nói cái gì, làm cái gì, cô đều phải nghe không bỏ sót chữ nào.” Anh đột nhiên buông cô ra, thô lỗ đẩy cô vào ghế. “Tôi cần gấp khoản tiền kia.” Mật Nhi nhàn nhạt nói. Bị thương đến chết tâm, cô không còn để ý gì nữa, chỉ cần cứu được Ngạc Nhi, cô hy sinh cũng được! Lôi Đình châm chọc bĩu môi. “Quả nhiên khôn khéo! Không nhìn thấy tiền không chịu làm việc sao? Cần bao nhiêu cứ ra giá, tôi sẽ phái người đem tiền đưa đến trước mặt cô.” Anh nhìn cô kỹ lưỡng, sau đó nguy hiểm nheo mắt lại. Mật Nhi ngẩng đầu lên, khi thấy ánh mắt của anh, cô theo bản năng nắm chặt cổ áo. Động tác của cô ngoài ý muốn chọc giận anh, anh cười nhạt vài tiếng. “Che cái gì? Trên người cô còn cái gì tôi chưa nhìn qua, sờ qua hay sao? Chỉ là, nếu tôi đã bao cô, như vậy tôi liền có tư cách kiểm hàng.” Anh cười lạnh, đến cuối cùng biến thành sắc bén ra lệnh. “Cởi quần áo ra, tôi muốn nhìn cô!” tay Mật Nhi không tự chủ được mà run rẩy, cơ hồ không cách nào cử ra được. Cô biết phản kháng hay cự tuyệt đều không có tác dụng, vào thời khắc này, đôi mắt kia tàn nhẫn, giống như cực kỳ thống hận cô, nếu cô không phục tùng mệnh lệnh của anh, anh sẽ không suy nghĩ chút nào mà tổn thương cô. “Đứng lên.” Anh tiếp tục hạ lệnh, thần sắc trong mắt có chút phức tạp. Cô chậm rãi đứng dậy, cởi ra áo, da thịt trắng như tuyết cùng với áo ngực, tất cả đều bại lộ dưới ánh mắt anh. “cởi áo ngực xuống.” Anh ra lệnh, trong giọng nói không có nửa phần tình cảm. Mật Nhi hơi chần chờ, cùng tầm mắt anh dây dưa, biết anh làm như vậy không phải thật sự muốn nhìn cô, chỉ là muốn cô hoàn toàn bị nhục nhã; khiến cô biết rõ, mình chỉ là một ả đàn bà dè tiện, chỉ là một công cụ, không có quyền tự quyết. Cô chậm rãi cởi áo ngực xuống, áo ngực viền ren nằm ngả nghiêng trên mặt đất, đầy dơ trước ngực cô hoàn toàn triển lộ trước mắt anh. Ánh mắt nóng rực giống như lửa, cho dù không có chạm vào cô, nhưng tầm mắt anh cũng đủ làm cô run rẩy. Mật Nhi nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn thần sắc trong mắt anh tàn khốc. Cô cảm thấy thật lạnh, cảm thấy đau lòng! Là cô quá ngu! Không phải mẹ đã sớm nói với cô, đàn ông lấy được đồ vật xong sẽ không yêu quý trân trọng, yêu đàn ông chỉ khiến cô thống khổ cả đời. . . . Sau một hồi lâu, Lôi Đình đột nhiên đi lên phái trước, ra sức lôi kéo quần áo của cô, đem áo cô khéo lại, che kín thân thể cô trần truồng, động tác thô bạo mà kịch liệt, ánh mắt càng trở nên cuồng loạn, vốn có lý trí đã sớm biến mất không thấy gì nữa. “Đáng chết! Che lại.” Anh thô bạo nói, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi. Không thể phủ nhận, cho dù cô là ả đàn bà chuyên miệng nói dối, nhưng anh vẫn khát vọng có cô, chẳng qua là nhìn thấy thân thể cô, anh liền khát vọng đến đau đớn! Anh nhất định vô tình đối với cô, nhất định đối với cô tàn nhẫn, nếu không, sao có thể giữ được trái tim đang muốn chìm đắm trong sự dịu dàng của cô được?

6. Chương 6

Thẩm hồng xác thực nói được làm được, không khiến Mật Nhi ra mặt, cầm sáu trăm vạn lúc trước quản lý Trần cho, cộng thêm bốn trăm vạn tiền mặt Lôi Đình đưa cho Mật Nhi, dựa vào số tiền này, chuộc Ngạc Nhi ra ngoài. Đối phương mặc dù là người phụ trách ngân hàng ngầm hung ác, nhưng ngại vì quan hệ Thẩm hồng rộng, hơn nữa nhìn thấy số chi phiếu giao chuộc, lại là do Lôi Đình của “Tập Đoàn Thái Vĩ” kí; cũng biết phía sau con nhóc này có người chống đỡ, lập tức ngoan ngoãn thu tiền, thả người, trong thời gian ngắn nhất kết thúc giao dịch, trong nội tâm người phụ trách mình bạch rõ ràng, cho dù gã có chín cái mạng, cũng không đủ tư cách cùng đấu với Lôi Đình. Làm sao bọn họ biết được, tấm chi phiếu kia là số tiền mà Mật Nhi bán đứng hi vọng cùng tình yêu say đắm còn sót lại trong lòng! Mật Nhi chậm chạp đem phần son che kín vẻ thuần khiết của khuôn mặt mình, đông đảo mỹ phẩm không cách nào che giấu thần sắc tiêu tụy, hai mắt trong veo một mảnh tinh mịch, không có bất kỳ ba động, chỉ có đau thương thật sâu. Cô cảm thấy thoải mái, sau đó mặc bộ váy xẻ mây trắng, từ xiêm áo đến da thịt, đều trắng nõn như ngọc. hơn một

tháng qua, trong mắt người khác, tựa hồ cuộc sống của cô không có bất kỳ thay đổi, ngày qua ngày đến quán rượu làm việc. Về phần Ngạc Nhi, học được một chút dạy dỗ, vì vậy không dám đến đây tìm Mật Nhi, ngoan ngoãn trở lại trường đi học, ban ngày đều ở nhà. Không có ai biết, trong lòng Mật Nhi đang thừa nhận hành hạ mãnh liệt. Trên bàn bày bữa ăn chưa từng động tới, canh cá lạnh thấu kết thành lớp mỡ đông dày, vượt qua thời gian dùng cơm đã lâu, cô lại vẫn không muốn ăn cơm. Bởi vì trước kia từng bị hạ được trong súp, mặc dù cô không oán hận Thẩm hồng, nhưng trong tiềm thức không bao giờ nguyện ý ăn bất kỳ thức ăn nào trong quán rượu. mặc dù lòng cô mệt mỏi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tâm tình khẩn trương, khi Lôi Đình tùy thời rình vây bốn phía, ánh mắt lợi hại giống như đao kiếm, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô, khẩn trương của anh khiến cô không cách nào ăn cơm được. Trên cửa có tiếng vang hơi nhỏ, người đàn ông cao lớn nhanh nhẹn bước vào, dễ dàng tránh thoát ánh mắt mọi người. Khi anh muốn, bước chân anh có thể hoàn toàn im lặng, giống như một Quỷ gọi hồn, lặng lẽ đi tới trong phòng cô. Mật Nhi hô nhỏ một tiếng, quay đầu lại, trông mắt hơi kinh hoảng vừa lúc nghênh đón cặp mắt đen lạnh như băng của anh. Anh cười lạnh một tiếng, tầm mắt sắc bén đánh giá cô. “Cần gì kinh hoảng như vậy? Có phải tôi đến thường xuyên, làm trở ngại cô chiêu đãi người đàn ông khác ở nơi này hay không?” Anh cố ý nói ra từ ngữ đả thương người, mắt lạnh nhìn thân thể cô, bởi vì câu nói kia mà suy yếu. Anh nắm chặt hai quả đấm, khắc chế xung đột muốn ôm lấy cô. “Tôi không chiêu đãi khách ở nơi này.” Cô lạnh nhạt nói, đã từ từ có thói quen anh châm chọc lạnh như băng, hiểu được cách bảo vệ trái tim vốn yếu ớt, đem linh hồn núp ở góc khuất nhất, cưỡng bách mình lạnh lùng, thậm chí muốn mình thử hận anh. Nhưng mà, việc ấy thật khó khăn! Dù sao anh cũng là người đàn ông mà cô hâm mộ, cho dù anh làm cô thương tổn thật sâu, cô cũng không có cách nào hận anh. Cô có thể đối với những người khác lạnh lùng, nhưng với Lôi Đình, anh lại khiến cô yêu say đắm. “Không ở nơi này chiêu đãi, như vậy là ở nơi nào? Trong phòng hát, hay khách sạn?” Bước chân của anh yên tĩnh, thân hình cao lớn cùng với nhỏ bé có vẻ không hợp nhau. Anh ngồi trên ghế sa lon, nhẹ rót ly rượu đầy, sau một uống tất cả. Mật Nhi không nói gì, chẳng qua là lặng lẽ lắng đầu, biết giải thích thế nào đi nữa đều vô dụng, anh không nguyện ý nghe. Giải thích của cô, chỉ đổi lấy sự phẫn nộ của anh, hoặc là câu nói đả thương người mà thôi. Lôi Đình thỉnh thoảng sẽ tới quán rượu, anh tiến vào từ cửa sau, tránh tai mắt mọi người, sau đó trực tiếp tiến vào trong phòng của Mật Nhi. giao dịch giữa bọn họ, chỉ có bọn họ biết, Thẩm hồng không dám nhúng tay, lại không dám lộ ra, bà không hiểu tình huống thật sự, trong lòng còn có mấy phần mừng rỡ, cho rằng Mật Nhi xác thực có biện pháp, tìm được một người đàn ông giàu có lại ưu tú, có thể dựa vào. Cho nên dù thời gian anh ở trong phòng Mật Nhi lâu hơn một chút, chậm trễ những khách khác, Thẩm hồng hoàn toàn không trách móc nặng nề. Chỉ là bọn họ không phải như Thẩm hồng suy nghĩ ở trong phòng triển miên như keo như sơn; Lôi Đình đến trong quán là bởi vì muốn giám thị cử động của quản lý Trần, anh muốn Mật Nhi cẩn thận nói ra, khách quản lý Trần mang đến có thân phận gì, hoặc là ngày đó bọn họ đã nói những gì, Mật Nhi đều phải ghi nhớ rõ ràng, sau khi đó trở lại phòng cặn kẽ báo cáo cho anh. Khi Lôi Đình đang làm việc, vốn không giữ lại tình cảm và thể diện làm gì, hướng chỉ, hôm nay anh đã hiểu lắm Mật Nhi thật sâu, lúc trước nghe được đoạn cuối của đối thoại khiến anh tin Mật Nhi là dùng quỷ kế; cho dù mấy ngày nay nhìn ánh mắt cô vô tội, cùng với bộ dáng dần dần tiêu tụy, anh vẫn chưa nguyện ý cho cô bất kỳ thương hại, tiếp tục bữa bãi dùng ngôn ngữ hoặc là hành động tổn thương cô. trong lòng anh không ngừng tự nói với mình: Mật Nhi chỉ là một ả đàn bà muốn có tiền bất chấp thủ đoạn, chỉ cần người nào xuất ra giá tiền cao là có thể lấy được thân thể xinh đẹp của cô, cùng với những thứ ngôn ngữ vô tội kia đủ để lừa gạt mọi người, cho dù anh không bao cô, cũng sẽ có người đàn ông khác dùng tiền bạc mua cô, cô có thể vì tiền uyển chuyển yêu kiều dưới thân người đàn ông khác—tại sao anh có thể quan tâm một người phụ nữ như vậy! tay Lôi Đình đột nhiên hơi dùng sức, ly rượu trong tay vỡ vụn, máu tươi trào ra. Anh nhíu mày, tiện tay vẩy mấy cái, mặc cho máu tươi chảy ra cũng không để ý: “Đợi chút.” Mật Nhi hô nhỏ một tiếng, nhìn thấy anh bị thương thì không kịp nghĩ tới lời nói đả thương người của anh, vội vàng tiến đến, không chút nghĩ ngợi cầm cổ tay của anh. “Buông tay.” Anh lạnh lùng nói, muốn gạt tay cô ra. Không ngờ, cô vốn nhu thuận, vào thời khắc này lại kiên trì ngoài ý muốn; lòng của tay mềm mại lạnh như băng, nắm thật chặt, không cho anh nắm tay lại làm vết thương nghiêm trọng hơn. “Anh bị thương, nhất định phải đem những mảnh thủy tinh này lấy ra, nếu không vết thương sẽ không khép lại.” Mật Nhi cầm tay anh, giọng nói hết sức kiên định, khom lưng lấy ra hộp cấp cứu nhỏ từ trong tủ, dùng rượu cồn rửa, lấy nhíp gấp từng mảnh vỡ ra. Cô cúi thấp đầu, sợi tóc đen rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, vẻ mặt bình tĩnh, bộ dáng kia khiến Lôi Đình nhớ tới đêm đó, cô vì hoan ái xong mà mệt mỏi, ngủ say trong lòng anh. “Cô rất nhuần nhuyễn.” Anh chậm rãi nói, lòng nguội lạnh vào thời khắc này có chút khe hở, cảm xúc chậm chạp đổ xuống, trong nháy mắt không phòng bị, giọng nói trở nên nhu hòa. Mật Nhi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tâm tình trong mắt anh không cách

nào che dấu. Lòng cô chấn động, lần nữa trở nên mềm mại. Có phải mỗi người phụ nữ đều ngu ngốc giống như cô không? Biết rõ nhất định sẽ bị thương lần nữa, biết anh sẽ tiếp tục tổn thương cô, nhưng cho dù cô học được cách phong tỏa trái tim mình, chỉ là một câu hỏi, liền vỡ vụn công sức của cô? Cô không ngừng thử muốn giải thích, nhưng căn bản anh không nguyên ý nghe, hành động có ý đồ giải thích luôn khiến sự phần nộ của anh bùng phát, hoặc là ngôn ngữ càng thêm đả thương người. “Trong quán rượu thường xuyên có người gây chuyện, đánh nhau bị thương là chuyện hết sức bình thường, thậm chí có khách lúc uống rượu say sẽ đánh vào người chúng tôi, cho nên mama đều chuẩn bị mỗi trong phòng một hộp cấp cứu, chuẩn bị bất cứ tình huống nào!” cô nhẹ giọng trả lời, đem mảnh thủy tinh bể trong vết thương của anh lấy ra sạch sẽ, đơn giản thay anh băng bó, đôi tay vừa đụng vào da thịt ngăm đen ẩm áp thì sẽ có chút run rẩy. Mật Nhi ngẩng đầu lên, không nhìn anh, tay chân có chút luống cuống, không biết nên nói những gì, làm những gì, mỗi ánh mắt cùng động tác của cô đều cẩn thận, rất sợ đánh vỡ giờ phút dịu dàng này. Lôi Đình chậm chạp vươn tay, khe vuốt da thịt cô tỉ mỉ. “Cô thường xuyên gặp phải những kẻ say rượu là đánh người kia sao?” Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt thì Mật Nhi bị một gã không kiên nhẫn chờ lâu uống say rồi đánh, lúc ban đầu gặp mặt, thế nào cũng không ngờ được, giữa bọn họ sẽ có quan hệ sâu như vậy! Cô gái xinh đẹp này ảnh hưởng tới tâm tình của anh, khiến anh trở nên nóng nảy và dễ giận, tất cả tỉnh táo thường ngày đều biến mất. Tất cả bạn bè cũng phải chịu tai ương, toàn bộ kêu không chịu nổi tính khí nóng nảy của anh, đem toàn bộ nhiệm vụ lần này giao cho anh, không người nào nguyên ý cùng anh cộng sự. “Đây là công việc của tôi.” Mật Nhi từ từ nói, trong giọng nói không có bất kỳ oán hận. Lôi Đình đột nhiên nheo mắt lại, vốn có một chút dịu dàng, trong chớp mắt toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, tròng mắt màu đen lần nữa trở nên lạnh như băng, giống như khối băng vĩnh viễn không bị hòa tan. Một nụ cười tà mị mà nguy hiểm nhảy lên khóe miệng, nhưng không có đạt tới đáy mắt. “Không sai, đây là công việc của cô. Đối phó với kẻ say, bị đánh, thậm chí còn chịu khuất nhục, theo tôi lên giường, thay tôi băng bó, cũng chỉ là công việc của cô.” Lời nói của cô trong lúc vô tình chọc giận anh, lửa giận mãnh liệt nổi lên, anh hoàn toàn mất đi lý trí, tựa như dã thú, vào thời khắc này chỉ muốn khát máu. Mật Nhi không giải thích, lắc đầu một cái, biết anh hiểu lầm lời cô nói. Cô bản năng muốn chạy trốn, biết anh cực kỳ nguy hiểm, nếu không nhanh chóng chạy đi, chỉ sợ sẽ bị anh làm mình bị thương. Chẳng qua là mảnh mai như cô làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh? Cô vụng về lui về phía sau mấy bước, đã cảm thấy bên hông căng thẳng, cánh tay của anh giống như là sắt thép vững vàng bóp chặt cô, không để ý cô giãy giụa, thô lỗ lôi cô vào trong ngực. “Lôi tiên sinh. . . .” Cô suy yếu kinh hãi nói nhỏ, ngửa đầu nhìn khuôn mặt anh tuần mà lạnh như băng. Anh cười lạnh một tiếng, đối với lời xin xỏ ngoan ngoãn mặt làm ngơ, bàn tay mới vừa được băng bó nắm chặt lấy cổ của cô, cưỡng bách cô ngẩng đầu lên, chịu đựng anh hôn thô bạo vô tình. Môi của anh cuốn lấy cô, cạy ra hàm răng, chui vào trong miệng dây dưa cái lưỡi thơm tho của cô, nụ hôn này thô bạo mà kịch liệt, cố ý làm cô đau. Anh khe khẽ cắn chặt răng vào môi cô, đem tất cả lời cầu xin tha thứ yêu kiều đều nuốt vào trong miệng, một tay kia là đặt mềm mại đầy đặn trước ngực cô lên, bừa bãi vuốt ve. “Không, đừng như vậy. . . .” Mật Nhi buồn bã nói, bởi vì cảm nhận được anh thô bạo mà run rẩy. Thân thể của cô mềm yếu tựa vào trong ngực anh, căn bản vô lực phản kháng. Nụ hôn này hoàn toàn khác lúc trước, cô không cảm giác được bất kỳ tình dục, chẳng qua là cực kỳ sợ hãi. Cô rất cuộc biết, cho dù bỏ qua những lời đả thương người kia, anh vẫn có thể dùng phương pháp nguyên thủy làm tổn thương cô, mà cái loại tổn thương đó sẽ khiến cô đau đến không muốn sống. “Đừng như vậy? Đừng quên, tôi đã bao cô, mà công việc của cô, theo tôi biết được, cô nhất định ‘phải làm’, không phải sao?” Anh cười lạnh, trong mắt có ngọn lửa tức giận. Anh cơ hồ nghĩ bóp chết, tức giận cô là người giỏi ngụy trang vô tội, cái loại diễm đam đáng yêu đó, cơ hồ muốn gạt đi lý trí của anh. Có kia trong nháy mắt, anh không biết đến tột cùng là tức giận với sự vô tội trong ánh mắt của cô, hay là tức giận mình trong lúc vô tình lộ ra cảm xúc. Biết rất rõ cô giỏi lừa gạt, biết rất rõ cô có thể dịu dàng như thế với tất cả người đàn ông nào giàu có chịu xi tiền, nhưng anh vẫn không tự chủ được mà mất đi lý trí. Vì trốn tránh suy nghĩ lung tung trong lòng, Lôi Đình càng trở nên thô bạo. Anh chợt ôm cô lên, sau đó áp chế ở trên ghế sofa, một tay trượt vào bên trong váy, cách quần lót thật mỏng, chạm tới chỗ mềm mại nhất của cô, cố ý tăng thêm sức lực, không có khơi lên bất kỳ tình dục. Ngược lại khiến cô đau đớn, phát ra tiếng rên nho nhỏ. Mật Nhi tâm loạn, không thể cự quấy, nước mắt trượt xuống gương mặt, vô tình ngăn cản anh. Cô vốn cho là mình sẽ không rơi lệ nữa, nhưng khi anh cố ý thô bạo, nước mắt giống như trân châu đứt dây, rơi xuống không ngừng. Trong góc đột nhiên phát ra tiếng rất nhỏ, thân hình cao lớn của Lôi Đình bỗng dừng cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn phía góc. Nơi đó chất đầy quà tặng mà khách đưa cho Mật Nhi, tất cả đều chưa mở. Mà cái đầu nho nhỏ của Đường Tâm đang từ từ nhô ra trong đồng quà tặng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ảm đạm. Cô cúi thấp đầu, thật không dám nhìn về phía đôi nam nữ dây dưa trên ghế sofa kia. cảm nhận được Lôi Đình phóng tới ánh mắt thì

đầu của cô cúi càng thấp hơn. “Cháu nghĩ, cháu nên để hai người biết cháu ở chỗ này thì tốt hơn. Quần gia nói rình coi cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, mà mẹ cũng nói, về chuyện giáo dục giới tính, cháu không cần biết quá sớm.” Cô cúi đầu làm bộ nghiên cứu đôi tay, rất ít khi gặp phải trường hợp lúng túng như vậy. “Làm sao cháu ở chỗ này?” Lôi Đình trầm giọng hỏi, trên mặt lạnh như băng, thân hình cao lớn vẫn áp chế Mật Nhi như cũ, tựa hồ tình huống bị Đường Tâm bắt gặp như hôm nay, đối với anh mà nói cũng là rêu rĩa. Đường Tâm có chút lo lắng nhìn Mật Nhi, ở nhìn thấy nước mắt trong mắt Mật Nhi thì cô từ từ nhú mày. Cô vốn cho rằng Lôi Đình cùng Mật Nhi có lui tới, hơn nữa ban đầu nhìn vẻ mặt Lôi Đình lo lắng, Đường Tâm trực giác đem chuyện này nghĩ theo hướng tốt; ai ngờ, cô trốn ở góc phòng, nghe lén cùng nhìn lén, cùng với suy nghĩ ban đầu của cô chênh lệch một trời một vực. “Hôm nay cháu tan học trước thời gian, không bị quần gia bắt được, liền muốn đến xem chị Mật Nhi. Cháu đến sớm hơn chút, liền tự đi vào, hỏi phòng của chị Mật Nhi, chờ ở chỗ này. Lúc chị Mật Nhi đi vào đại khái cháu ngủ thiếp đi, mà lúc chú đi vào.” Đường Tâm có chút ấp a ấp úng, lần đầu cảm thấy chú Lôi rất đáng sợ, sau khi cô hít sâu một hơi, mới có dũng khí mở miệng nữa. “Về phần chú đi vào, cháu lại không dám ra.” Lôi Đình chậm chạp buông hai tay kiềm chế Mật Nhi ra, mặt không chút thay đổi đứng thẳng người. “Đây không phải là nơi cháu có thể tới, lập tức trở về.” “Đừng đuổi cháu nhanh thế chứ, cháu tới nhìn chị Mật Nhi mà, chú thương hại cháu chút đi, đáng thương cháu đã bị cấm chân hơn một tháng đi, để cháu tâm sự với chị ấy một chút xui thôi!” Đường Tâm cầu khẩn, vụng về mà leo ra khỏi đồng quà tặng xếp thành núi nhỏ kia. Trong số mấy chú, Lôi Đình thuộc loại khó thương lượng nhất, chú ấy đối với hành vi gây sự của cô không chút lưu tình hờ lạnh, ngay khi xem qua chú “Khi dễ” Mật Nhi thế nào, Đường Tâm càng thêm xác định, về sau cho dù muốn đùa dai, nhất định phải cách Lôi Đình xa xa. Lôi Đình cúi đầu nhìn sắc mặt Mật Nhi tái nhợt, tay anh từ từ rút khỏi người cô, vẻ mặt lãnh đạm, tựa hồ đối với chuyện tổn thương cô lúc trước, đối với anh mà nói chẳng qua là việc không thể đơn giản hơn. Nếu như không phải Đường Tâm quấy rầy, rất có thể dưới cơn thịnh nộ anh sẽ bừa bãi tổn thương cô, mặc cho cô rơi nước mắt hay khẩn cầu, anh cũng sẽ đem những thứ kia làm thành trò đùa. “Chú đi thông báo cho cha cháu, muốn anh ta phái người tới tiếp cháu trở về.” Anh không lưu tình nói, xoay người muốn đi ra ngoài. “Đừng phiền toái thế, cháu chờ chú cùng về là được rồi, cháu muốn ở đây lâu một chút.” Đường Tâm vội vàng nói, thân thể nho nhỏ bỏ nhào lên phía trước, ôm lấy bắp đùi Lôi Đình, ngăn cản Lôi Đình đi mất báo, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đều là biểu tình khẩn cầu. Cô còn chưa chơi đủ đâu, sao có thể liền bị “Điều về”? Lại nói, ba nếu biết cô lại chạy tới quán rượu thám hiểm, nói không chừng sẽ phạt cô cấm túc đến hết thế kỷ mất. Bị xử phạt là chuyện đương nhiên, nhưng cô không nguyện ý chưa chơi đủ đã bị phạt. “Chúng ta có công việc phải làm.” Lôi Đình trừng mắt nhìn Đường Tâm đang ôm chặt lấy đùi mình, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. “Cháu chỉ chơi trong phòng này, nói chuyện phiếm với chị Mật Nhi, tuyệt đối sẽ không bước ra gian phòng một bước.” tay trái Đường Tâm giơ cao, tay phải thì bắt chéo sau lưng, lưu loát nói láo. Muốn cô chờ đợi trong phòng mà không đi mạo hiểm khám phá, ông trời không cho mưa máu mới là lạ! Trên cửa truyền truyền đến tiếng gõ nhẹ, Thẩm hồng kêu lên ở bên ngoài. “Mật Nhi, mau ra đây.” Lôi Đình xoay người đi tới trước cửa, gọn gàng mở cửa phòng. Thẩm hồng đột nhiên sợ hết hồn, tầm mắt rơi vào trên mặt Lôi Đình, rồi lại vội vã tránh ra. “Lôi tiên sinh, thật xin lỗi, nếu không phải chuyện khẩn cấp, tôi sẽ không tới quấy rầy hai người.” Bà nhìn vào trong phòng, phát hiện sắc mặt Mật Nhi tái nhợt ngồi trên ghế sa lon, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, Thẩm hồng nhú mày. Bà vốn cho rằng tình cảm giữa Mật Nhi cùng Lôi Đình tốt đẹp, dù sao thái độ Mật Nhi rõ ràng như thế, một lòng đều đặt trên thân người đàn ông này, mà Lôi Đình ba ngày hai bữa đều tới đây, ngoài mặt hai người tựa hồ lui tới thường xuyên. Nhưng mà Thẩm hồng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, Mật Nhi căn bản không giống như cô gái đắm chìm ở trong tình yêu, đau thương trong đôi mắt kia càng lúc càng đậm, giống như vĩnh viễn không thể lau sạch. Ở nhìn thấy Đường Tâm, ánh mắt Thẩm hồng trừng lớn hơn. Ở chốn trăng hoa này lăn lộn đã lâu, luyện thành trực giác kinh người, bản năng cho Thẩm hồng biết, nơi có Đường Tâm xuất hiện, sẽ có chuyện phiền phức xảy ra. “Mama, có chuyện gì không?” Mật Nhi lau đi nước mắt trên mặt, cường bách mình tỉnh lại lần nữa. Mối của cô đau đớn như cũ, nhắc nhở cô rằng anh vô tình thế nào. Cô sợ hãi mà đau thương suy nghĩ muốn chạy trốn thật xa, Nhưng lại không thể rời bỏ anh. Dù sao anh đã bỏ số tiền lớn bao cô, mà lòng của cô, đã trao cho anh. “Quản lý Trần mới vừa đến, tối nay ông ta không phải tới một mình, cũng không phải là mang khách hàng buôn bán tới uống rượu mua vui, mà là dẫn theo một nhân vật lớn, nhân vật lớn kia chỉ rõ muốn em tiếp rượu, chị làm gì cũng không ngăn cản được.” Thẩm hồng nhanh chóng nói xong, nhẹ nhú mày. Mặc dù nói quản lý Trần căn bản không là gì trước mặt của Lôi Đình, nhưng mà Thẩm hồng kiêng kỵ chính người quản lý Trần mang tới. Dù sao đối phương là quan chức, dân không cùng quan đầu, huống gì còn là một tham quan, dùng ngón tay cũng khiến Thẩm hồng không đầu lại, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt,

đem Mật Nhi mời đi ra. Mặc dù không liên quan đến bà, nhưng Thẩm hồng vẫn suy nghĩ muốn khuyên nhủ Lôi Đình, nếu thật yêu Mật Nhi, nên đem Mật Nhi thoát khỏi chốn này, để người con gái yêu mến làm việc trong quán rượu, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi! Chẳng qua, tình huống trước mắt, tựa hồ giữa Mật Nhi cùng Lôi Đình cũng không đơn giản. “Em lập tức đi ra ngoài.” Mật Nhi từ từ đứng dậy, vuốt thẳng nếp vạt váy trắng ngà bị động tác thô bạo của anh mà nhăn nhúm. Đối với quản lý Trần, thật ra thì Mật Nhi vừa sợ hãi lại vừa chán ghét, người nọ đáng sợ cỡ nào, bỏ thuốc với cô. chuyện ti tiện như vậy cũng làm ra được, cô không cách nào tưởng tượng gã đã làm rất nhiều chuyện càng thêm ti tiện hơn. Vì muốn hối lộ, gã có thể thuyết phục mama, đẩy Mật Nhi đến trước mặt Lôi Đình, trăm miệng cũng không thể bào chữa, có thể thấy được phải gã là loại người sống vì mình, có thể hy sinh mọi người. Chẳng qua, cô lại vô pháp trốn tránh, Lôi Đình muốn cô đến gần quản lý Trần, ghi chép tất cả lời nói của gã, đây là công việc của cô. Nếu trong mắt anh, cô chỉ là một ả đàn bà vì tiền mà có thể bán thân, như vậy cô ít nhất cũng phải làm tốt việc anh giao phó. Nếu như cô làm nhiều điều cho anh, có thể anh thấy cô thật lòng? Có phải có thể đối với cô dịu dàng chút ít hay không, thậm chí nguyện ý nghe cô giải thích? Ánh mắt Lôi Đình lạnh như băng thủy chung rơi vào trên người cô, nghiêm khắc xem kỹ nét mặt cô. Anh cúi đầu xuống, nhanh chóng mà lãnh đạm giao phó. “Làm xong việc của cô.” thân thể Mật Nhi hơi rung một cái, cưỡng bách mình gạt đầu, cô dùng sức cắn đôi môi tím mẫm, che dấu đau nhói thoáng qua trong lòng. Ngoài cửa phòng, là ánh đèn nê ông, dưới ngọn đèn nam nữ trêu chọc mời rượu mờ ám. Cái loại hoàn cảnh mờ tối này chính là thế giới của cô sao? chẳng lẽ cô vĩnh viễn không giây thoát được? Cô từ từ đi về phía căn phòng, trong lòng không ngừng suy tư. “A, chị Mật Nhi, dừng đi mà, em có chuyện muốn nói.” Đường Tâm nhìn Mật Nhi ra khỏi phòng. Cô còn chưa hàn huyên cùng Mật Nhi, cảm giác Mật Nhi không chỉ xinh đẹp, còn có trầm tĩnh dịu dàng, khiến cô bé không tự chủ được mà muốn tới gần. Tâm mắt Lôi Đình vẫn đi theo Mật Nhi, khi cô đi vào trong khách sạn mờ tối, trong mắt của anh thoáng qua tâm tình không biết tên. Anh nắm chặt hai quả đấm, xoay người nhìn về phía Đường Tâm. “Ồ lại chỗ này, chú đi thông báo quản gia tới đón cháu. Lão ta không tìm được cháu, nói không chừng sẽ trực tiếp liên lạc với cảnh sát rồi, tốt nhất là cháu mau rời khỏi đây, đừng làm phiền.” Anh cảnh cáo nói. “Cháu làm phiền khi nào?” Đường Tâm không phục hô, nhưng nhìn thấy biểu tình Lôi Đình không giận mà uy thì giọng nói của cô lập tức hạ xuống. “Cháu sẽ ngoan, nhất định không gây phiền phức.” Thước thời là trang tuần kiệt, Đường Tâm tinh thông đạo đức nói láo, nói láo với cô mà nói, dễ dàng giống như ăn cơm uống nước một dạng. Nhân nhạ quét Đường Tâm một cái, Lôi Đình cũng ra khỏi phòng. Về phần Đường Tâm, cô ngoan ngoãn ngồi tại nguyên chỗ năm phút đồng hồ, xác định Lôi Đình không có giám thị bên ngoài, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp lộ ra nụ cười thỏa mãn. Cô vỗ vỗ cái mông nhỏ, rất khoái trá triển khai tiết mục mạo hiểm tối nay. Muốn cô ngoan ngoãn? Hắc hắc, không có cửa đâu! *** trong bao sương hào hoa, truyền đến trập trập tiếng cười của người đàn ông, cùng với giọng nói cô gái mời rượu. tay Mật Nhi đặt trên vịn cửa, hô hấp thật sâu mấy lần, sau đó, mới lấy dũng khí đẩy ra cửa. Khi cô bước vào bao sương thì tất cả mọi người dừng lại nói chuyện, các gã đàn ông trợn mắt há mồm nhìn cô, các cô gái còn lại là gương mặt ghen tức, biết Mật Nhi đến, tâm mắt đàn ông sẽ rơi vào trên người cô. “Trương tiên sinh, vị này chính là Mật Nhi mà tôi nói.” Quản lý Trần vội vàng ân cần giới thiệu. Bên cạnh Quản lý Trần ngồi một gã đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi, u ám tròn mắt ám hiệu tính tình gã xảo trá. Gã quan sát Mật Nhi, không chút nào che dấu hứng thú đối với cô. “Quả nhiên là mỹ nhân, khó trách có người nói, chỉ có lãnh Mật Nhi mới xứng với khách quý chân chính.” Trương Vĩ Ngạn phát tay một cái, cho những người khác lui, thói quen đối với người khác vênh mặt hất hàm sai khiến. Các cô gái rối rít đứng dậy, lúc đi qua Mật Nhi thì ghen ghét trợn mắt nhìn mấy lần. Mật Nhi cứng ngắc thân thể, chậm rãi đi vào trong bao sương, ngồi xuống bên người Trương Vĩ Ngạn, bởi vì nhận ra Trương Vĩ Ngạn mà có chút khấn trương. Cô nhận được khuôn mặt này, có mấy lần xảy ra án kiện tài chính thì đã từng có ký giả phỏng vấn qua gã, tựa hồ đảm nhiệm chức vụ rất cao trong bộ kinh tế. Lôi Đình muốn cô chú ý nhiều hơn, chính là bộ quan viên kinh tế có dính líu cùng quản lý Trần. trải qua thời gian dài chờ đợi đã có kết quả, khổ đợi hơn một tháng sau, quản lý Trần rốt cuộc mang theo người phía sau màn xuất hiện? Mật Nhi vừa suy nghĩ, vừa theo thói quen nghiêng thân rót rượu, đột nhiên bị người cầm tay, cô kinh hãi buông tay ra, chai rượu nặng nề mà đất giá đổ ra đất, rượu lạnh như băng rơi đầy người Mật Nhi cùng Trương Vĩ Ngạn. “Trời ạ, cô làm cái gì vậy?” Quản lý Trần vội vàng hô, mắt thấy đắc tội khách quý, gã bị hù dọa toàn thân ra mồ hôi lạnh, chỉ sợ Trương Vĩ Ngạn sẽ trở mặt. “Không sao không sao, là tôi quá đường đột.” trên mặt Trương Vĩ Ngạn không có vẻ tức giận, chẳng qua là mỉm cười, một đôi mắt thủy chung không rời đi Mật Nhi, bao gồm cả tư thái yếu điệu ở dưới thân váy trắng kia. “Mật Nhi tiểu thư không có sao chứ?” Gã quan tâm hỏi, bàn tay xấu xa di chuyển lên bấp đùi Mật Nhi. Chẳng qua là nhẹ nhàng chạm vào, khiến toàn thân cô nổi lên nổi da gà, loại cảm giác đó rất đáng sợ, khiến Mật

Nhi cơ hồ lập tức muốn nôn mửa. thân thể cô gần đây rất tệ, có lẽ là bởi vì tâm lý hành hạ, khiến cô cơ hồ không trôi.“Đa tạ ngài quan tâm, tôi rất khỏe.” Cô nhẹ nói, đồng thời không dấu vết tránh thoát Trương Vĩ Ngạn chạm chạm. Cô thở dài trong lòng, cơ hồ muốn lao ra ngoài cửa, dùng sức tẩy rửa nơi từng bị Trương Vĩ Ngạn chạm qua. Quản lý Trần nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn xem trúng Mật Nhi, biết chuyện đêm nay đại khái không cách nào nói lâu, gãi khần trương xoa xoa tay, thần thần bí bí lấy ra một vali màu đen bên cạnh, cẩn thận đặt trên bàn.”Trương tiên sinh, đây chính là đồ mà tôi nói, ngài cũng phải cẩn thận bảo quản tốt.” Gãi nhìn về phía Mật Nhi, có mấy phần bất an. Mật Nhi chẳng qua là lẳng lặng ngồi ở một bên, trong lòng suy đoán trong vali đến tột cùng là có thứ gì. Lại phải đặc biệt dẫn đến quán rượu mới đưa ra, thần sắc còn khần trương như thế, đại biểu là quản lý Trần rất cẩn thận; cái va-li này, có thể chính là nguyên nhân Lôi Đình giám thị quản lý Trần hay không? Đang nghĩ đến mất hồn, bàn tay Trương Vĩ Ngạn lại rơi vào trên người cô, lần này lại là vòng quanh bả vai mảnh mai của cô, không có ý tốt tựa vào bên tai cô, thổi nóng hơi thở vào đây, trong giọng nói có mấy phần giễu cợt.”Tôi từng nghe nói, Mật Nhi tiểu thư tuyệt đối không ra sân. Chẳng qua là cách đây không lâu, quy tắc này đã bị phá vỡ, cô đến ‘Tập Đoàn Thái Vĩ’ cả đêm, mới khiến người phụ trách kia tạm hoãn hành động điều tra. Chậc chậc! Mật Nhi tiểu thư quả nhiên lợi hại, một khắc ngàn vàng lại khiến gã đàn ông cứng đầu kia ngoan ngoãn thuận theo.” Trương Vĩ Ngạn quay đầu nhìn về phía quản lý Trần, trên mặt sạch là nụ cười đùa cợt, bộ dáng kia hạ lưu tới cực điểm.”Ông xuống thuốc gì cho cô ả này?” Quản lý Trần thấp giọng nói ra một tên thuốc, chọc Trương Vĩ Ngạn cười to, gương mặt nhìn có chút hả hê.”Xuống thuốc nặng như vậy, một đêm kia Lôi Đình nói bạn chết đi được, cũng khó trách anh ta lại tạm hoãn điều tra, nói không chừng đã bị thân thể Mật Nhi móc hư rồi.”“Đó cũng không phải, loại thuốc kia có thể khiến gái trinh biến thành dâm phụ, đàn bà ăn phải, cần phải mạnh, cũng không phải là người đàn ông bình thường nào cũng ứng phó được.” Quản lý Trần cười đến cực kỳ dâm tà, không có bất kỳ áy náy nhìn Mật Nhi. Gãi bất kể Mật Nhi có ý kiến gì, đối với gã mà nói, Mật Nhi chỉ là một gái quán rượu xinh đẹp.”Ông đưa lên cái ‘quà tặng’ này cho người của ‘Tập Đoàn Thái Vĩ’ thật đúng là quý trọng, chúng ta hợp tác lâu như vậy, cũng không thấy ông chuẩn bị cho tôi chân chính người đẹp thế này.” trong giọng của Trương Vĩ Ngạn có mấy phần vị chua. Gãi đã sớm nhìn mấy người “Tập Đoàn Thái Vĩ” kia không vừa mắt, vậy mà hôm nay Lôi Đình lại đã nhanh chân hưởng qua người đàn bà xinh đẹp này, một loại biến thái khiến gã càng thêm hứng thú đối với Mật Nhi. mặt Mật Nhi của vì xấu hổ mà đỏ tươi, không cách nào nhịn được hai người kia lại cười bàn luận chuyện cô bị hôn mê đưa đến trước mặt Lôi Đình. Ngay cả khi dính mị thuốc, nhưng trong lòng cô, đêm hôm đó là trí nhớ tốt đẹp nhất, trong một đêm mặc dù Lôi Đình bá đạo chuyên chế, nhưng cũng dịu dàng. Vậy mà trí nhớ cô trân quý nhất, khi vào miệng bọn họ đàm luận, lại xấu xa bỉ ổi như vậy.”Trương tiên sinh, đừng nói như vậy, là lúc trước tôi chiêu đãi không đủ, nếu ngài phân phó một tiếng, tôi lập tức an bài.” Quản lý Trần nói, cố gắng lấy lòng Trương Vĩ Ngạn, gã biết người trước mắt tuyệt đối không thể đắc tội. Thật ra thì trong lòng gã hận nghiêng răng nghiêng lợi, Trương Vĩ Ngạn hết sức tham lam, không biết đã đào bao nhiêu chỗ tốt từ trên người gã, cho tới bây giờ, trong lúc mấu chốt này, lại vẫn mở miệng nói ám hiệu gã “Cống hiến” không đủ sao? “Không cần an bài khác, để Mật Nhi theo tôi là được!” Trương Vĩ Ngạn mỉm cười nâng cằm cô lên.”Tôi lại là muốn nếm thử một chút, phụ nữ mà Lôi Đình hưởng qua, đến tột có hương vị gì?” gã hạ lưu nói.”Tốt, tôi lập tức nói một tiếng với mama.” Quản lý Trần nhiệt tình đứng lên.”Không, tôi không. . . .” Mật Nhi kinh hoảng tròn to hai mắt, hé miệng liền chuẩn bị cự tuyệt, thế nhưng khi tầm mắt của cô rơi vào vali trên bàn kia thì cô cứng đờ người.”Mật Nhi tiểu thư, cô đã mất trinh rồi, sao có thể từ chối Trương tiên sinh chứ? Ra sân lần thứ nhất và lần thứ hai có khác biệt gì sao? Mà số tiền tôi bao cô tuyệt đối có thể khiến cô hài lòng.” ánh mắt Quản lý Trần trong nháy mắt trở nên hết sức đáng sợ, giống như Mật Nhi nếu không đáp ứng, gã sẽ sử dụng thủ đoạn ác liệt lần nữa.”Cô cần uống mị dược nữa sao?” Trương Vĩ Ngạn không có ý tốt, cười, biết mỹ nhân trước mắt này đã trốn không thoát lòng bàn tay gã. Cô nên làm thế nào? Chẳng qua là nhìn thấy Trương Vĩ Ngạn, cô liền khó chịu được muốn nôn, nhưng không đi theo gã ra ngoài, làm sao có thể có được chứng cứ Lôi Đình muốn? Cô nên làm thế nào? Nhưng nếu thật sự yêu một người đàn ông, lựa chọn của người phụ nữ thật sự càng ít. . . .”Mật Nhi tiểu thư?” Quản lý Trần gấp rút thúc giục, sắc mặt bất định. Cô hít sâu một hơi, trong lòng bỗng dưng căng thẳng, giống như có một dự cảm bất thường. Cô nắm chặt quả đấm, cường bách mình mỉm cười.”Được, tôi đồng ý.”

7. Chương 7

Mật Nhi bước ra khỏi bao sương, khi vừa ra đến cửa, tay cô mảnh khảnh lướt bờ môi, nhanh chóng chạy về hướng phòng tắm, sau đó nằm dọc theo bồn rửa tay nôn mửa. cả ngày cô cũng không ăn bất kỳ vật gì, nôn ra đều là nước chua, cho đến khi dạ dày co quắp mạnh, cảm giác mãnh liệt kia mới hơi ngưng lại. toàn thân cô run rẩy, nhớ lại dự vọng trong ánh mắt Trương Vĩ ngạn, cùng với biểu tình ác độc của quản lý Trần, toàn thân cô liền rét run. cửa phòng tắm bị đẩy ra, thân ảnh nho nhỏ xông vào, trông mắt xinh đẹp sớm lo âu nhìn Mật Nhi. “Chị Mật Nhi, chị không sao chứ?” Đường Tâm lo lắng hỏi, cầm khăn ướt đưa cho Mật Nhi. Mật Nhi cười khổ lắc đầu một cái, nhận lấy khăn ướt, lau chùi mồ hôi trên trán. “Chị không sao.” Tầm mắt của cô rơi vào cửa phòng tắm, nhưng ở đây không có người mà cô vọng. “Lôi tiên sinh đâu? Chị có chuyện khẩn cấp nhất định phải nói cho anh ấy biết.” Cô vội vã muốn gặp anh, nếu nhìn thấy anh, sợ hãi trong lòng cô có thể giảm xuống một chút. Đường Tâm nhún vai một cái. “Chú ấy đi thông báo cho người nhà tới bắt em, chừng một lát nữa mới có thể trở lại.” sau khi cô từ phòng của Mật Nhi chầm chậm ra ngoài, liền tìm kiếm Mật Nhi. Cho đến khi tựa vào cửa bên ngoài bao sương của quản lý Trần, cô nghe quản lý Trần cùng Trương Vĩ ngạn bàn về Mật Nhi, lời nói đó khiến mặt cô hồng, hơn nữa sự tình không thể tưởng tượng được. thân thể Mật Nhi lão đảo muốn ngã, sắc mặt càng thêm tái nhợt. đôi tay cô ôm lấy ngực, hít sâu liên tục. Cô cho rằng Lôi Đình sẽ luôn ở bên ngoài, cho nên mới đáp ứng yêu cầu của Trương Vĩ ngạn, nguyện ý đi theo gã “ra sân”, vậy mà hôm nay Lôi Đình không thấy, cô sợ hãi muốn chạy trốn. trên cửa Phòng tắm truyền đến tiếng gõ nhẹ, giọng nói không vui vang lên. “Mật Nhi tiểu thư, xe đã chờ trước cửa, cô còn muốn để Trương tiên sinh đợi bao lâu? Không phải cô muốn đổi ý chứ?” giọng nói Quản lý Trần tựa như chuông đám tang, làm cho người ta không rét mà run. “Tôi tới ngay.” Cô chần chờ trong giây lát, mới lấy dũng khí mở miệng. Vì lấy được vali mà quản lý Trần giao cho Trương Vĩ ngạn, cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm, cho dù trong lòng sợ hãi muốn bao phủ lý trí, Mật Nhi vẫn cưỡng ép mình tỉnh táo, đè nén mãnh liệt ghê tởm. “Chị Mật Nhi, đừng đi.” Đường Tâm chần chờ nói. Cô nghe được cuộc đối thoại kia, đủ để cho cô biết Mật Nhi bất hạnh đến cỡ nào, những người đàn ông kia thế nhưng vì ích lợi bản thân, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của chị ấy! Mật Nhi ngồi xổm người xuống, khẽ vuốt ve gò má tỉ mỉ của Đường Tâm, khuôn mặt xinh đẹp hết sức tiêu tụy. “Giúp chị một việc, nếu Lôi Đình trở lại, liền nói cho anh ấy biết chị ở nơi nào, nói cho anh biết, chứng cứ anh muốn đã xuất hiện, anh ấy cần phải tới.” Nhưng nếu anh không tới, ngay cả cô đều không dám tưởng tượng mình sẽ gặp phải chuyện gì. Đường Tâm cắn môi, nhúu chặt mày. Cô nhìn Mật Nhi đi ra ngoài, bị quản lý Trần dẫn ra khỏi quán, sau đó vào ngồi một chiếc cao cấp màu đen. Khi cửa xe mở ra thì thân thể Mật Nhi run lên. Cô chỉ mặc món đồ trắng ngà kỳ bèo, cũng không biết là bởi vì lần nữa nhìn thấy Trương Vĩ ngạn, còn là ban đêm lạnh lẽo để cho cô kịch liệt run rẩy. Khi cô ngồi vào trong ghế xe thì mơ hồ còn nghe cửa mọi người kinh ngạc đề ngữ thanh. Lạnh Mật Nhi chưa bao giờ “ra sân”, rốt cuộc tối nay cũng đánh vỡ lệ thường, đây cơ hồ có thể được gọi là tin tức nóng hổi nhất làng ăn chơi. Đường Tâm lặng lẽ đi theo phía sau, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Mật Nhi, nhìn bề ngoài Mật Nhi bình tĩnh, thật ra thì sợ hãi cùng bất an. Trong lúc bất chợt, Đường Tâm cũng khắc chế không nổi tính thích chõ mũi vào chuyện người khác, thân thể nho nhỏ xoay sang chỗ khác, nhanh chóng đi tìm Thẩm hồng. Nếu như chờ Lôi Đình trở lại, nói không chừng tất cả đã quá muộn, cô không thể trở mắt nhìn Mật Nhi bị người đàn ông kia ăn. Đường Tâm âm thầm quyết định: cô nhất định sẽ quản chuyện này! *** Tầng cao nhất của “Khách sạn Lệ Đô”, có căn phòng xa hoa, một buổi tối ở chỗ này, phải hao phí sáu tháng lương của một nhân viên bình thường. Nhưng mà Trương Vĩ ngạn không phải nhân viên bình thường, gã giữ chức vụ quan trọng trong bộ kinh tế, không ngừng có nhà máy hiệu buôn dâng tiền bạc lên, những món tiền kia đủ để gã sống thoải mái cả đời, thừa để hưởng thụ người đàn bà xinh đẹp nhất. Trương Vĩ ngạn ôm lấy eo thon của Mật Nhi, mang cô đi vào căn phòng hoa lệ rộng rãi nhất. không thể xưng đây là “gian phòng”, không gian rộng rãi chừng 60 mét vuông, ngăn cách thành phòng ngủ, phòng khách, thậm chí còn có phòng họp, đầy đủ mọi thiết bị, bình thường chỉ có tập đoàn chiêu đãi khách quý, hoặc mở hội nghị kín đáo thì mới có thể thuê cái phòng này. Trương Vĩ ngạn chọn gian phòng này không có lý do gì, dù sao tiền là người khác cho, gã tiêu cũng không đau lòng. thân thể Mật Nhi luôn cứng ngắc, sau khi đi vào phòng khách, nhanh chóng đến phạm vi mà Trương Vĩ ngạn không thể chạm tới. Tầm mắt của cô rơi vào va-li trên tay Trương Vĩ ngạn, nhắc nhở mình phải tỉnh táo ứng phó. “Em chưa bao giờ ra ngoài ‘làm việc’, lần này tôi chọn gian phòng này, cũng không coi là bôi nhọ em chứ.” Trương Vĩ ngạn cười tà. “phòng đắt tiền nhất, gái đắt tiền nhất, lúc này mới đủ để xứng đôi với ta.” thân thể Mật Nhi run rẩy, cười miễn cưỡng. “Em muốn phục vụ đưa đến chút đồ, chúng ta ăn ít đồ, uống chút rượu, được không?” Cô đi tới điện thoại bên cạnh, làm bộ như trấn định, cầm điện thoại lên,

trên thực tế mồ hôi chảy ròng.“Không hổ là danh hoa của làng ăn chơi, chẳng những xinh đẹp dịu dàng, lại còn hiểu chuyện như vậy. Em cũng biết sau khi chúng ta lên giường xong, đại khái sẽ mệt mỏi nên mới gọi trước thức ăn và rượu sao?” Gã đắc ý cười, đem sự sợ hãi của Mật Nhi trở thành chu đáo.sắc mặt Mật Nhi trở nên tái nhợt, cắn chặt lấy môi mới có thể khắc chế không nói ra ngoài. Cô muốn bịt kín tai, để không nghe những lời nói bần thủ của Trương Vĩ ngạn. trong lòng cô vô số lần hướng lên trời khẩn cầu, hi vọng ông trời rủ lòng thương xót, khiến Lôi Đình sớm đến đây, kết thúc sớm trận hành hạ này vĩnh viễn.Trương Vĩ ngạn đi tới, khi cô đang gọi phục vụ thì ôm lấy eo thon.toàn thân Mật Nhi cứng đờ, trực giác né ra, sau trừng to mắt nhìn gã.đầu tiên là Trương Vĩ ngạn cau mày, rất nhanh lại cười.”Em đang khẩn trương sao? Cái tên họ Lôi kia không dạy em à? Không sao, phái yếu sợ hãi là phản ứng kích dục mạnh nhất, rất tốt, rất tốt.” Gã tiến lên một bước, trong mắt là dục niệm.”Tới đây, thằng nhóc họ Lôi kia chưa dạy em thì để tôi dạy.”Cô sợ tới mức muốn thét, lui về phía sau mấy bước, cho đến khi thân thể đã chạm vào bức tường, không chỗ có thể trốn. Cô nhắm chặt mắt, sau đó mở ra, trên mặt tái nhợt nở nụ cười, giọng nói trở nên cực kỳ êm ái.“Anh muốn dạy em cũng được, nhưng đừng nóng vội, anh sẽ làm em sợ đấy.” Cô đi lên phía trước, đôi tay hơi nhỏ run rẩy đặt ở cổ áo của Trương Vĩ ngạn, từ từ cởi nút áo.”Anh đi tắm trước, được không? Đợi lát nữa em cũng đi vào, bận rộn cả ngày, toàn thân là mồ hôi, không thoải mái lắm.” Cô thúc nhẹ Trương Vĩ ngạn, trong lòng bất ổn.Mật Nhi dịu dàng khiến Trương Vĩ ngạn rất là hưởng thụ, gã sớm nghe nói, mặc dù Mật Nhi xinh đẹp nhưng hết sức lạnh lùng, dâng nhiều tiền bạc hơn nữa chưa chắc có thể khiến cô mỉm cười một cái, thật không ngờ hôm nay cô gái xinh đẹp cao ngạo này lại dịu dàng, này thật khiến gã thỏa mãn hư vinh.”Được, nếu người đẹp muốn, dĩ nhiên anh không có ý kiến. Trước hết tắm, trở lại sẽ dạy bảo em.” gã cười cực kỳ hạ lưu, vừa cởi áo, vừa đi vào phòng tắm.Cho đến khi cửa phòng tắm đóng, tiếng nước chảy vang lên, toàn thân Mật Nhi mới vô lực xụi lơ tại chỗ. Cô dùng đôi tay ôm lấy mình, khắc chế trái tim, cùng với dạ dày vô cùng khó chịu. Chẳng qua là tiếp xúc với ánh mắt của Trương Vĩ ngạn, cô liền khó chịu muốn ói, nếu Lôi Đình không tới kịp, không phải là cô sẽ thất thân bởi gã đàn ông ghê tởm này hay sao?Cô ngồi yên mấy phút, sau đó tắm mát rơi vào trên va-li. Cô từ từ bò người lên, lấy chìa khóa từ trong quần áo mà Trương Vĩ ngạn cởi xuống, thấp thỏm mở va-li. Trong vali có mấy quyển sổ sách, còn có một ít biên lai cùng với biên lai ngân hàng gửi tiền, phía trên cơ hồ đều có con dấu và chữ ký của quản lý Trần.có thể khẳng định 100%, đây là chứng cứ Lôi Đình truy tìm hơn một tháng qua. Tất cả đều liên quan đến quản lý Trần, từ khi quản lý Trần mang vài vị cán bộ cao cấp đến quán rượu của Thẩm hồng thì “tập đoàn Thái Vĩ” cũng bắt đầu bắt tay vào điều tra.Mật Nhi không chần chờ, biết thời gian hết sức cấp bách, cô tìm được một túi xách khác trong phòng họp, viết địa chỉ nhà mình phía trên, sau đó mở ngăn kéo ra tìm tem. Cô hiểu nếu mang những tài liệu này ra khỏi khách sạn thì sẽ khiến nhiều người chú ý, hơn nữa tạm thời không có cách nào xác định mình sẽ bình yên thoát thân hay không, cô nhất định phải tìm người đem số chứng cứ này ra ngoài. Bất luận Lôi Đình có thể chạy tới hay không, cô nhất định phải bảo đảm số chứng cứ này có thể thuận lợi ra ngoài.Trên cửa truyền đến tiếng gõ.” phục vụ Phòng khách.” Là giọng nói nhân viên phục vụ.Mật Nhi liền vội vàng tiến lên, mở cửa ra, nhìn thấy phục vụ đẩy xe thức ăn tiến vào trong phòng. Trên xe thức ăn trải tấm ga màu trắng, vô số món ngon cùng rượu ngon, thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị đồa hoa hồng.Phục vụ không nghĩ tới mở cửa sẽ là một cô gái đẹp như thiên tiên, anh trợn to hai mắt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn bất động. Sau một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, đem xe thức ăn đẩy tới phòng khách, gương mặt vì nhìn thấy người đẹp mà đỏ lên.Mật Nhi ký tên lên hóa đơn, lấy túi xách có tài liệu, vẻ mặt tươi cười nhìn phục vụ.”Cám ơn anh. Anh có thể giúp tôi một việc không?”Đem đặt túi xách trước mặt anh, thân thể căng thẳng, đồng thời bất an liếc về phía phòng tắm. Nếu Trương Vĩ ngạn xuất hiện vào lúc này, tất cả sẽ như kiểm củi ba năm thiêu một giờ:”Tiểu thư cứ việc phân phó.” Phục vụ gật đầu liên tục, dĩ nhiên vui mừng được phục vụ vì người đẹp.”Xin gửi túi đồ này ra ngoài, được không? Mặc dù trời đã muộn, nhưng làm phiền anh xuống lầu, đem túi đồ này bỏ vào hòm thư, tôi hi vọng ngày mai người đưa thư sẽ xử lý cái túi này.” Mật Nhi phân phó, lại khác cầm một tiền tiền mặt lớn kín đáo đưa cho phục vụ.Phục vụ gật đầu một cái, đi xử lý chuyện Mật Nhi nhờ vả.đột nhiên Mật Nhi thở phào nhẹ nhõm, hai tay run rẩy mở rượu ngon mà phục vụ đưa tới, uống một ngụm lớn. Bởi vì uống nhanh, nên cô lại sặc, trong lúc nhất thời hô hấp đều khó khăn, cô ho khan không ngừng.Khi cô cúi người ho, phát hiện ngoài ý muốn, tầng dưới của xe thức ăn, có một giày da nho nhỏ, lơ đãng để bên ngoài tấm trải bàn màu trắng. Cô nhú mày, lặng lẽ vén tấm trải bàn lên, kẻ núp ở bên trong khiến cô sợ tới mức sắp ngã nhào.”Hi, chị Mật Nhi.” Đường Tâm lúng túng nói, không nghĩ lại nhanh chóng bị phát hiện.”Đường Tâm, em ở đây làm gì?” Mật Nhi cực kì kinh hoàng”Em thấy chị gặp nguy hiểm, cho nên không đợi được chú Lôi trở lại, liền quyết định tới đây, chủ quán nói cho em biết, người đàn ông kia sẽ dẫn chị tới nơi này.” Đường Tâm chỉ chỉ kẻ không biết chuyện gì xảy ra ở trong phòng tắm.”Mà em cũng nói với bà ấy là nếu

chú Lôi trở lại chú bảo chú ấy lập tức tới đây. Có em ở nơi này, động tác của bọn họ sẽ nhanh chóng hơn.” Đường Tâm cười khan mấy tiếng, leo ra khỏi xe thức ăn, cầm lấy chân tôm hùm rồi gặm. Mật Nhi vội vàng lắc đầu, đẩy Đường Tâm ra phía cửa. “Không được, em không thể ở lại chỗ này. Ngoan, nghe lời, lập tức rời khỏi nơi này!” Nơi này nguy hiểm như vậy, ngay cả cô đều chạy không nổi; trong lòng yêu Lôi Đình mãnh liệt, mới khiến cô có dũng khí ở lại. Đường Tâm là con gái duy nhất của tổng tài, thân phận hết sức đặc biệt, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng nói Đường Bá Vũ sẽ không tha cho cô, ngay cả Lôi Đình cũng sẽ không tha thứ cho cô. “Thật đúng là một đôi, cái gì cũng không muốn em chơi.” Đường Tâm nhỏ giọng oán trách, tay không cầm thức ăn kéo làn váy trắng của Mật Nhi. “Phải đi thì cùng đi, em không phải tiểu quỷ nhất gan, thấy nguy hiểm liền chạy đi một mình. Chị không thể ở lại chỗ này, gã bên trong đang ca hát kia có ánh mắt giống như muốn đem chị nuốt vào bụng, không thể được, chị là của chú Lôi.” “Chị không thể đi.” Mật Nhi khổ sở nói. “Chị đã trộm tài liệu của gã, nếu gã ra ngoài không thấy chị, nhất định sẽ nghi ngờ. chuyện tài liệu bị lấy cắp, lừa được càng lâu thì càng có lợi đối với Lôi tiên sinh.” “Nhưng không thể để cho chị hy sinh mình mà bồi gã kia một đêm!” Đường Tâm gấp đến độ kêu thành tiếng, cô không muốn cô gái đẹp như Mật Nhi lại bị gã xấu xa kia làm hại. “Lôi tiên sinh nhất định sẽ tới.” Cô miễn cưỡng mỉm cười, thật ra thì trong lòng không có bất cứ hi vọng nào. Đường Tâm còn muốn cãi lại, nhưng cửa phòng tắm mở ra, tiếng bước chân từ cửa phòng tắm truyền đến. “Mật Nhi, em đang ở đâu?” Trương Vĩ ngẹn lấy giọng nói mập mờ kêu lên, đi về phía phòng khách. không kịp đưa Đường Tâm đi, Mật Nhi vội vàng mở phòng quần áo bên cạnh phòng khách, đẩy thân thể nhỏ nhỏ của Đường Tâm vào. Đường Tâm ngã vào trong đồng quần áo, cũng biết tình hình hết sức căng thẳng, vội vàng im lặng, không dám phát ra bất kỳ tiếng động gì. Trương Vĩ ngẹn đi tới phòng khách, vừa đúng lúc Mật Nhi ngồi trên ghế sa lon, đôi tay đặt trên vạt váy. Gã bị sắc đẹp mê mù cặp mắt, căn bản không có chú ý tới hai tay của Mật Nhi đang phát run. mặc dù gã trời sinh xảo trá, lợi dụng chức vụ kiếm không ít, trong lòng căn bản luôn xem thường gái làng chơi, càng không nghĩ Mật Nhi sẽ có lá gan trộm tài liệu quan trọng. Trong mắt gã, phụ nữ chỉ là động vật hạ đẳng. “Không phải nói muốn cùng tắm sao? Sao em không vô?” Gã mặc áo ngủ của khách sạn, xương sườn trên nửa thân trần có thể thấy được cả lồng ngực, nhìn cực kỳ buồn cười. “Em đang muốn đi vào thì phục vụ lại đưa đồ đến.” Mật Nhi mỉm cười, rót ly rượu cho Trương Vĩ ngẹn, trong lòng không ngừng suy nghĩ tiếp tục thế nào mới có thể trì hoãn thời gian. “Uống chút rượu đi anh” Cô thấp giọng nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn thẳng cửa ra. “Rượu có thể uống sau. Bây giờ ngoan ngoãn để anh dạy em nào.” Trương Vĩ ngẹn cười tà, cầm cổ tay Mật Nhi ôm cô vào ngực, không kịp chờ đợi muốn hôn môi. Mật Nhi sợ tới mức xoay tay lại, rượu trong cốc cũng vãi đầy mặt đất. “Trương tiên sinh, chờ một chút, chờ em đi tắm. . . .” “Không cần tắm, cô kéo dài thời gian quá rồi, tính nhẫn nại của tôi đã hết.” Trương Vĩ ngẹn nheo mắt lại, đưa tay muốn bắt Mật Nhi, khi cô lần nữa tránh thoát thì vẻ mặt gã từ từ trở nên tức giận. “Muốn đổi ý sao? Tao tốn tiền để mày phục vụ đấy” Gã như hổ đói nhìn thấy dê, chợt lao về phía Mật Nhi. Mật Nhi hét chói tai, chỉ chạy kịp mấy bước, thân thể bị té nhào xuống nệm trên sàn. Cô kinh hoảng muốn té xỉu, quá nhiều sợ hãi khiến trước mắt cô đen kịt, chỉ có thể phản kháng không ngừng, tay chân dùng sức đá đập lung tung. Nhưng mà, cho dù phản kháng kịch liệt hơn nữa, cô cuối cùng chỉ là cô gái yếu đuối, hơi sức dĩ nhiên không sánh bằng một gã đàn ông trưởng thành. Trương Vĩ ngẹn bị cô đập mấy cái, đau đến thở nặng, tâm tình tức giận. Mật Nhi chỉ là gái quán rượu, lại dám chọc giận gã, gã nhịn được sao? Lập tức giơ tay, tát nhiều cái lên mặt Mật Nhi. “Con mẹ nó! Một gái quán rượu cũng dám phản kháng tao? bị họ Lôi kia chơi chưa đủ, cho nên khinh thường theo tao sao? Tao không tin không khiến mày cầu xin tha thứ được!” Gã cười lớn, ra tay xé váy của Mật Nhi. trắng nõn da thịt, cùng với áo ngực màu hồng đập vào mắt thì dục niệm nổi lên. “Quả nhiên là hàng cao cấp.” Anh bĩ ối nói. Mật Nhi bị đánh đến mức choáng váng, đau đớn khiến cô mềm yếu, khi đôi tay cũng bị Trương Vĩ ngẹn khống chế thì cô phát ra tiếng hét tuyệt vọng. Bỗng chốc, phòng quần áo hé ra. Đường Tâm nhẩn nại nửa ngày, nghe tiếng thét của Mật Nhi cùng với lời nói hạ lưu của Trương Vĩ ngẹn, rốt cuộc không thể ngồi yên. Cô rút cây móc trong phòng quần áo, hung hăng lao ra, nhìn thấy Trương Vĩ ngẹn đang đè Mật Nhi trên đất mà quát tháo, cô bổ nhào lên phía trước, cầm chiếc móc dòn sức đánh trên đầu Trương Vĩ ngẹn. “Con bà nó, con nít chui từ đâu ra thế này?” Trương Vĩ ngẹn bị ăn đau, rống to, không nghĩ tới còn có người can đảm dám đến phá hư chuyện tốt của gã. Mật Nhi phản kháng khiến gã phần nộ mất đi lý trí, vì vậy thấy Đường Tâm thì gã tức đỏ mắt. “Buông chị Mật Nhi ra! Ông không phải xứng dụng vào chị ấy, chị ấy là người của chú Lôi.” Đường Tâm hô lên, dùng sức gõ trên đầu Trương Vĩ ngẹn. Thình lình không chú ý, móc trong tay bị Trương Vĩ ngẹn lấy được. “Tao không xứng dụng vào ả? ả chỉ là một gái quán rượu, người nào tốn tiền, người ấy thì có tư cách.” Trương Vĩ ngẹn hét lên, nhắc Đường Tâm lên cao. cô gái bảy tuổi căn bản không phải đối thủ của gã đàn ông trưởng thành, mất đi vũ khí, bị giơ cao giữa không trung. Nhưng Đường Tâm không khuất phục, dù rơi vào tay kẻ ác, cô

cũng không chịu khuất phục dễ dàng. Mật Nhi vội vàng bò dậy, một tay cầm chặt chiếc váy bị xé nứt, một tay kéo tay áo Trương Vĩ ngân, rất sợ gã làm hại Đường Tâm.” Trương tiên sinh, xin ông đừng so đo với con bé, nó còn nhỏ, cho nên không hiểu.” Nếu cô bé vì cô mà gặp nguy hiểm, lương tâm cô sẽ bất an. Đường Tâm bị treo giữa không trung, vẫn còn mạnh miệng.” Đừng nói em không hiểu, em thông minh gấp hai lần gã. Chị Mật Nhi, chị đừng cầu xin cái loại người không biết xấu hổ này, dám bắt nạt trẻ em và cô gái yếu đuối, nếu đụng phải mấy chú cuat tôi, ông ta phải sợ tới mức tè ra quần, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ!” Cô đá chân vào mặt Trương Vĩ ngân, cử động này không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa. Đôi tay Trương Vĩ ngân căng thẳng, nhắc Đường Tâm cao hơn.” Con bà nó, tao không thể không che miệng của mày!” Gã bị khích tướng đến mức không suy nghĩ nữa, dùng lực ném Đường Tâm vào vách tường.” Không!” Mật Nhi hét lên, nhìn thấy máu của Đường Tâm thì toàn thân lạnh lại. Tất cả, khiến động tác cô như chậm lại. Thân thể nhỏ nhỏ của Đường Tâm đụng vào vách tường cứng rắn, phát ra tiếng vang đáng sợ, cô bé vì đau đớn kịch liệt mà bất tỉnh, dùng cảm không phát ra bất kỳ tiếng rên, thân thể mềm yếu ngã xuống góc tường, mà trên tường lưu lại một vết máu dài ghê rợn. Máu tươi ồ ạt chảy ra từ vết thương trên trán của Đường Tâm, nhiễm đỏ thảm. Mật Nhi kinh hoàng muốn xông lên phía trước, nhìn thương thế của Đường Tâm, áy vạy mà không di động được mấy bước, thân thể lại bị Trương Vĩ ngân khống chế, kéo cô lên ghế sa lon, cặp mắt đỏ bừng như là dã thú điên cuồng.” Bây giờ không còn ai cản trở nữa. Tốt nhất mày nên ngoan ngoãn, nếu không kết quả sẽ giống con bé kia.” Trương Vĩ ngân nói nhỏ, dùng sức ngăn cản hai tay Mật Nhi, không cho phép cô kéo váy. Gã đã đợi quá lâu, dục vọng không kịp đợi muốn xông ra.” Không! Xin ông, ông để tôi đưa Đường Tâm đến bệnh viện, con bé chảy nhiều máu như vậy, sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.” Mật Nhi gấp đến độ khóc lên, trong lòng cô lo lắng Đường Tâm, lo lắng an toàn của nó, lại không nghĩ chính cô cũng khó giữ được mình. Trương Vĩ ngân lắc đầu một cái, dùng sức xé, váy của Mật Nhi hầu như bị xé rách, trừ vài mảnh vải còn lưu lại trên da thịt, thân thể mềm mại xinh đẹp mà trong suốt chỉ còn sót lại áo ngực cùng với quần lót. Trương Vĩ ngân thấy muốn chảy nước miếng, lúc trước bạo lực, càng thêm kích thích dục vọng chinh phục trong cơ thể gã.” Xin ta? Lãnh Mật Nhi, lúc trước mày đã đồng ý lên giường với tao, muốn xin xỏ để tao đổi ý ư, đừng mơ.” mắt gã nhìn hướng Đường Tâm hôn mê bất tỉnh thì hiện lên tia sát ý.” Nói không chừng con bé kia chết rồi, mày phí tâm vì người chết làm gì? Đừng khổ, nó sẽ không cô đơn, chờ tao chơi mày đủ, sẽ khiến mày đi theo con bé.” Mật Nhi tận mắt nhìn thấy gã giết người, gã quyết định muốn giết người diệt khẩu; dù sao giết một người, cùng với giết hai người chẳng khác gì nhau. Mật Nhi tuyệt vọng lắc đầu, đôi tay không ngừng chống đỡ Trương Vĩ ngân xâm phạm, cô ra sức hét lên, dùng sức muốn thoát khỏi đối phương. Tuyệt vọng bao phủ cô, khiến cô khóc không ngừng, cô vốn mảnh mai, có bao giờ gặp phải chuyện đáng sợ như vậy! Quá nhiều sợ hãi, làm cô không thể nghe thấy tiếng cửa bị đập vỡ, cùng với đông đảo giọng nói người khác kéo tới. Lôi Đình đi đằng trước, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng vào thời khắc này trở nên nóng nảy vạn phần, giống như đang tìm bảo vật trân quý cả đời này. Đi sau anh, là Thương Trát Phong cùng Đỗ Phong Thần, cán bộ cao cấp của “tập đoàn Thái Vĩ” đều đến đông đủ. Đầu tiên tầm mắt Lôi Đình tiếp xúc được Mật Nhi bị đặt trên đất, trông mắt đen lạnh như băng bỗng chốc tràn đầy ngọn lửa tức giận, tức giận khiến anh cơ hồ muốn mất đi lý trí. Bước nhanh đến, anh không chút lưu tình đá vào đầu Trương Vĩ ngân. Bịch một tiếng, Trương Vĩ ngân bị đá bay, ngã xuống trên bàn thủy tinh, thủy tinh bể tan tành cất vào phần lưng gã, máu tươi đầm đìa.” Con mẹ nó, là ai?” Hàm răng của gã bị mới bị đá, mấy cái răng lung lay rơi xuống, máu tươi từ mũi, miệng phun ra, gã đau đến nỗi hét toáng lên.” Lôi Đình, người này đã thương tiểu ác ma.” Đỗ Phong Thần nheo mắt lại, bởi vì tức giận mà nói lạnh lùng. Khi Trương Vĩ ngân thấy rõ người tới là ai, thì vốn là hung ác đột nhiên biến mất sợ hãi rụt rè, không dám lên tiếng, chỉ dám ôm lấy khoe miệng máu chảy không ngừng, thấp thỏm nhìn Lôi Đình.” Đừng tới đây, không phải lỗi của tôi, là lãnh Mật Nhi, tất cả đều là chủ ý của ả, là ả nói muốn mang con bé kia tới nơi này, ả nói cần tiền, muốn bắt cóc.” gã vì muốn được tha thứ, bắt đầu nói năng lung tung, không tiếc hăm hại Mật Nhi vô tội. Lôi Đình chậm chạp tiến lên, vừa một cước bẻ nhọn mà không lưu tình đá thẳng vào Trương Vĩ ngân lần nữa. Vẻ mặt của anh bởi vì tức giận mà căng thẳng, chẳng qua là nhìn thấy Trương Vĩ ngân đang lẳng nhục Mật Nhi, anh liền phần nộ muốn chặt gã ra làm trăm mảnh. Anh chậm rãi bước thong thả tới bên cạnh Trương Vĩ ngân.” Lôi Đình, đừng giết gã ta, đánh gãy mấy cái xương sườn là đủ, để gã sống, bây giờ mà giết gã thì dễ dàng quá.” Đỗ Phong Thần lạnh lùng nói, nhìn thấy Đường Tâm nằm trong vũng máu thì đã quyết định không tha Trương Vĩ ngân. Anh cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Đường Tâm, nhanh chóng gọi xe cứu thương đến.” Cậu.cậu, tôi là quan viên chính phủ, cậu đã thương tôi, sẽ bị.” lời nói của Trương Vĩ ngân không thể nói hết. Mặt Lôi Đình không chút thay đổi, chỉ có cặp kia trông mắt đen kia tiết lộ lửa giận mạnh mẽ. Anh giơ chân đạp trên ngực Trương Vĩ ngân, chẳng qua là thoáng dùng sức, chỉ nghe thấy mấy tiếng vang hơi nhỏ, Trương

Vĩ ngạn đau đến nỗi không cách nào kêu cứu, hai mắt trợn ngược, ngất đi, xương sườn trong lồng ngực đã gãy một nửa. Mật Nhi thở dốc tại chỗ, thật vất vả mới ngồi dậy. Tầm mắt cô tiếp xúc với lửa giận của Lôi Đình, khiến cô sợ hãi muốn tông cửa chạy. Lôi Đình đứng đấy, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cô, hết sức phức tạp. Thật ra thì, ngay cả tim của anh cũng phức tạp, vừa vui vẻ cùng vừa tức giận. Cho đến khi nhìn thấy Mật Nhi bị một gã đàn ông khác đè trên mặt đất thì anh mới hiểu rõ mình quan tâm cô cỡ nào. Cho dù không nguyện ý thừa nhận, anh vẫn bị ánh mắt vô tội này của người phụ nữ nói dối này hấp dẫn. Chẳng qua, anh không cách nào tha thứ chuyện cô khinh suất, dám khiến Đường Tâm gặp nguy hiểm. Trong lòng Mật Nhi càng thêm tuyệt vọng, lời nói của Trương Vĩ Ngạn, không thể nghi ngờ là muốn đẩy cô tới địa ngục, dù sao Lôi Đình vẫn tin, cô vì tiền mà chuyện gì cũng làm được. Thân thể của cô nửa trần, cũng quên che đậy. Một cái áo khoác tây trang rơi vào trên vai trần truồng, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt ôn hòa của Thương Trát Phong. “Cô không sao chứ? Đừng sợ, chuyện đã giải quyết xong. Xin lỗi vì chúng tôi tới trễ như vậy, mới khiến cô gặp phải chuyện này.” Mật Nhi gật đầu một cái, lay động đứng dậy, thương trát phong tỉ mỉ trợ giúp cô. “Không có thời gian nữa, tiểu ác ma nhất định phải chạy chữa lập tức, các cậu đi thông báo cho đường bá Vũ, tôi ôm con bé xuống lầu.” Đỗ Phong Thần nhanh chóng giao phó, sau ôm lấy Đường Tâm rời đi. Lôi Đình đứng tại chỗ một hồi lâu không có di động, khi thương trát phong đỡ Mật Nhi chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên tiến lên, bàn tay nắm đen cầm chặt cổ tay cô. Cô ngẩng đầu lên, thân thể đang run rẩy như cũ, trong chớp nhoáng ánh mắt của anh ấy thật đáng sợ, cô trốn tránh được một nguy hiểm, nhưng hình như lại rơi vào một nguy hiểm khác. “Cô ấy không thể đi cùng cậu.” Lôi Đình chậm rãi nói, ánh mắt nóng bỏng như lửa thủy chung nhìn chằm chằm vào Mật Nhi. “Tôi còn có chuyện muốn nói rõ ràng cùng cô ta.” Giọng nói vững vàng, bao hàm sự tức giận kinh người. Thương trát phong nhún nhún vai, biết quan hệ giữa Lôi Đình cùng Mật Nhi không đơn giản. Chuyện nam nữ, anh không tiện nhúng tay. Chẳng qua là hơi gật đầu, anh xoay người rời đi, chuẩn bị thông báo Đường gia tin tức Đường Tâm bị thương nặng. Mà Mật Nhi đứng tại chỗ run rẩy, hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Nơi này không còn người khác quá nhiều, cô bị lưu lại, cùng với người cô yêu nhất, đồng thời cũng là người cô sợ hãi nhất, tức giận trong mắt của anh giống như đang thề rằng sẽ cho cô một vết thương khó quên. .

8. Chương 8

Lôi Đình không nói một lời đem Mật Nhi mang về khách sạn, đêm đã khuya, trong khách sạn chỉ còn lại phục vụ trực đêm đó. Khi ánh mắt người phục vụ đang kinh ngạc, anh thô lỗ đem cô kéo từ trên xe kéo xuống, mặc cho cô chỉ mang một cái áo khoác che thân, chật vật sắp lún trên đất. Giờ phút này Lôi Đình bị phần nộ gầm nuốt, hoàn toàn không có thương hương tiếc ngọc. Trở lại phòng của Mật Nhi, anh trầm mặc ngồi trên ghế sa lon, cầm quần áo mà cô để sẵn, tiện tay vứt cho cô. “Che kín lại.” Anh nhẹ nói, đưa tay lấy một ly rượu, tầm mắt nhìn cô chằm chằm. Hai tay Mật Nhi run rẩy, còn chưa khôi phục. Hai tay của cô run lên càng mạnh, thiếu chút nữa không thể mặc quần áo vào, khi ánh mắt anh lợi hại quét qua, cô càng thêm hốt hoảng, tốn thời gian rất lâu mới cài được nút áo sơ mi thứ nhất. Hai chân thon dài xỏ vào trong ống, vụng về mặc quần dài vào, sau đó tâm thần bất an nhìn Lôi Đình. Cô được cứu rồi, không bị Trương Vĩ Ngạn lăng nhục, nhưng tâm tình của cô không cảm nhận được nửa điểm nhẹ nhõm, bởi vì thái độ của anh, ánh mắt của anh, luôn luôn chỉ trích. Khi anh nhìn soi mói, cô không giống như người bị hại đáng thương, mà giống như là tên đầu sỏ gây nên. “Lôi tiên sinh?” Cô chần chờ gọi, khi bị anh lạnh lùng xa lánh, sau bao tổn thương anh gây nên, cô không còn có dũng khí gọi thẳng tên anh. Thân thể Lôi Đình chấn động một cái. Chẳng qua là nghe giọng nói mềm mại của cô, anh liền không thể giữ vững lý trí, người phụ nữ này đến tột cùng có ma lực gì? Anh cưỡng bách mình chuyên tâm để chán ghét cô, phải nhớ cô là người vì muốn có tiền mà bất chấp tất cả. “Cô muốn bắt cóc Đường Tâm.” Anh bĩu môi, trong mắt có tức giận. Mật Nhi kinh hoàng ngẩng đầu lên, vội vàng lắc đầu, lúc trước bởi vì giãy giụa mà tóc đen rối tung, vào thời khắc này che lấp khuôn mặt tái nhợt và đôi vai mướt mà, khiến cô cực kỳ đáng thương. “Không! Trương Vĩ Ngạn nói dối. Đường Tâm bị thương một phần do lỗi của tôi, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi chưa bao giờ muốn bắt cóc con bé.” Trong mắt cô có vội vàng, lại còn có bất an. Anh hiểu lắm cô sâu như vậy, sao có thể tin cô? “Vậy sao? Vậy cô giải thích thế nào về chuyện cô xuất hiện ở trong gian phòng kia, bị Trương Vĩ Ngạn đánh dữ dội, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.” Lôi Đình yên lặng nhìn cô, đôi tay nắm thành quả

đắm. Anh khắc chế mình không chạm vào cô, không ôm cô; anh không ngừng nhắc tỉnh mình, cô đang diễn trò, cô không phải là kẻ vô tội. Chẳng qua, cô nhìn yếu ớt như vậy, giống như không chịu nổi sự kinh sợ lúc trước, tùy thời có thể té xỉu, trong lòng anh có cảm xúc chua xót, quả thật muốn bỏ xuống tất cả, ôm cô thật chặt. “Vì con bé không yên lòng, cho nên theo dõi tôi, còn trốn trong xe thức ăn đi vào. Tôi thử muốn đưa con bé ra, nhưng nó không chịu.” Mật Nhi giải thích, vội vàng muốn đem tất cả sự thật nói cho anh biết. Nhưng lòng cô mơ hồ cảm nhận được tuyệt vọng, bởi vì trong mắt anh có quá nhiều tức giận và hoài nghi. Lời nói của Trương Vĩ ngạn cùng với chuyện Đường Tâm bị thương nặng, anh làm sao có thể tin cô? “Là cô dụ dỗ con bé?” Anh chậm chạp kết luận, nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của cô, không buông tha bất kỳ biểu tình nhỏ nào. Nhìn thấy thân thể mềm mại của cô bởi vì anh nói mà kinh hoảng thì anh muốn bỏ nhào lên phía trước đỡ lấy cô. Bởi vì muốn kháng cự sự quan tâm trong lòng đối với cô, cho nên anh dùng ngôn ngữ bén nhọn nhất tổn thương cô, không tin cô lại vô tội tốt đẹp như vậy; không dám yêu cô chân chính. “Không phải, là thật, Lôi tiên sinh, xin anh tin tôi.” Mật Nhi thống khổ nói, chậm chạp lắc đầu, tựa như mỗi một động tác cũng sẽ khiến vết thương lòng càng sâu, hai tay cô ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy lòng đang đau đớn kịch liệt. “Vậy cô cho tôi một lý do, tại sao cô muốn đi theo Trương Vĩ ngạn vào khách sạn? Không phải vì tiền chứ?” Anh chợt đứng dậy, hung ác tiến gần mấy bước. Mật Nhi không muốn nghe nhiều hơn nữa, đôi tay che tai, không ngừng lắc đầu. Cô không muốn nghe những lời kia, từng câu đều làm tổn thương cô, mà lại là chính miệng anh nói ra. Cô không làm mấy việc này, thế nhưng anh lại không tin cô. “Không, không, không phải vậy, Lôi Đình, không phải như vậy!” Cô cầu khẩn, mắt đã ngập nước. Vậy mà anh tàn nhẫn không để ý đến nước mắt của cô, hai tay cứng rắn tiến tới gần khuôn mặt tái nhợt đầm lệ, hơi thở nóng rực bức ra những câu khiến cô đau đớn. “Vì tiền, chuyện gì cô cũng làm ra được, mà Đường Tâm đại biểu cho tiền bạc, cô biết con bé thích cô, cho nên cô có thể dễ dàng dẫn con bé vào đó, không phải sao?” Anh cắn răng, đôi tay dùng lực quá đáng, đốt ngón tay thậm chí xuyên thẳng vào trong da thịt mềm mại, có thể biết, ngày mai, trên làn da tuyết trắng của cô, nhất định sẽ bị thâm. “Tôi không phải vì tiền, mà là chỉ vì anh mới vào khách sạn với Trương Vĩ ngạn, quản lý Trần đem tài liệu giao cho gã, vì tôi muốn trộm những tư liệu kia mới mạo hiểm đi theo gã” Mật Nhi lệ rơi đầy mặt. Không chịu nổi tra tấn như vậy, cô cố gắng giải thích. “Như vậy, tài liệu đâu?” “Tôi để phục vụ gửi về nhà tôi, đợi thêm mấy ngày, tài liệu sẽ tới tay tôi.” Mật Nhi ngẩng đầu nhìn anh, khẩn cầu của anh ít nhất nên tin cô dù chỉ là một chút. Cô vì anh, mới nguyện ý mạo hiểm, tất cả đều vì anh, mình thương yêu anh sâu như vậy! Chẳng qua, lời nói trước khi mẹ chết, không ngừng vang vọng bên tai cô. “Nhớ, không nên tin tưởng vào đàn ông, tuyệt đối không được tin tưởng vào đàn ông! Bọn họ chỉ làm thương tâm của các con mà thôi, khi lấy được thân thể xong, bọn họ sẽ vứt bỏ bọn con đấy. ngàn vạn lần không được yêu bọn họ, nếu không các con cũng sẽ ân hận cả đời như mẹ” Cô không nghe lời mẹ nói, dễ dàng yêu phải Lôi Đình, rồi lại không chiếm được sự tín nhiệm của anh. Tình yêu của cô, đại khái chỉ có thể nhận lấy thống khổ và đau thương, khiến cô không nhận được mà hai mắt nhắm lại, toàn thân đau nhói mà căng thẳng. “Đừng dùng lý do này để qua mặt tôi, tôi nghe đủ rồi.” Lôi Đình cười lạnh một tiếng, ngọn lửa trong mắt không dập tắt, anh cố đè ngọn lửa xuống, không cho phép mình mềm lòng. “Nói cho tôi biết, trong mắt anh, tôi thật sự chỉ như vậy thôi phải không? anh đối đãi tôi vì cho rằng trong mắt tôi chỉ có tiền thôi sao? Thậm chí vì tiền mà không chừa thủ đoạn, cho dù tổn thương một cô bé vô tội cũng không tiếc sao?” Đau tới cực điểm, tâm ngược lại bình tĩnh, Mật Nhi ngẩng đầu lên, nước mắt cũng khô cạn, thậm chí ngay cả hơi sức giải thích cũng không có. trong mắt anh, cô không đáng để tin tưởng, tại sao cô còn mong anh tin tưởng? “Chẳng lẽ không đúng? Ban đầu cô đồng ý hợp tác với tôi cũng vì tiền, thậm chí ngay cả đêm đầu kia, cô cũng nhận tiền của quản lý Trần, mới nguyện ý cùng tôi mua vui cùng cả đêm.” Anh thô lỗ nói, chợt buông tay cô ra, giống như da thịt của cô rất bẩn thỉu. “Xin đừng ô nhục chuyện đêm ấy.” Mật Nhi lẳng lặng nói, ánh mắt ngược lại trở nên hết sức bình tĩnh. Lôi Đình xoay người, nhìn chăm chăm mặt cô, giống như muốn nhớ rõ cô. Sau một hồi lâu, anh lấy ra tờ chi phiếu trong túi áo vét, nhẹ ký tên. “Tôi đã chịu đủ rồi, cô chưa từng trợ giúp tôi lần nào, thậm chí còn làm thương tổn Đường Tâm.” Trong lòng anh biết rõ, nếu đường bá Vũ phát hiện Mật Nhi có liên quan đến chuyện Đường Tâm bị thương, sẽ không tha cho cô, mà Trương Vĩ ngạn bị thương, phía chính phủ sẽ truy cứu tới, Mật Nhi cũng thoát không khỏi liên quan, nếu cô tiếp tục ở lại đây, nhiều tai họa hơn sẽ ập tới. Lôi Đình cố gắng thuyết phục mình, đuổi cô rời đi nơi này để không phải nhìn thấy cô nữa, mà không phải là muốn bảo vệ cô. Anh đem chi phiếu ném trên người cô, mắt lạnh nhìn cô sững sờ cúi đầu, hồ hững nhìn tấm chi phiếu kia. “Cô muốn tiền, không phải sao? Vậy thì cầm tiền cút đi xa đi, hợp tác của chúng ta kết thúc, công việc của cô cũng kết thúc, mang theo tấm này chi phiếu này lập tức rời đi!” Anh tiến lại gần mấy bước, uy hiếp nhìn cô chăm chăm. “Không được trở về nữa, có thể cút thì ngay cút. Tôi sẽ giám thị chỗ này, nếu cô còn dám trở lại, hoặc có ý đồ đến gần Đường Tâm,

tôi thế sẽ khiến cô hối hận vì mình sinh ra ở cái thế giới này!” Anh nâng cằm cô lên, thẳng tắp nhìn vào trong mắt cô. Nhìn thấy tuyệt vọng trong mắt cô thì toàn thân anh rung động, một lời nói xin lỗi cơ hồ muốn bật thốt thành lời, nhưng anh ngăn lại được. Anh chỉ cần đẩy cô ra xa, tại sao ánh mắt của cô giống như bị anh dùng dao đâm vào trái tim, chấm dứt tính mạng của cô? Mật Nhi chậm chạp hô hấp, thoát khỏi sự kìm chế của anh, cẩn thận từng li từng tí nhặt tấm chi phiếu lên, sau đó mỉm cười ưu thương. “Lôi tiên sinh, tôi sẽ không trở lại quấy rầy anh.” Cô cầm chi phiếu, từ từ ra khỏi phòng, câu nói sau cùng là một cam kết vĩnh viễn, giống như trái tim cô đã tan vỡ, cô mặc cho linh hồn lên khóc trong góc tối. Cứ như vậy bị anh hiểu lầm cả đời đi! Cô đã quá mệt mỏi, không thể giải thích, là do cô lằm lạp trước, sao có thể trách anh? Mẹ nói không sai, cô không nên yêu đàn ông, yêu chỉ khiến cô thống khổ cả đời. Chẳng qua. Tất cả đều đã muộn, vết thương trong lòng không cách nào khép lại, cô hoài nghi sẽ vẫn đau đớn như vậy đến nhịp thở cuối cùng. Thân ảnh mảnh mai đi ra khỏi quán rượu, biến mất trong bóng tối nặng nề. Ánh mắt Lôi Đình nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cho đến khi hoàn toàn không thấy nữa mới thôi. Trong lòng một loại đau đớn khó nói lên lời, làm anh khó nhin được, anh cắn răng, rốt cuộc không nhin được mà lớn tiếng gầm thét, giống như con sói mất đi bạn đời. Trở lại trong phòng của Mật Nhi lần nữa, anh lấy tất cả rượu trong quán, từng ngụm từng ngụm uống vào, muốn dùng rượu cồn để mê muội cảm xúc khó nhin. Anh liều chết muốn chuốc say mình, chỉ cần uống say, sẽ không muốn đuổi theo cô, ôm cô vào lòng. Tại sao anh có thể quan tâm cô? Tại sao luôn nghĩ về cô? Anh không cách nào hiểu, tại sao khi nhìn thấy cô sau đi, tim anh tựa như bị dao đâm phải? Lôi Đình cười lớn trong gian phòng trống rỗng, một tay nắm chai rượu, một tay khác, thủy chung nắm chặt y phục mà Mật Nhi để lại lúc trước. *** “Ông trời của tôi ơi, nơi này thật hồi hám.” Sau khi đá nát cánh cửa, Đỗ Phong Thần cau mày kêu lên. Nhìn đồng chai rượu nằm lăn trên sàn, mà Lôi Đình vẫn còn cố uống rượu thì ánh mắt của anh trừng lớn hơn. “Cậu đang làm gì? Muốn say chết trong hầm rượu sao?” “Cậu ta coi rượu như nước lã ý mà.” Thương trất phong cho lời bình, ưu nhã đá văng vỏ chai trên đất. Mấy ngày qua, bọn họ dùng hết biện pháp tìm khắp nơi mà không thấy Lôi Đình, cuối cùng là Thẩm hồng đến tận cửa cầu viện, bọn họ mới biết, mấy ngày qua Lôi Đình thủy chung nhốt ở trong phòng của Mật Nhi lúc trước, không ngừng vơ vét rượu bên trong quán, uống không ngừng, cho đến khi cặp mắt sưng vù, thậm chí rượu đổ toàn ra ngoài, cậu ta còn không ngừng lại. Bởi vì Thẩm hồng thấy Mật Nhi không tới làm nữa mà tức giận, vả lại sau khi biết Lôi Đình mang cho Mật Nhi nhiều đau khổ như vậy, trong lòng bà tự nhiên đối với Lôi Đình không có hảo cảm. Mà một nhân vật lớn như anh lại nương nhờ trong quán, bà khó chịu cực kỳ, không thể làm gì khác hơn là đến Đường gia cầu viện. “Lôi Đình, đủ rồi, đừng nữa uống.” Đỗ Phong Thần muốn đoạt chai rượu trong tay anh, không nghĩ tới đột nhiên anh cầm dao bổ tới, vì say rượu, ngay cả đối với bạn tốt cũng không lưu tình, nếu không phải Đỗ Phong Thần nhanh chóng trốn thoát, con dao chắc chắn sẽ chém đứt cổ tay của anh. “Muốn chết, cậu đùa thật sao? Ngay cả bạn tốt cũng xuống tay?” “Cậu ta say rồi.” Thương lư phong nhàn nhạt nói. “Món nợ này tôi sẽ trả lại khi cậu thanh tỉnh.” Đỗ Phong thân hậm hực nói, kéo cổ áo Lôi Đình, mãnh liệt dao động, muốn bạn tốt thanh tỉnh một chút. “Này, tỉnh lại, tiểu ác ma đã thoát khỏi nguy hiểm, con bé kiên trì muốn gặp cậu, nói là có chuyện muốn nói cho cậu biết. ông chủ yêu con gái nên sốt ruột muốn chúng tôi làm cách nào cũng phải lỗi cậu về.” “Đáng chết, tất cả đều biến đi, đừng đến phiền ta!” Lôi Đình ngong nghịu nói, muốn vươn tay đẩy Đỗ Phong Thần ra. “Ồ ô, ông bạn của tôi ơi, không thể được, ông chủ rất kiên trì, chúng tôi cũng rất kiên trì, cậu không thể tiếp tục như vậy nữa.” Đỗ Phong Thần lắc đầu một cái, kéo Lôi Đình muốn đi ra ngoài. Chợt, Lôi Đình đột nhiên giàng ra một quyền, Đỗ Phong Thần không có phòng bị, vô duyên vô cớ bị mấy đòn. Anh kêu rên mấy tiếng, miến cưỡng xoay tay lại, nhưng mà đối phương dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, cậu ta lại say rượu nên không nỡ đánh. “Lôi Đình, đủ rồi, đừng ép tôi!” Mắt trái của anh lại bị đánh một cái, không nhin được hét một tiếng. Sau đó, tựa như bị sét đánh, thân hình cao lớn của Lôi Đình đột nhiên cứng ngắc, chậm chạp ngã xuống mặt đất, phát ra tiếng động khổng lồ. Chẳng biết lúc nào Thương trất phong đã im hơi lặng tiếng đi tới bên cạnh hai người, chẳng qua là nhẹ nhàng nhấn một cái, làm cho Lôi Đình té xỉu trên đất. Anh vỗ vỗ tay áo, ý bảo Đỗ Phong Thần khiêng Lôi Đình đi. “Lâu rồi không thấy cậu thể hiện, thân thủ cậu còn tốt như vậy.” Đỗ Phong Thần than thở nói. “Được rồi.” Thương trất phong không chút để ý, núp dưới bề ngoài ưu nhã là một khuôn mặt khác không ai biết. “Đừng nói chuyện phiếm nữa, tiểu ác ma còn đang chờ gặp Lôi Đình!” Bàn giao toàn bộ, anh thoải mái đi ra ngoài. *** Ở trong bệnh viện mà “tập đoàn Thái vĩ” sáng lập, mấy ngày qua, tất cả bác sĩ khoa não như chuẩn bị chiến tranh. Con gái duy nhất của Tổng tài Đường Bá Vũ bị trọng thương, bộ não bị chấn động mạnh, mấy ngày qua đều trong trạng thái hôn mê. Đường bá Vũ tức giận hờn hét văng vọng trong bệnh viện, mà phu nhân Tổng tài lại mỗi ngày khóc sụt sùi, canh giữ bên giường bệnh không chịu rời đi. Đại khái là có lực lượng tác động to lớn của thân nhân, cũng có thể là do bản thân Đường Tâm quá

may mắn, hoặc giả con bé Đường Tâm này nghịch ngợm đến nỗi ngay cả Diêm Vương cũng không nhận, tóm lại mấy ngày giai đoạn nguy hiểm đi qua, Đường Tâm kỳ tích bắt đầu khôi phục, cho đến sáng sớm hôm qua đã hoàn toàn thanh tỉnh. Dùng trải nghiệm kiểm tra não, chứng minh Đường Tâm chỉ bị hơi nhỏ chấn động, não bộ không có bất kì tổn thương nào. Đường Tâm vừa không chịu kiểm tra đi kiểm tra lại não bộ, vừa thúc giục đường bá Vũ, mau chóng tìm Lôi Đình đến. Đêm đó cô bị ném đến bất tỉnh, căn bản không biết gì xảy ra sau đó, mơ hồ nghe được thương trất phong nói Mật Nhi thoát khỏi bàn tay của Trương Vĩ ngân, nhưng Lôi Đình lại kiên trì đem Mật Nhi đi, sau đó tin tức về hai người không có. Từ biểu tình của thương trất phong, cùng với câu chuyện cô nghe được lúc núp trộm trong phòng của Mật Nhi, khiến cô dần dần hiểu được tại sao Lôi Đình lại có hành động không hợp lý như vậy. Trùng hợp Thẩm hồng tìm tới cửa, Đường Tâm dứt khoát nói ra chỗ cô không hiểu, mà Thẩm hồng cũng nói rõ ràng: “Đường Tâm, uống thuốc đi.” Phương Tình kiên nhẫn cầm bát thuốc, đứng ở cạnh giường khuyên cô con gái nhỏ uống thuốc. “Mẹ ——” mặt của Đường Tâm nhăn thành một nắm, thân thể từ từ trượt xuống, ý đồ vùi mình vào trong chăn. “Con không cần uống thuốc!” Dù thông minh hơn người, cô cũng vẫn là một đứa trẻ hay ăn vạ. “Không thương lượng gì hết, ngoan ngoãn uống thuốc.” Đường bá Vũ giống như thần giữ cửa, nhìn thấy ý đồ kia, liền lôi con gái ngồi thẳng. “Con không uống thuốc, cũng đừng nghĩ gặp được Lôi Đình.” Đường bá Vũ uy hiếp nói. Những lời này quả nhiên khiến Đường Tâm chui ra khỏi chăn bông, mặt lo lắng oa oa kêu to. “Không được a...! Con nhất định phải gặp chú Lôi mới được, chuyện này quan hệ đến một người, à, không, là hạnh phúc cả đời của hai người, ba đừng ngăn con làm chuyện tốt chứ!” “Tiểu ác ma biết làm chuyện tốt? Đầu óc của con bị đung hư sao?” Đỗ Phong Thần khiêng Lôi Đình xui lơ đi vào phòng bệnh, đem thân thể Lôi Đình nặng nề nhét vào trên ghế sa lon. “Mệt chết tôi!” Anh to miệng thở hổn hển. “Oh my God, mùi gì vậy? Các chú phát hiện chú ấy ở đâu? Thùng nấu rượu sao?” Đường Tâm cau mày, cô quan sát một lát, phát hiện Lôi Đình hôn mê bất tỉnh như cũ. Cô phát tay ra hiệu quản gia. “Quản gia, cho chú ấy một ly giải rượu, chính là cái loại thuốc mà lần trước cháu say ông cho cháu uống ấy...” Mạc quản gia gật đầu một cái, nhanh chóng hướng đến phòng ăn trong phòng bệnh. “Lần trước uống say? Con uống rượu say khi nào hả?” Đường Bá Vũ nguy hiểm nheo mắt lại. Đường Tâm cũng nheo mắt, xem sắc mặt âm trầm của ba, lại nhìn mẹ, đột nhiên ôm lấy đầu, lắc lắc, phát ra tiếng rên nửa chết nửa sống. “A! Đừng hỏi con, đầu con đau quá, con không nhớ gì hết.” “Đường Tâm!” Phương Tình vội vàng ôm lấy Đường Tâm, đau lòng trấn an con bé, vừa trách cứ chồng. “Anh đừng ép con bé nữa, nó mới tỉnh lại mà.” Đường bá Vũ không nói lời nào, nhìn thấy Đường Tâm lộ ra nụ cười chiến thắng trong ngực Tình Nhi thì anh giận đến cắn răng nghiêng lợi, ở thương trường tung hoành không có kẻ địch, thế mà dễ dàng thua dưới kế của cô con gái nhỏ này! Cửa phòng bệnh lần nữa bị mở ra, mạc quản gia bưng một ly chất lỏng đi vào, thẳng tắp đi đến trước mặt của Lôi Đình, đầu tiên là nắm lấy lỗ mũi Lôi Đình, chờ đối phương há mồm ra thì ông đem chất lỏng đổ vào. Sau đó, ông lấy tốc độ nhanh nhất tránh ra xa. Hiệu quả lập tức, vốn Lôi Đình hôn mê đột nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cặp mắt trợn thật lớn, trong miệng phát ra tiếng gào thét đáng sợ, đôi tay bóp thật chặt cổ, giống như muốn ngăn thứ chất lỏng kia tiếp tục chảy vào trong cơ thể. Anh gào thét tại chỗ, ôm lấy đầu đập mạnh, thống khổ không chịu nổi. “Rốt cuộc cha cho cậu ấy uống cái gì?” Đỗ Phong Thần âm thầm huyết sáo. Mạc quản gia cười khan. “Con không biết thì tốt hơn.” Mấy phút sau, Lôi Đình mới thở lại bình thường, anh ngồi thở trên ghế sa lon, cặp mắt mặc dù đỏ bừng nhưng rõ ràng đã thanh tỉnh rất nhiều. Tầm mắt của anh rơi vào trên người Đường Tâm, cẩn thận mà tìm hiểu, xác định cô bé không bị gì, cặp mắt sắc bén lại hơi có vẻ mỏi mệt mới dời đi. “Chị Mật Nhi đâu?” Đường Tâm hỏi, không có bỏ qua toàn thân Lôi Đình chợt cứng ngắc. “Đi rồi.” Lôi Đình thô lỗ nói, nhắm chặt mắt. Anh không muốn nhắc đến cô ấy, mấy ngày qua chìm đắm trong men rượu, vô luận anh thanh tỉnh hoặc là say không biết gì, thân ảnh của cô luôn luôn xuất hiện trong đầu anh. Anh không thể quên được cô! “Đi đâu? Người cuối cùng tiếp xúc với chị ấy là chú, chú phải biết chị ấy đi đâu chứ?” Đường Tâm hỏi, gương mặt nóng nảy. “Chú làm sao biết cô ta đi đâu? Cô ta cầm tiền liền đi, chẳng qua cô ta muốn tiền, có tiền rồi thì lập tức rời đi chứ sao.” Lôi Đình không nhận được nguyên rửa, không muốn nói chuyện có liên quan đến Mật Nhi. “Chị Mật Nhi không phải là người tham tiền, chú Lôi, bất kể lúc trước chú hiểu lầm chị Mật Nhi thế nào, nhưng hãy nghe cháu nói, tất cả là cháu nghe lén họ nói chuyện được, họ không biết cháu trốn ở bên trong, cho nên những thứ này có độ tin cậy rất cao.” Đường Tâm hít sâu một hơi. “Nếu như cháu chỉ là muốn thay Lanh Mật Nhi nói chuyện, vậy thì miễn đi.” Lôi Đình phát tay một cái, chán ghét nhắm mắt lại. “Cháu có thể dùng tóc của ba cháu thề, cháu nói đều là thật, chú tin cháu một lần đi!” Đường Tâm chưa từ bỏ ý định nói. Tình huống khẩn cấp trước mắt, cô bất kể sắc mặt của ba có bao nhiêu khó coi, vì hạnh phúc của chị Mật Nhi hoàn toàn dựa vào cô rồi! “Chị Mật Nhi vô tội, ban đầu chị ấy cũng không biết gì, bị quản lý Trần hạ thuốc, sau đó đưa đến trước mặt chú. Đây là chuyện quản lý Trần nói với Trương Vĩ ngân.” thân thể Lôi

Đình cứng ngắc, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, chuyên chú nhìn Đường Tâm, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng.”Tiếp tục.”“Chị ấy nhận số tiền kia trong quán rượu, lấy chú chi phiếu bốn trăm vạn, là bởi vì em gái chị ấy bị người phụ trách của ngân hàng giam bắt cóc, chị ấy cần số tiền ấy để chuộc em gái mình.” Đường Tâm giải thích, cẩn thận quan sát biểu tình của Lôi Đình.Lôi Đình lập tức nín thở, nghe những lời Đường Tâm nói, nghe từng câu từng chữ chứng minh Mật Nhi vô tội.Anh muốn giết chết mình, trừng phạt mình dám tàn nhẫn đối với cô như vậy; lại muốn nhảy lên ôm Đường Tâm hoan hô, Đường Tâm giải thích tất cả, anh không còn có lý do để đẩy cô ra xa lòng mình.Thì ra từ đầu tới cuối, anh mới là kẻ sai, thói quen lạnh lùng, sợ hãi người khác đến gần, khi cô dịu dàng gần sát thì anh biến thành con nhím bén nhọn, gai nhọn trên người làm thương tổn Mật Nhi thật sâu. tại sao anh lại thái quá như vậy? Như vậy chuyện Mật Nhi cùng Trương Vĩ Ngạn đến khách sạn, thật sự vì lấy trộm chứng cứ sao?” Đỗ Phong Thần nhếch mày rậm, không thể tưởng tượng nổi nói. Nghĩ kia lãnh Mật Nhi chỉ là một cô gái yếu đuối, là có lực lượng nào khiến cô có dũng tức mạo hiểm đi trộm chứng cứ? “Cháu núp trong xe thức ăn, nghe chị Mật Nhi nhờ phục vụ gửi một túi xách ra ngoài. Cháu nghĩ 80% chính là thứ mà chị Mật Nhi lấy được từ trong tay Trương Vĩ ngạn!” Đường Tâm suy đoán.Mạc quản gia giống như đột nhiên nhớ cái gì đó, đi tới một gian khác trong phòng khách, cầm một túi giấy nặng nề trở lại:“Nói đến đồ, tôi mới nhớ, ngày hôm trước người đưa thư có đưa đến bưu phẩm, phía trên chỉ ghi muốn giao cho Lôi tiên sinh.” Nói xong, mạc quản gia đem bưu phẩm ấy ra.Thấy trên phong thư có dòng chữ xinh đẹp, thân thể Lôi Đình đột nhiên cứng ngắc. Anh nhìn chăm chăm chữ viết phía trên hồi lâu, sau đó mới xé bưu phẩm. Mấy quyển sổ sách rơi xuống mặt đất, có rất nhiều biên lai cùng với biên lai gửi tiền của ngân hàng.thương trất phong luôn luôn trầm mặc đi lên trước, lật xem mấy quyển sổ sách, sau đó hướng đường bá Vũ gật đầu một cái.”Không sai, đây chính là tất cả chứng cứ phạm tội vì tội hối lộ của quản lý Trần mấy năm qua, có những thứ chứng cứ này, chúng ta thoải mái ngồi chơi rồi.” Nhìn thấy trong sổ sách có một tờ giấy, không giống biên lai, anh lễ phép giao cho Lôi Đình.đôi tay Lôi Đình run rẩy mở ra, sau khi Mật Nhi rời đi, trong lòng anh lúc nào cũng trống rỗng, vào thời khắc này lại đau đớn bội phần, tờ giấy kia chính là tờ chi phiếu trắng mà anh ném vào người Mật Nhi.Trên tờ chi phiếu chỉ có ba chữ đơn giản: Em yêu anhLôi Đình vẫn nhìn chăm chăm ba chữ kia, cho đến khi tầm mắt mờ hồ. Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc anh kiên định chậm rãi đi ra ngoài.Trong tim anh tràn đầy hối hận, muốn bóp chết mình. Nhưng, tất cả mọi chuyện anh không để tâm, bây giờ anh chỉ muốn.Anh nhất định phải tìm được Mật Nhi, cho dù dùng hết cuộc đời anh, anh cũng nhất định phải tìm được cô!

9. Chương 9

Kết quả, Lôi Đình tốn thời gian ba tháng, tìm kiếm Mật Nhi mà không có kết quả. Hình như tất cả mọi người liên thủ, quyết định muốn trừng phạt anh vì lúc trước đối đãi Mật Nhi tàn nhẫn, anh hao hết tất cả tâm sức, tìm Mật Nhi khắp nơi mà không có tin tức.Thẩm hồng quanh năm kinh doanh quán rượu, quan hệ không ít người, vừa áy náy cùng với một phần thương tiếc Mật Nhi, bà dùng quan hệ của mình để tìm cho Mật Nhi một chỗ ở an an, cũng bởi vì những quan hệ kia cách trở, khiến công việc tìm kiếm của Lôi Đình trở nên cực kỳ khó khăn.Anh từng uy hiếp Thẩm hồng, ép bà nói ra chỗ Mật Nhi ở, nhưng Thẩm hồng quyết tâm, nửa câu cũng không chịu tiết lộ.Bà tận mắt chứng kiến Lôi Đình cỡ nào tàn nhẫn đối đãi Mật Nhi. Vừa mới bắt đầu bà căn bản không nguyện ý để Lôi Đình đến gần Mật Nhi nửa bước, nhưng theo thời gian trôi qua, bà từ từ nhìn ra, Lôi Đình vì Mật Nhi mà nóng nảy, ánh mắt nhìn Lôi Đình cũng chuyển từ chán ghét thành đồng tình.Chẳng qua, Thẩm hồng không xác định được Mật Nhi có nguyện ý gặp lại Lôi Đình hay không, dù sao anh cũng tàn nhẫn đối xử cô như vậy.Lôi Đình một mình điều tra, cảm giác nhớ nhưng xen lẫn tội lỗi khiến anh đau khổ, rốt cuộc cũng lấy được tin tức về Lãnh Ngạc Nhi. Lãnh ngạc nhi tạm nghỉ học lớp học ban đêm, bắt đầu đi làm ở một cửa hàng.Anh theo dõi cô, nhìn thấy cô cưỡi xe gắn máy ra khỏi cửa hàng, sau đó đi vào một con đường, hồi lâu, xe gắn máy mới dừng ở trước cửa một căn nhà nhỏ. Căn nhà cực kì thanh nhã, trước cửa trồng đầy cây xanh, trong sân có dàn thiên lí, cảm giác yên lặng tràn ngập bốn phía.Lãnh ngạc nhi nhảy xuống xe máy: “Chị, em về rồi, có gì ăn không? Bụng em sắp dán vô lưng rồi.” Cô vừa kêu, vừa rút chìa khóa đi vào trong nhà.Lôi Đình đứng ở ngoài, thân hình cao lớn hoàn mỹ núp trong bóng cây. đôi mắt đói khát nhìn thấy trên cửa kiếng, hình ảnh xinh đẹp mà quen thuộc thì anh nắm chặt hai quả đấm, mới có thể khắc chế cảm xúc xông lên phía trước, ôm cô vào

ngực. Mấy tháng không gặp Mật Nhi, đầu anh cơ hồ bị nổi nhọt găm mòn, ban đêm anh thường thức tỉnh, lại thấy vết mặt đau thương kia đứng trước mặt anh, mà trong mộng anh vẫn ngu xuẩn mà tàn nhẫn như cũ, cầm chi phiếu trắng ném lên người cô, trơ mắt nhìn hy vọng cuối cùng trong mắt cô hoàn toàn dập tắt. . . . Anh bị thống khổ gặm nuốt, chỉ mong Mật Nhi có thể tha thứ cho anh! Nếu như cô hận anh, giận anh, cầm dao chém anh, anh cũng có thể vui vẻ chịu đựng, chỉ cần anh liếc nhìn cô một cái, biết cô sống tốt, anh cũng hài lòng. Dù sao hành động lúc trước của anh, thật sự ghê tởm tới cực điểm. Ánh mặt trời buổi trưa cực kì sắc bén, thế nhưng anh lại hồn nhiên không biết. Đứng nguyên tại chỗ hơn một giờ, rồi cuộc Lôi Đình lấy dũng khí đi lên phía trước, cả đời này chưa bao giờ khẩn trương như vậy, trong đầu anh thoáng qua các loại khả năng, bất an nghĩ, khi nhìn thấy cô sẽ mở miệng thế nào? Anh ấn lên chuông điện cũ kỹ, sau nghe tiếng bước chân vang lên, giọng nói dịu dàng từ phía sau cửa truyền đến. “Tối, tối.” Mật Nhi cẩn thận từng li từng tí đi, cho rằng là người đưa thư đến. Trên mặt cô có mỉm cười ôn hòa, thuận thực mở cửa. Khi nhìn rõ thân ảnh cao lớn trước cửa thì nụ cười của cô bỗng ngưng kết, trong nháy mắt nhịp tim dừng lại. Lòng của Lôi Đình cũng hơi ngừng, ban đầu tất cả lời nói mà anh suy nghĩ, vào thời khắc này đều quên mất không còn một chữ. Tầm mắt đói khát của anh luôn nhìn cô, nhìn kĩ khuôn mặt xinh đẹp, sau chậm chạp dời xuống đến trước ngực đầy đặn hoàn mỹ, cùng với bụng hơi nhô lên. . . . Tầm mắt của anh không thể di động nữa, giống như vào giờ khắc này thời gian như dừng lại. “Mật Nhi.” Anh khó khăn mở miệng, giọng nói trầm thấp bởi vì khiếp sợ mà hơi lắp. Anh hoàn toàn không nghĩ tới Mật Nhi sẽ mang thai, thật ra hôm nay nhớ lại, đây cũng là chuyện bình thường. Lúc Mật Nhi cùng anh triền miên, căn bản còn là một xử nữ, dĩ nhiên không có chọn lựa bất kỳ biện pháp ngừa thai nào, mà đêm đó anh quá khát vọng cô, cũng không kịp chuẩn bị dự phòng. Đoạn thời gian khi anh ép Mật Nhi làm giao dịch, thỉnh thoảng cô buồn nôn mà cũng không muốn ăn, thì ra là dấu hiệu mang thai. Sau một hồi lâu Mật Nhi mới phục hồi lại tinh thần, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, hai chân không cách nào chống đỡ thân thể, đột nhiên nhũn ra, cô hô nhỏ một tiếng, cho rằng sẽ ngã úp mặt trên sàn nhà cứng rắn, không nghĩ anh lại nhanh chóng vươn tay, ôm cô vào trong ngực. Hai tay cô đặt trước ngực anh, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng xuyên thấu qua y phục anh truyền đến, trái tim mạnh mẽ mà hữu lực chứng minh anh thật sự tồn tại, không phải là cô vì quá nhớ mà sinh ra ảo giác. Cô mềm yếu cần môi, trong mắt xuất hiện lệ; cho dù lúc trước anh đối xử với cô vô tình như vậy, khi anh tới tìm cô, cô vẫn muốn dựa vào lòng anh mà khóc òa lên. “Mật Nhi, đừng khóc!” Anh cảm giác được hai vai cô run rẩy, tay anh ôm lấy thân thể mềm mại vì mang thai mà có vẻ đầy đặn hơn, nước mắt cô từng viên một rơi xuống, giống như muốn thấm ướt tim anh. “Mật Nhi. . . .” Anh khẽ gọi tên cô, chậm chạp cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ lung mờ kia. Cô lắc đầu một cái, cũng không cách nào để ngừng khóc, lúc trước anh tàn nhẫn, cùng với giờ phút này anh dịu dàng, khiến cô không ngừng được nước mắt. Cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống, giống như là muốn khóc ra tất cả uất ức trong lòng chất đọng mấy tháng qua. “Mật Nhi, anh xin em, đừng khóc, em đánh anh, mắng anh, thậm chí giết anh đều được, nhưng xin em đừng khóc nữa!” Lòng Lôi Đình như bị dao cứa, ôm lấy thân thể cô, không biết nên làm gì bây giờ? Cô nhỏ bé như vậy, lại đang mang đứa con của anh, anh cẩn thận từng li từng tí che chở, giống như là đang cầm bảo vật dễ vỡ. “Sao anh lại tới đây?” rốt cuộc Mật Nhi cũng nói ra miễn cưỡng. Mỗi đêm trong mộng, cô đã từng vô số mơ thấy anh đến, nhưng khi anh thật sự xuất hiện thì cô ngược lại không biết phải làm sao; trừ khóc ra, cô không biết nên dùng phương pháp gì để thổ lộ nỗi nhớ bấy lâu. Lôi Đình hít sâu một hơi. “Anh tới tìm em. Mật Nhi, anh biết tất cả rồi.” Anh khó khăn thừa nhận, lần đầu hạ thấp chính mình, nhưng mà đối với Mật Nhi, là cô gái anh yêu mến nhất, vì lấy được sự tha thứ của cô, ngay cả tự ái anh cũng không cần. Mật Nhi còn tới không kịp mở miệng, cửa lần nữa mở ra, ngạc nhiên bừng chén canh đến. “Chị, canh sắp lạnh, chị tới đây uống đi.” Nhìn thấy Lôi Đình thì ngạc nhiên khiếp sợ buông tay ra, chén canh vỡ nát trên mặt đất. “Anh là người đàn ông kia!” Cô lên án, trong mắt tràn đầy tức giận. Ngạc Nhi không nghĩ tới, lại thấy chị và Lôi Đình ôm nhau ngoài cửa. “Gã đàn ông này lại dám tìm tới cửa? Chẳng lẽ mấy tháng trước tổn thương chị tôi chưa đủ, bây giờ còn muốn trở lại làm hại chị ấy tiếp? Anh có biết, ba tháng trước chị ấy bị anh tổn thương, cả người như chết đi một nửa, tôi vất vả lắm mới làm chị ấy thoát khỏi bàn tay tử thần, tuyệt đối sẽ không cho phép anh tổn thương chị tôi nữa!” Ngạc Nhi hung ác nói, kéo Mật Nhi vào trong nhà, gòn gàng khóa trái cửa. “Ngạc Nhi, đừng như vậy, Lôi Đình anh ấy. . . .” Mật Nhi lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng trước cửa như cũ, không chịu rời đi. “Chị, chị đừng thay anh ta nói chuyện, nhanh chóng quên anh ta tổn thương chị thế nào sao?” Ngạc Nhi đi vòng vèo trong phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm. “Khó trách em vừa phát hiện khóa cửa sau bị phá hỏng, hóa ra người này cố ý muốn xông vào trong nhà chúng ta.” “Lôi Đình không phải người như thế.” Mật Nhi lắc đầu một cái. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Lôi Đình nhìn thấy tầm mắt của cô, anh chậm chạp vươn tay, bàn tay ngăm đen đặt trên

kính thủy tinh, tầm mắt của anh chuyên chú nhìn cô, trong mắt quyến luyến. Mật Nhi chớp chớp, lại muốn khóc rồi. Cô đưa tay run rẩy, cẩn thận đưa tay ấn theo năm ngón tay anh, bàn tay hai người cách một lớp thủy tinh. Ngạc nhiên không nghĩ mình lại trở thành kì đà cắn mũi. Cô cau mày, muốn lấy dây thép cột lại cửa sau, tránh cho Lôi Đình sau lên tiến đến từ cửa sau. Chẳng qua là vừa mới đi vào phòng bếp, cô đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai. Một gã đàn ông chật vật vả lại dơ dáy bẩn thỉu đứng đó, quần áo mặc trên người không biết mấy tháng chưa giặt, cặp mắt tràn đầy tia máu, xem ra đã gần như điên cuồng. tay gã run rẩy cầm một con dao nhọn. Mật Nhi theo bản năng quay đầu, nhận ra thân phận của người kia thì thân thể kịch liệt run rẩy. Là quản lý Trần, chẳng qua là bộ dáng này của gã khác hoàn toàn so với trước kia, gã giống như kẻ lang thang ven đường, căn bản không giống một nhân viên quản lí khét tiếng một thời. “Ha ha, lãnh Mật Nhi, rốt cuộc tao cũng tìm được mày.” Gã nhìn Mật Nhi, căn bản không xem ngạc nhiên vào mắt. “Tao tìm mày đã lâu, là mày trộm đi những tư liệu kia, khiến Trương Vĩ ngàn bị bỏ tù, mà nhiều năm kinh doanh của tao, tất cả đều bị mày phá hủy, mày phải trả giá lớn, tao sẽ khiến mày trả giá thật lớn.” gã thì thầm, cầm dao nhọn chậm chạp đến gần. ngoài cửa, Lôi Đình nhìn thấy quản lý Trần thì quả thật chính mình không thể tin được. Ba tháng trước, vụ bê bối hối lộ trong “tập đoàn Thái Vĩ” được xử lí, số người dính líu cực nhiều, thậm chí còn tạo ra một tổ chức xuyên quốc gia, mà kẻ duy nhất chạy được chính là quản lý Trần. Đêm mà Đường Tâm bị thương, quản lý Trần liền mất tích, vẫn bị truy nã đến giờ. Anh lo lắng cho Mật Nhi, xoay người đi đến cửa, chỉ muốn sớm tiến vào bên trong nhà, cứu vớt Mật Nhi từ tay quản lý Trần. Anh vừa mới tìm được cô, sao có thể để cô bị thương hoặc chết trước mắt anh? Quản lý Trần mở to hai mắt, nhìn cửa bị húc rầm rầm, gã mở miệng cười. “Thật là tốt! Thì ra tên họ Lôi kia cũng tìm vừa mới được mày. Như vậy cũng tốt, nó quan tâm mày đến vậy, nếu nó tận mắt nhìn thấy mày chết, nhất định sẽ đau lòng cả đời.” gã nói tựa như đang kể về thời tiết hôm nay, vừa vuốt dao nhọn trong tay. Ngạc nhiên thuận tay lấy đèn trên bàn gối, ra sức ném vào quản lý Trần, gã lại dễ dàng né tránh. Cô há to mồm, cảm thấy lạnh mồ hôi không ngừng chảy xuống, mắt thấy đánh lén không thành, cô chỉ có thể đem tất cả hi vọng đặt trên người của Lôi Đình, mong đợi nhìn về phía cửa, hi vọng Lôi Đình mau chóng đập tan cửa. “Con đàn bà thú vị, đừng làm phiền tao! Tao chỉ muốn tìm lãnh Mật Nhi.” lực chú ý của Quản lý Trần chỉ rơi vào trên người Mật Nhi, tầm mắt của gã nhìn xuống, thấy bụng của Mật Nhi. “A, mày mang thai con thằng oắt kia? Đứa nhỏ này là do lần tao bỏ thuốc à? Nếu quả thật như vậy, chúng mày phải cảm ơn tao!” Gã nở nụ cười, đột nhiên vung dao về phía Mật Nhi. Mật Nhi kêu lên một tiếng, vội vàng tránh ra, trốn vòng quanh cái bàn. Cô không thể cản được người điên này, biện pháp duy nhất chính là chờ Lôi Đình vào nhà. Chẳng qua quản lý Trần không có kiên nhẫn nữa, gã vòng qua bàn, đưa tay muốn bắt Mật Nhi. “Vì mày, tao mất sạch mọi thứ, ba tháng đi lang thang đầu đường xó chợ, so với chó cũng không bằng, tất cả đều là do mày ban tặng. Mày chỉ là gái quán rượu, lại dám hủy diệt cuộc sống của tao khiến toàn bộ nửa đời sau của tao vỡ vụn. Tao thề, mày nhất định phải trả giá thật lớn!” gã cầm dao, khoa tay múa chân, điên cuồng cười lớn. “Muốn phá gương mặt mày trước, hay là muốn đào con trong bụng mày, tao phải khiến Lôi Đình trở mắt nhìn ả đàn bà và con gã chết trong tay tao!” Mật Nhi hình dung ra hình ảnh mà gã nói nên nôn mửa, run rẩy lui về phía sau. “Ông điên rồi, tất cả không phải lỗi của tôi, tất cả đều do chính ông tạo thành. Thậm chí ngay cả tôi đã từng là người hy sinh dưới dã tâm của ông, tất cả sai lầm đều do chính ông tạo thành.” Cô kêu, cố ý trì hoãn thời gian. Nhưng quản lý Trần đã không còn kiên nhẫn, gã mong đợi muốn tận tay giết chết Mật Nhi, đã mong đợi hơn ba tháng, hôm nay Mật Nhi đã tại trước mắt, gã không cách nào không chế vui sướng trong lòng. “Là lỗi của ai cũng được, dù sao hôm nay mày cũng phải chôn theo số tiền mà tao đã mất.” Quản lý Trần đá lẩn cái bàn, sắc mặt hết sức hung tàn. khuôn mặt thường ngày của gã luôn tươi cười, chẳng qua là thủ đoạn giả dối, trên thực tế gã là kẻ ích kỷ mà tàn khốc, cũng có rất ít người nhìn ra bản tính của gã. Mật Nhi kinh hãi xoay người muốn chạy trốn, nhưng bị gã kéo được tóc, trong khoảnh khắc đó, cô có thể cảm giác được hơi thở lạnh lạnh của tử thần. Cô nhắm chặt mắt, phát ra tiếng thét hoảng sợ. Vì vậy cô không có nghe thấy cũng không nhìn thấy, khi cô vừa hét, thì cửa bị phá vỡ thành nhiều mảnh, thân ảnh Lôi Đình cao lớn chui vào bên trong phòng.

10. Chương 10

“Lãnh Mật Nhi, chết đi!” Quản lý Trần giơ cao dao, ra sức đâm về phía bụng của Mật Nhi, muốn một dao làm cho mẹ con cô bị mất mạng. Bỗng chốc, một bóng đen lao về phía Mật Nhi, cứng rắn thay cô đỡ một dao trí mạng. Dao sắc nhọn xuyên qua áo, đâm thủng da thịt anh, máu tươi bắt đầu chảy ra. Mật Nhi cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của phái nam, cùng với mùi hương quen thuộc, cô mở mắt, phát hiện Lôi Đình đã chạy tới bên cạnh cô, vừa bảo vệ cô, vừa tỉ mỉ không để cho cô té. “Lôi Đình.” Cô mềm yếu gọi tên anh. “Hừ, đừng sợ, không sao.” Anh thấp giọng an ủi, dùng tay bị thương bịt kín mắt cô, không muốn cô nhìn cảnh tượng này. “Mày cũng tới rồi, mày muốn cùng chết với nó sao? Đường đường là người phụ trách an toàn cho ‘tập đoàn Thái Vĩ’, chết cùng một chỗ cùng gái quán rượu, không phải đây là chuyện quá mất mặt sao?” Quản lý Trần đã không còn bộ dạng khúm núm ngày xưa, chỉ có điên cuồng. “Dám vũ nhục cô ấy, mày nhầm rồi.” Lôi Đình nhàn nhạt nói, thỉnh thoảng một cước bèn nhọn đá ra, ngay giữa mặt quản lý Trần, cước này có thể dễ dàng đá gãy sống mũi đối phương. Quản lý Trần cảm thấy dao muốn ngăn cản, không nghĩ tới chân của Lôi Đình đổi hướng khác, đá lên dao, lưỡi dao sắc bén không lưu tình xỏ xuyên qua cánh tay quản lý Trần. Đau đớn khiến quản lý Trần phát ra tiếng kêu rên rựa như giết heo, không tới nửa phút, gã té xỉu. Mật Nhi thấp thỏm kéo tay Lôi Đình xuống, bò dậy từ trong ngực anh, thân thể vẫn còn không tự chủ được mà run rẩy. Cả phòng khách trở nên lộn xộn, trên đất đều là máu. Cô nhìn theo hướng vết máu chảy, ngạc nhiên phát hiện Lôi Đình cũng bị thương. “Trời ạ, anh bị thương rồi!” Cô khẽ gọi một tiếng, biết anh vì bảo vệ cô mới bị thương, trong lòng cô tràn đầy phức tạp. Vì anh biết chân tướng, có chút áy náy mới đối xử dịu dàng với cô, hay anh thật sự quan tâm đến cô? Bất luận thế nào, khi thấy được sự dịu dàng của anh, cô sẽ không kềm chế được. Lúc trước bị anh tổn thương hại; cô giống như là ngọn lửa tàn, nhưng vì bé con trong bụng, cô lại cố sống. Thật vất vả vào bên trong nhà, nhìn thấy Mật Nhi lần nữa, trong lòng Lôi Đình tràn đầy nóng nảy, ngay cả quản lý Trần “Quấy rầy” anh cũng không nhìn vào mắt, anh quan tâm, chỉ có người con gái trước mắt này. “Mật Nhi, em có tha thứ cho anh không? Tha thứ cho sự ngu xuẩn lúc trước của anh, được không?” Anh không chút để ý máu tươi ứa ra, chẳng qua là cầm lấy tay cô, thấp giọng hỏi. Ngay cả tính mạng cũng có thể không quan tâm, nhưng anh muốn nghe cô trả lời. Mật Nhi thấy anh bị thương thì trong lòng rối loạn, nước mắt buông bình rơi xuống. Hai tay của cô đè lại vết thương trên cánh tay anh, nhưng vẫn không cầm được máu. “Anh đừng nói chuyện này nữa.” Cô kêu gào, sợ đến nỗi quên gọi xe cứu thương. Lãnh ngạc nhiên quan sát ở một bên, thở dài một cái, lặng lẽ lui ra. Xem ra, cho dù cô có khuyên nhủ rách lưỡi, cũng không thể ngăn cản chị mình trở lại bên cạnh Lôi Đình rồi. Nhưng mà, người đàn ông này tựa hồ cũng không giống như cô nghĩ, nhìn thấy anh thay chị chặn lại một dao, ngạc nhiên cũng bớt chán ghét anh rồi. Ngạc nhiên suy nghĩ, đập đập vào mặt quản lý Trần hôn mê trên đất cho hả giận, rồi lui vào một cái gian phòng khác, gọi điện thông báo cảnh sát, và gọi xe cứu thương tới đây. Trong phòng khách rối loạn, Mật Nhi khóc suốt suốt như cũ, nước mắt ròng ròng cầm máu cho Lôi Đình. Anh miễn cưỡng giữ cánh tay không bị thương, vén tóc cô lên. “Em hận anh cũng được, bất luận em làm cái gì, anh đều không oán hận. Chẳng qua là, Mật Nhi, em đừng tránh né anh, nếu em không muốn nhìn thấy anh, anh sẽ núp trong góc, tuyệt đối không quấy rầy em, chỉ cần để cho anh nhìn thấy em hạnh phúc.” Anh thống khổ nói ra quyết định gian nan nhất, cả đời này anh chưa từng thận trọng thế này. Khi biết rõ sự thật, anh mới biết mình yêu Mật Nhi cỡ nào, vậy mà anh đã mất đi cơ hội, đánh mất cơ hội có được cô, hôm nay quyền quyết định cũng không phải của anh nữa. Trên trán Lôi Đình có mồ hôi, cũng không phải đau đớn vì vết thương, mà sợ mất đi Mật Nhi. Anh cầm chặt tay cô, máu tươi đầy bàn quần áo cô. Trong mắt Mật Nhi luôn luôn ngập nước, khi nghe thấy anh nói nhỏ, nước mắt càng rơi nhiều hơn. Lệ lúc trước cô rơi là do sự tàn nhẫn của anh; giờ phút này nước mắt lại vì biết được sự thâm tình, quan tâm của anh. Đầu cô tựa vào anh, dùng đôi tay ôm lấy anh, đem nước mắt bôi trên quần áo. “Nếu như anh không đuổi em đi, em sẽ luôn bên cạnh anh.” Tay cô vuốt ve mặt anh, lệ rơi đầy mặt lại nở ra một nụ cười dịu dàng. “Em yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh thì đã yêu anh rồi!” Cô rút cuộc có thể nói cho anh biết, nói cho người đàn ông tính khí nóng như lửa này biết, cô yêu anh thế nào. “Mật Nhi. . . .” Anh nói không ra lời, lần đầu cảm thấy nghẹn ngào. Giờ khắc này anh biết mình là người đàn ông may mắn nhất, Mật Nhi nguyện ý tha thứ cho anh, thậm chí nguyện ý trở lại bên cạnh anh. Một ngày thay đổi một chút, nhưng anh thật sự nguyện ý vì cô mà thay đổi, kể từ nay, anh sẽ dỡ bỏ tất cả tính táo, để tìm mình được nhàn loạn mà yêu cô. Cô nắm lấy tay anh, đặt nhẹ trên bụng hơi nhô kia. “Anh nguyện ý chăm sóc em và đứa nhỏ này cả đời sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, dựa vào trên ngực anh, biết mình đã tìm được bến đỗ vững chắc. “Anh nguyện ý.” Lôi Đình nói nhỏ, hôn cánh môi đỏ hồng, thận trọng mà dịu dàng nuốt lấy hơi thở của cô. Tay anh, đột nhiên cảm giác được một chấn động nhỏ, anh khiếp sợ ngẩng đầu lên, há to miệng không biết nên nói gì. Mật Nhi cười

nhặt một tiếng, nhìn về mặt anh ngốc trệ. “Là Bảo Bảo đá đấy, con biết ba đến nhìn mẹ con mình mà.” Cô mỉm cười. Ánh mặt trời chiếu xuống, bọn họ đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, cảm thụ tình yêu lẫn nhau, biết cả đời không còn mong thêm điều gì. Mặc dù có rất nhiều mưa gió, nhưng sau cơn mưa trời lại ứng hồng. *** Ở tường rào, mặc quần gia tốc hoa râm đứng một bên, chấp nhận để Đường Tâm giẫm lên vai ông. Khuôn mặt Đường Tâm hồng hào, vết thương đã tốt hơn nữa, chẳng qua là không thể hoạt động mạnh. cô nghe được chuyện Lôi Đình tìm được chỗ ở của Mật Nhi, liền không thể không chạy tới tham gia náo nhiệt, mà mặc quần gia cũng là kẻ có tính háo nghe lén, làm sao lại bỏ qua cơ hội như vậy? Cho nên hai người ăn ý, cùng nhau gạt đường bá Vũ, chạy ra Đường gia, đi theo Lôi Đình, quả nhiên không thất vọng, thấy được kết cục tốt đẹp nhất. “Thật tốt!” Đường Tâm khoai trá thì thảo mà nói ra, thật cao hứng rồi cuộc gặp được chị Mật Nhi, hơn nữa chị ấy nguyện ý tha thứ cho chú Lôi, xem ra hôn lễ sắp được cử hành rồi. “Tiểu thư, nhìn đủ rồi, khí trời nóng như vậy, cháu không được phơi nắng nhiều, chúng ta về nhà đi! Đừng để phu nhân lo lắng.” Mặc quần gia đề nghị, để Đường Tâm xuống. Khí trời thật sự quá nóng chút, ông không chịu nổi. Hồi nãy Đường Tâm đại khái cũng nhìn thấy ông mồ hôi đầm đìa nên mua một lon nước ngọt cho ông uống! Chắc ba tháng trước đầu óc bị đụng hự cái gì đó, nếu không làm sao tiểu ác ma lại phát hiện lương tâm, hiểu được đạo lý kính trên nhường dưới được? “Quần gia, trong lòng cháu vẫn có một nghi vấn, ông biết đấy, nếu cháu có nghi vấn sẽ nhớ, muôn biết rõ.” Đường Tâm như có điều suy nghĩ nói. “Tiểu thư có nghi vấn gì?” “Cháu luôn nghĩ, mị thuốc dùng trên người cô gái thì có tác dụng, nếu dùng trên thân đàn ông, không biết hiệu quả thế nào?” “Có thể!” Mặc quần gia cung kính trả lời, đã thành thói quen với những từ ngữ kinh người của Đường Tâm. “Có thể? Chẳng lẽ chưa xác định được đáp án sao? Cháu đọc sách, làm một chút nghiên cứu, thật muốn tìm người tới thử.” mặt Đường Tâm khát vọng nói, đôi tay nho nhỏ nắm chặt thành quyền, trên mặt tản ra ánh sáng ham học hỏi. Hai người im lặng đi tới phía trước, mặc quần gia chậm rãi nhíu mày, trực giác nhạy cảm vì quanh năm bị Đường Tâm bồi dưỡng ra được, khiến ông cảm giác được bất an. “Tiểu thư muốn tìm người nào thử?” Sống hơn 50 tuổi, mặc quần gia rất ít khi bất an như vậy. Đường Tâm cúi đầu nhìn tay mình, che giấu ánh sáng trong mắt. “A, ông cũng biết, số người cháu gặp không nhiều lắm, dĩ nhiên đối tượng có thể lựa chọn làm thí nghiệm cũng không nhiều.” Một hồi lâu sau mặt cô mong đợi ngẩng đầu, cẩn thận quan sát lão quần gia. “Lon nước ngọt vừa rồi ngon không ạ? Ông cảm thấy thế nào?” Nghe hàm ý trong lời nói của Đường Tâm, sắc mặt của mặc quần gia đột nhiên trở nên tái nhợt, đột nhiên cầm cổ mình, giống như muốn đem tất cả nước ngọt nôn ra. “Cháu. Cháu.” Mặc quần gia nhin không được nữa, vội vàng vọt vào một gia đình lân cận, vội vàng mượn toilet, ông cũng không nguyện ý khiến mình “Văn tiết khó giữ được” (>o<, người=“ ta=“ là=“ trình=“ tiết,=“ còn=“ ông=“ là=“ văn=“ tiết,=“ hắc=“ hắc). ông=“ hoàn=“ toàn=“ xác=“ định=“ đường=“ tâm=“ đã=“ khô=“ phục=“ khỏe=“ mạnh,=“ cô=“ lại=“ khô=“ phục=“ thành=“ tiểu=“ ác=“ ma! đường=“ tâm=“ bị=“ vút=“ bỏ=“ một=“ mình=“ ở=“ con=“ đường,=“ lấy=“ ra=“ quyển=“ bút=“ ký,=“ vội=“ vã=“ ghi=“ chép. “mị=“ được=“ lại=“ khiến=“ đàn=“ ông=“ muốn=“ ói=“ sao?”=“ gương=“ mặt=“ cô=“ khôn=“ hoặc,=“ tiếp=“ tục=“ đi=“ về=“ phía=“ trước,=“ thân=“ ảnh=“ nho=“ nhỏ=“ từ=“ từ=“ biến=“ mất=“ trên=“ đường=“ con=“ nhỏ=“ xa=“ tí=“>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/choc-gian-thuc-nu>